

Dạy Dỗ Bà Xã Của Mình

Contents

Dạy Dỗ Bà Xã Của Mình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	47
8. Chương 8: Chương 8	52
9. Chương 9: Chương 9	60
10. Chương 10	67

Dạy Dỗ Bà Xã Của Mình

Giới thiệu

Ông xã của cô là tổng giám đốc, bất kể là việc ăn uống hay nghỉ ngơi của cô đều do anh trông nom.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-do-ba-xa-cua-minh>

1. Chương 1

Gần tối, một chiếc xe lao nhanh về phía trước, không đến nửa giờ đồng hồ chiếc xe dừng lại trước một biệt thự sang trọng.

Cổng sắt từ từ mở ra, xe chạy vào bên trong biệt thự và dừng lại trước cửa chính, tài xế xuống xe chạy ra sau mở cửa xe, một người đàn ông cao lớn bước ra.

“Thiếu gia! Cậu đã về.” Quản gia vội chạy tới nói.

Người đàn ông bước ra từ trong xe chính là đại thiếu gia mới đi du học về của nhà họ Hầu , Hầu Mặc Khiêm mặc một bộ quần áo thoải mái, trên tay cầm một hộp quà đã được gói tỉ mỉ.

“Quả Quả đâu rồi?”

“Thiếu gia, tiểu thư đang ở hồ bơi.” Quản gia cung kính trả lời.

Hôm nay là sinh nhật của em gái Hầu Mặc Khiêm, mọi người trong nhà vì Quả Quả mà đặc biệt tổ chức một buổi tiệc sinh nhật ngay cạnh bể bơi.

Hầu Mặc Khiêm gật đầu một cái rồi đi về phía hồ bơi.

Hầu Mặc Khiêm liếc nhìn cô gái đang ngồi một mình ở trong góc, có vẻ như cô đang đợi ai đó, anh tò mò nhìn cô mấy lần, cô không xinh đẹp, thoát nhìn thì rất bình thường, nhưng dáng vẻ thản nhiên của cô lại làm người ta cảm thấy mới lạ.

Đa số các cô gái đều để tóc dài, còn cô lại cắt ngắn, nhìn cô rất nhẹ nhàng thư thái.

Hầu Mặc Khiêm lẳng lặng đứng nhìn cô, mãi lâu sau mới dời mắt nhìn đi chỗ khác, một đám nam nam nữ nữ đang nháy nhót vui vẻ bên hồ bơi, mà Hầu Quả Quả bắt mắt đi lại là một trong số đó.

Hầu Mặc Khiêm đột nhiên quyết định không đi đến đó nói câu chúc mừng sinh nhật với em gái, ở đây quá ồn ào, không bằng để buổi tối khi tặng quà thì nói với em gái anh còn tốt hơn.

Hầu Mặc Khiêm không tự chủ được lại quay đầu nhìn cô gái kia, anh thấy cô bỗng dưng đứng lên lấy một ly nước ép, khi cô quay trở về chỗ ngồi của mình thì bị trượt chân rơi xuống hồ bơi.

Anh nghĩ là cô biết bơi, hơn nữa cũng có khoảng hai, ba người đang nghịch nước trong hồ, cô nhất định sẽ không sao, nhưng khi tiếng ồn càng ngày càng nhỏ dần thì anh lại bắt đầu thấy lo lắng.

Những người đang nghịch nước trong hồ bơi căn bản không để ý đến cô, cánh tay nhỏ bé của cô cố gắng vẫy vẫy nói cho Hầu Mặc Khiêm biết cô không biết bơi, nhưng cơ thể anh so với lý trí còn nhanh hơn rất nhiều, chưa kịp nghĩ gì liền nhảy xuống hồ bơi.

Mặt nước yên tĩnh bỗng nhiên bị khuấy động, anh mở mắt, rất nhanh đã nhìn thấy cô, hai mắt cô nhắm lại, đôi tay vô thức mở rộng, tóc ngắn màu đen như đang nhảy múa ở trong nước.

Cô mặc một cái áo phông trắng ngắn tay rộng thùng thình, bởi vì sức nước mà phồng lên lộ ra phần bụng trắng nõn, đôi chân thon dài không ngừng đá lung tung tạo lên những bọt nước xung quanh chân cô, giống như cô đang đứng trên một đóa hoa.

Hầu Mặc Khiêm giang hai tay bắt được tay của cô, vì sợ hãi mà cô giãy giụa nên móng tay cô cào lên da anh để lại một vết đỏ, anh cau mày vì đau nhưng vẫn giữ chặt tay cô, anh bơi tới giữ hông cô rồi bơi lên, khuôn mặt anh tuần lộc ra trên mặt nước, mái tóc đen ướt nhẹp rũ xuống.

Một tay của anh giữ hông Phương Tư Hàng, một tay bơi tạo ra những gợn sóng lăn tăn, cô dựa vào cánh tay của anh, rồi ngất đi.

Sắc mặt và môi của cô đều trắng bệch, Hầu Mặc Khiêm vội vàng đặt cô nằm xuống đất, nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo, thấy cô ho ra một ngụm nước, lồng ngực bắt đầu lên xuống, bởi vì ho khan mà mặt cô đỏ ửng lên, lúc này anh mới như trút được gánh nặng.

“Tư Hàng!” Nghe thấy giọng của Hầu Quả Quả, Hầu Mặc Khiêm ngẩng đầu lên nhìn về phía em gái, mặt cô tái mét đang chạy lại bên này.

“Anh hai?” Hầu Quả Quả kinh ngạc nhìn anh trai mình rồi mới quay sang nhìn Phương Tư Hàng, ngồi xuống bên cạnh Phương Tư Hàng: “Tư Hàng, Tư Hàng!” Cô vừa gọi vừa không ngừng lay cánh tay của Phương Tư Hàng.

Hầu Mặc Khiêm giữ tay Hầu Quả Quả: “Không sao, để cô ấy nghỉ ngơi một lát là được rồi!”

“Thật sao?” Lúc này, Hầu Quả Quả mới chú ý đến bộ dạng nhếch nhác của Hầu Mặc Khiêm: “Anh hai, anh cũng mau đi thay quần áo đi, không sẽ bị cảm đó!”

“Ừ!” Hầu Mặc Khiêm đứng lên nhìn Phương Tư Hàng một lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Thì ra, cô tên là Phương Tư Hàng.....

Phương Tư Hàng là một cô gái rất đặc biệt, từ lần đầu tiên Hầu Mặc Khiêm nhìn thấy cô thì cô đã đặc biệt như vậy rồi.

Hầu Mặc Khiêm lặng lẽ quan sát cô, tóc của cô rất ngắn, mỏng manh như cánh chim, nhưng lại rất hợp với gương mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt của cô rất đẹp, trong suốt như nước suối, sáng lấp lánh như pha lê, sống mũi của cô lại rất thấp, nên khí chất của cô nghiêng về trung tính, cái miệng nhỏ nhắn của cô không phải miệng anh đào nhưng cũng không có gì phải bắt bẻ.

Nếu như nói cô có cái gì đó làm cho anh vừa gặp liền không thể quên, thì đó chính là khí chất đặc biệt nằm giữa hai hàng lông mày của cô, giống như là kiên cường, tự lập, hoặc như là tự ỳnh thanh cao, có một chút kiêu ngạo, thoát tục, nhưng cô không giống hoa lan, bởi vì cô không nhu mì như hoa lan.

Có lẽ chính là khí chất trung tính trên người cô đã hấp dẫn ánh mắt của người khác, nên ánh mắt Hầu Mặc Khiêm không tự chủ được cứ dõi theo từng cử động của cô, cô rất đặc biệt, một loại đặc biệt mà anh không nói rõ được.

“Tổng giám đốc” Thư ký ghé vào tai anh nhẹ giọng nhắc nhở.

Hầu Mặc Khiêm thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn bản lý lịch, kinh nghiệm của cô rất bình thường, cũng giống như những người khác, tốt nghiệp đại học, đã từng làm chuyên gia thiết kế ở Phương Thị, cẩn thận xem thông tin của cô, ánh mắt của anh dừng lại trên bản thiết kế của cô, sau đó kinh hãi liếc nhìn cô một cái, không ngờ cô có thể thiết kế ra những bộ trang phục hấp dẫn người khác như vậy.

“Cô Phương.” Hầu Mặc Khiêm lên tiếng, thanh âm trầm thấp.

“Vâng” Phương Tư Hàng nhìn về phía người đàn ông đang nắm giữ quyền lực, anh mặc âu phục, đôi mắt dài mảnh, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi khẽ mỉm cười, ưu nhã mà mê người.

“Tại sao Cô Phương lại rời khỏi Phương Thị?” Anh nhớ rõ Phương Tư Hàng đúng là con gái của Phương Chấn Đào, nghe nói cô là do người tình của Phương Chấn Đào sinh ra, chứ không phải là do vợ cả sinh.

Phương Tư Hàng kinh ngạc nhìn anh, ngay sau đó tỉnh táo lại: “So với Phương Thị, quý công ty phù hợp với tôi hơn.”

A dua nịnh hót anh đã nghe nhiều, nhưng chưa từng thấy ai nói trực tiếp như vậy, Hầu Mặc Khiêm nhàn nhạt cười một tiếng: “Như vậy, cô Phương, chúc mừng cô gia nhập công ty của chúng tôi.”

Bộ phận nhân sự và thư ký cùng ngây người, không ngờ tổng giám đốc lại quyết định nhanh như vậy.

Hầu Mặc Khiêm đứng lên đầu tiên, đưa tay về phía Phương Tư Hàng, Phương Tư Hàng cũng có chút kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, đưa tay bắt tay với anh.

Bàn tay anh rất to, hoàn toàn trái ngược với cô, Phương Tư Hàng vừa cầm tay anh đã muốn thả ra, vậy mà Hầu Mặc Khiêm chỉ nhìn cô cười, không muốn buông tay, cô khẽ nhún mày, đến khi cô không chịu được định lên tiếng thì anh cũng kịp thời buông tay cô ra.

“Tạm biệt.” Phương Tư Hàng cúi đầu, cố ý không nhìn vào mắt của Hầu Mặc Khiêm, cô cảm thấy nụ cười của anh có gì đó là lạ.

Phương Tư Hàng ra khỏi phòng phỏng vấn, cô không nhận được liền nở nụ cười nhàn nhạt, bước đầu tiên đã thành công, cô muốn từng bước từng bước thoát khỏi sự khống chế của nhà họ Phương.

Phương Tư Hàng đúng là do người tình của Phương Chấn Đào sinh, khi cô được mười tuổi thì mẹ cô qua đời, Phương Chấn Đào đến đón cô về nhà họ Phương, giao cô cho người vợ cả dạy dỗ, từ nhỏ cô đã được mẹ nuôi dưỡng như một bé trai, tính tình quật cường, không ỷ lại vào ai, có chuyện gì cũng thích tự mình giải quyết, cô không yếu đuối như những cô gái khác, không có ai trong nhà họ Phương thực sự yêu quý cô, mà cô cũng không thích người trong nhà họ Phương.

Từ trước đến giờ, cô với người nhà họ Phương luôn luôn là nước giếng không phạm nước sông, cũng bình an vô sự sống qua ngày, cô giống như người tàng hình, bọn họ muốn làm gì thì đó là chuyện của bọn họ, không liên quan đến cô, cho đến khi cô tròn mười tám tuổi, cô liền rời khỏi nhà họ Phương, nhưng khi cô tốt nghiệp đại học, Phương Chấn Đào lại muốn cô đến Phương Thị làm việc.

Cô là chuyên gia thiết kế thời trang của Phương Thị, cô rất thích công việc này, chỉ là mới đây, cô phát hiện Phương Tư Kỳ lấy trộm tác phẩm của cô, Phương Tư Kỳ là con gái của Phương Chấn Đào và người vợ cả, chuyện này trở thành ngòi nổ giúp cô rời khỏi Phương Thị.

Thiết kế chính là công việc mà cô thích nhất, cô luôn luôn kiên trì theo đuổi ước mơ của mình, cô tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai, bất kỳ lý do gì phá hỏng nó, cô cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cô sẽ không để mình phải chịu thiệt thòi, Phương Tư Kỳ cũng chỉ trộm được một nửa bản thiết kế của cô mà thôi, ngay sau đó, khi Phương Tư Kỳ đang tỏa sáng trong cuộc họp, cô tình nguyện mang một nửa còn lại của bản thiết kế đi đốt chứ nhất định không để cho Phương Tư Kỳ lấy được, cô muốn xem xem đến lúc đó, Phương Tư Kỳ làm thế nào để hoàn thành bản thiết kế này.

“Tư Hàng!” Một bóng dáng xinh đẹp xông về phía Phương Tư Hàng.

Phương Tư Hàng nhìn người đang chạy tới, mỉm cười: “Quả Quả”

“Tư Hàng, kết quả thế nào?” Hầu Quả Quả hồi hộp nhìn cô.

“Ừ! Trúng tuyển rồi!”

“Thế thì tốt quá, ngày hôm qua, lúc mình nhờ vả anh hai mình, anh ấy còn không thèm để ý tới mình, hại mình lo lắng cho....” Tại vì người nào cứ dầy nhìn chằm chằm, khiến giọng Hầu Quả Quả càng ngày càng nhỏ.

“Cậu nhờ vả anh hai cậu?” Phương Tư Hàng không vui nhún mày.

“Nhưng anh hai mình không phải loại người như vậy đâu..., mình cũng chỉ tùy tiện nói một chút thôi, bây giờ cậu trúng tuyển thì chắc chắn là tài năng của cậu đã chinh phục được anh hai của mình chứ sao.” Hầu Quả Quả vừa nói vừa nháy mắt với cô.

“Cậu.....” Phương Tư Hàng không còn gì để nói.

“Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi ăn mừng thôi.” Hầu Quả Quả dứt khoát kéo Phương Tư Hàng đi ra ngoài.

Phương Tư Hàng mỉm cười, hôm nay cô cũng không muốn về nhà sớm như vậy.

Người tính cũng không bằng trời tính, Phương Tư Hàng không muốn về nhưng lại không thể không về, cô và Hầu Quả Quả vừa gọi đồ ăn xong, còn chưa ngồi ấm chỗ thì Phương Chấn Đào đã gọi điện thoại kêu cô phải về ngay.

Cô không thích giọng điệu ra lệnh của Phương Chấn Đào, thật khiến người ta chán ghét, cô đồng ý về nhà rồi cúp máy, để điện thoại ra thật xa.

“Tư Hàng, cậu không ăn cơm với mình sao?” Hầu Quả Quả thất vọng nhìn cô.

Hai người bọn họ là bạn tốt nhất hồi cấp ba, sau đó lại học cùng một Trường đại học, mặc dù không cùng khoa, nhưng các cô vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, sau khi tốt nghiệp đại học, Hầu Quả Quả quang minh chính đại làm sâu gạo, còn Tư Hàng vào thực tập ở Phương Thị.

“Ai nói, đồ ăn cũng gọi rồi, có lý nào lại không ăn chứ!” Phương Tư Hàng liếc cô một cái, hào phóng nói.

Hầu Quả Quả ngẩng đầu, ngưỡng mộ nhìn Phương Tư Hàng, hai người bọn họ, trừ giới tính giống nhau thì có rất nhiều điểm bất đồng.

Giống như Hầu Quả Quả, cô là một cô gái rất dễ thỏa mãn, cô cũng rất thích cuộc sống hiện tại, nhưng Tư Hàng tự lập hơn cô rất nhiều, cô ấy ghét nhất bị người khác điều khiển, Tư Hàng không cầu nệ tiểu tiết, không nhỏ mọn như những cô gái khác, nhưng cũng không hoàn toàn mạnh mẽ như bọn con trai, cô ấy tương đối trung tính, suy nghĩ chín chắn, làm việc lại gọn gàng, nhanh lẹ.

“Tư Hàng, cậu thật là tốt.” Hầu Quả Quả cảm động nói, nếu bây giờ Phương Tư Hàng đi, cô cũng không còn tâm trạng ăn uống gì nữa.

Phương Tư Hàng chỉ mỉm cười, không nói gì.

“Tư Hàng, tại sao cậu không để tóc dài chứ?” Hầu Quả Quả vẫn muốn nhìn thấy mái tóc dài của Tư Hàng bay trong gió.

“Vây cũng dễ thôi!” Từ trước đến giờ, Phương Tư Hàng vẫn cắt tóc ngắn, cô nhớ khi cô còn bé, nhìn thấy những cô gái khác để tóc dài cô cảm thấy họ rất xinh đẹp, cô rất hâm mộ họ, nhưng mẹ của cô nói với cô, cô phải có cá tính, để tóc dài giống những người khác không có gì tốt đẹp hết.

Có lẽ là do mẹ dạy bảo nên suy nghĩ của cô cũng rất độc lập, khi còn làm chuyên gia thiết kế ở Phương Thị, cô cũng không câu nệ thứ tự, quan hệ đồng nghiệp cũng rất tốt, như vậy, để tóc dài cũng có gì là khó?

Phương Tư Hàng còn nhớ, mẹ của cô có một mái tóc dài mềm mại động lòng người, nhưng khi cô nhìn thấy người vợ đầu của cha cô thì cô liền tròn hai mắt, bởi vì ngoại hình của mẹ cô rất giống với người đó, sự thật chính là cha của cô rất thích những người có mái tóc dài như bà ấy.

“Aiz, mình cũng muốn cắt “xẹt” một phát, chẳng qua anh hai mình không để ỉnh cắt, nói đáng về của mình rất OK, tóc ngắn không hợp với mình” Hầu Quả Quả buồn bã nói.

Hả? Thì ra là Hầu Mặc Khiêm và cha của cô là cùng một loại người, điều này cũng không có gì kỳ quái, dù sao thì đàn ông, ít nhiều gì cũng có một chút chủ nghĩa đại nam nhân, bọn họ vẫn thích những cô gái nhu mì, mềm yếu.

“Như cậu rất tốt mà!” Hầu Quả Quả rất nữ tính, tóc dài uốn quăn rất phù hợp với cô.

Khi phục vụ mang thức ăn lên, nhạc chuông điện thoại di động của Phương Tư Hàng lại vang lên, cô nhìn một cái rồi nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Lực chú ý của Hầu Quả Quả lập tức bị thức ăn ngon hấp dẫn, cầm đũa lên: “Mau ăn đi, mau ăn đi, nghe nói món Tứ Xuyên ở đây rất cay, ăn rất ngon.”

Phương Tư Hàng cười, gạt đầu một cái, cầm đũa lên gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị không tệ, ừm, rất ngon.

Trong biệt thự của nhà họ Phương đang vô cùng náo nhiệt, hôm nay là sinh nhật của Phương Tư Kỳ, tất cả các nhân vật lớn trong ngành cũng tới đây.

Một bóng người lén lút đi vào từ cửa sau của biệt thự, Phương Tư Hàng nhanh chóng trở về phòng của mình, vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy trên giường có một bộ lễ phục, không cần hỏi nhiều, đây chắc chắn là mẹ lớn đã đặc biệt chuẩn bị giúp cô, một bộ lễ phục màu hồng hoàn toàn không thích hợp với cô.

Phương Tư Hàng cau mày nhìn bộ lễ phục, cô không thích màu hồng, khí chất của cô cũng không thích hợp với màu hồng, lễ phục có màu sắc trang nhã dường như thích hợp với cô hơn, cô tiến lên mang bộ lễ phục ném vào thùng rác.

Tiếng gõ cửa vang lên, “Cô chủ”

“Sao?”

“Lão gia mời cô chủ xuống dưới nhà”

“Được, tôi sẽ xuống ngay”

Tiếng bước chân càng lúc càng nhỏ, Phương Tư Hàng chọn một bộ lễ phục màu trắng bạc trong tủ quần áo, bên trên là kiểu bắt chéo, dưới là quần dài bó, đai lưng màu đen quần ngang eo.

Cô không thích mặc váy, rất phiền phức, cũng may, cơ hội tham gia tiệc hội của cô rất ít, nếu không sẽ khiến cô rất đau đầu, bởi vì cô không thích mặc váy nên lễ phục của cô không có nhiều kiểu đáng cho lắm.

Khi cô đóng tủ quần áo lại, nhìn thấy va-li hành lý nằm trong góc tủ, khoe miệng vẽ ra nụ cười thỏa mãn.

Nhà họ Hầu và nhà họ Phương là đối thủ trên thương trường, vậy mà cô không chỉ là bạn tốt với Hầu Quả Quả, bây giờ lại còn là nhân viên của Hầu Thị, chỉ sợ đến lúc đó Phương Chấn Đào sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Nhưng cô không thể đợi đến lúc bị ông ấy đuổi, cũng không thể để ông ấy coi cô như món hàng kết thân gả đi để kiếm lợi, lần trước cô vô tình nghe được Phương Chấn Đào đang bàn bạc với mẹ lớn, bọn họ đang bàn xem làm thế nào để đẩy cô ra ngoài, bởi vì cô không phải là cô gái xinh đẹp động lòng người, cũng không phải một thiên kim tiểu thư dịu dàng, ngoan ngoãn, người có tiền nhìn trúng cô rất ít, mà con của mẹ hai nhỏ hơn cô hai tuổi cũng đã tìm được đối tượng thích hợp để kết hôn rồi.

Bây giờ không có người có tiền nhìn trúng cô, không bảo đảm sau này sẽ không có, cô phải tính toán rời khỏi đây sớm một chút.

Đứng trước gương chỉnh lại mái tóc ngắn của mình một lát, Phương Tư Hàng hài lòng đi xuống lầu.

Dưới nhà cực kỳ náo nhiệt, Phương Tư Hàng đi về phía Phương Chấn Đào và mẹ lớn, nói đến lại buồn cười, Phương Chấn Đào không chỉ cưới một người vợ, ở căn biệt thự này ông còn có một người vợ bé.

Mẹ hai sở dĩ có thể gả vào nhà họ Phương, là bởi vì bà ấy ngoài sinh được một con gái, còn sinh được một con trai, mẹ lớn chỉ sinh được Phương Tư Kỳ, sau đó bác sĩ nói bà ấy không nên mang thai nữa, nếu không phải vì nguyên nhân này, chỉ sợ bà ấy sẽ làm ẹ hai không thể bước chân vào nhà họ Phương một bước.

Phương Tư Hàng nhìn về người thiếu niên vừa mới tròn mười tám tuổi, người thiếu niên ấy trầm mặc đứng trong góc, không có ai nói chuyện với cậu ấy, mọi người đều biết con trai của Phương Chấn Đào bị cà lăm, Phương Chấn Đào sợ con trai sẽ làm mình bẽ mặt, liền ra lệnh cho cậu ấy nói ít một chút, tốt nhất là không được mở miệng, kể từ đó, đứa con Phương Chấn Đào yêu thương nhất chỉ có Phương Tư Kỳ.

“Ăn cơm chưa?” Phương Tư Hàng vốn định đi về phía Phương Chấn Đào và mẹ lớn nhưng bước chân lại ngừng lại, cô đi tới bên cạnh người thiếu niên.

Cậu thiếu niên nhìn cô, lặng lẽ lắc đầu một cái.

“Đi ăn một chút gì đi!”

Tròng mắt đen của cậu thiếu niên nhìn chằm chằm vào cô, sau đó mới gật đầu một cái.

Phương Tư Hàng không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía Phương Chấn Đào, cô chỉ muốn đến chào một tiếng rồi rời đi, không khí nơi này thật sự ngột ngạt muốn chết.

“Cuối cùng cũng tới” Mẹ lớn thấy Phương Tư Hàng đi tới cũng mỉm cười, nhưng khi nhìn thấy quần áo trên người cô thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Cha, mẹ lớn.” Phương Tư Hàng lạnh lùng chào hỏi.

Sắc mặt Phương Chấn Đào cũng rất khó coi, người đàn ông đứng bên cạnh hai người họ cũng nhìn cô một chút, sau đó trợn tròn hai mắt.

Phương Tư Hàng cười giễu cợt, giả bộ đoan trang nói: “Cha, con cảm thấy không khỏe, con muốn về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Tình huống này căn bản là biến tướng của xem mắt, chỉ tiếc người đàn ông bình thường thấy cô ăn mặc như vậy lại không thích, không có một chút nữ tính!

“Em gái, hôm nay chính là sinh nhật của chị mà, sao em có thể đi trước được chứ?” Phương Tư Kỳ không biết từ chỗ nào chạy tới.

Phương Tư Hàng lạnh nhạt nhìn Phương Tư Kỳ một cái, đôi mắt cô lập tức sáng lên khi nhìn thấy người đàn ông kia đang nhìn chằm chằm Phương Tư Kỳ, giống như vừa thấy được xương chó, thật tốt, có cách rồi, cô không phải sợ người đàn ông kia sẽ đến gần cô nữa rồi.

Phương Tư Hàng không nói gì, Phương Tư Kỳ nửa xoay người quay lưng về phía mọi người, bày ra bộ mặt thối nhìn cô: “Nghe nói cô từ chức rồi?”

Thấy đáy mắt Phương Tư Kỳ đầy lửa giận, Phương Tư Hàng lại cảm thấy rất thoải mái: “Đúng vậy.”

“Cô...sao cô dám?” Phương Tư Kỳ nhỏ giọng quát.

“Một người nhỏ bé như tôi, ở lại Phương Thị cũng không có tác dụng gì” Phương Tư Hàng thờ ơ nói.

“Cô.....” Mặc dù Phương Tư Kỳ không muốn thừa nhận, nhưng những bản vẽ do Phương Tư Hàng thiết kế lại tốt hơn của cô rất nhiều, nếu Phương Tư Hàng rời khỏi Phương Thị, vậy, còn bản thiết kế kia, một mình cô làm sao có thể hoàn thành???

“Chớ làm loạn” Phương Chấn Đào lạnh lùng nói, cũng không phải muốn nhằm vào Phương Tư Kỳ, ông nhìn Phương Tư Hàng nói: “Nhà họ Phương không phải không cho cô tiền xài, cô không ở công ty làm việc cho tốt, lại chạy ra bên ngoài xin việc, cô muốn làm tôi mất mặt sao hả?”

Phương Tư Hàng tỉnh táo nhìn ông: “Chuyện công việc tự tôi sẽ có cách, không cần mấy người quan tâm.” Thì ra không chỉ muốn tìm cho cô một người đàn ông, còn muốn mắng cô ăn cây táo rào cây sung, không ở Phương Thị mà cứ cung tận tụy lại chạy sang công ty khác làm việc, nếu bọn họ biết cô làm việc ở Hầu Thị, thật không thể tưởng tượng được họ sẽ phản ứng thế nào.

“Hừ! Tôi xem cô tìm được công việc gì ở bên ngoài, tôi nói cho cô biết, không có công ty nào chịu nhận cô, đến lúc đó cô không muốn trở về cũng phải về Phương Thị làm việc” Phương Chấn Đào cay độc nói.

Sắc mặt Phương Tư Hàng hơi thay đổi, hai bàn tay cô nắm lại thành quyền, thủ đoạn của Phương Chấn Đào quả thực rất tinh, nhưng đâu cần bày ra bộ mặt cáo già trên thương trường để thị uy cô, cô cũng chỉ là con chim non chưa mọc đủ lông đủ cánh, giờ phút này, trong lòng cô đều là bất mãn, nhưng cô không thể phản kháng lại, nếu như so sánh nhà họ Hầu với nhà họ Phương, e là nhà họ Hầu cũng không lấy được cái gì của Phương Chấn Đào.

Lười phải tranh luận với Phương Chấn Đào, cũng không còn gì để nói, Phương Tư Hàng cúi đầu: “Thật xin lỗi, có lẽ con bị cảm.”

Mẹ lớn lập tức kéo Phương Tư Kỳ qua một bên: “Bị cảm? Mau lên lầu nghỉ ngơi đi.” Ý của bà chính là đừng để con gái bảo bối của bà bị lây.

“Khụ! Vâng” Phương Tư Hàng che miệng đi lên lầu, khi không có ai nhìn cô nữa, cô buông tay xuống, khoe miệng như hiện lên nụ cười châm biếm.

Phòng làm việc rộng như vậy, một người đàn ông ngồi ưu nhã trước bàn làm việc.

“Anh nói gần đây đang có người gây áp lực, không cho bất kỳ ai nhận Phương Tư Hàng vào làm?”

“Đúng vậy, Tổng giám đốc.” Quản lý bộ phận nhân sự lấy khăn tay lau mồ hôi.

“Ừ, là Phương Chấn Đào sao?” Tay của Hầu Mặc Khiêm đặt trên bàn làm việc, lòng bàn tay hướng lên, giống như anh đang nắm tất cả mọi thứ trong tay.

“Vâng”

“Chuyện như vậy cũng phải chạy tới đây hỏi ý kiến của tôi sao?” Hầu Mặc Khiêm vẫn thong dong, ưu nhã, nhưng lại có một chút ngang ngược.

“Chuyện này....Bởi vì bối cảnh của cô Phương tương đối đặc biệt, tôi sợ sau này sẽ gây ra phiền toái.” Quản lý bộ phận nhân sự lập tức giải thích.

“Ừ, cẩn thận một chút cũng tương đối tốt.” Hầu Mặc Khiêm đột nhiên gật đầu một cái, “Nhưng, Phương Chấn Đào đang tính toán cái gì?”

Ánh mắt sắc lạnh của Hầu Mặc Khiêm lướt qua khiến quản lý bộ phận nhân sự bị dọa sợ, mặt ông ta tái mét: “Chuyện này.....” Nhà họ Hầu và nhà họ Phương luôn luôn đối đầu, nhưng người thông minh sẽ không tự tìm phiền phức nha!

“Phương Chấn Đào muốn cô ấy.....” Hầu Mặc Khiêm cười nhạt, nhẹ nói: “Nhưng Phương Tư Hàng đã là nhân viên của công ty chúng ta, anh nên biết phải làm sao rồi đấy!”

Hầu Mặc Khiêm không phải loại người ngu ngốc, anh đã sai người đi điều tra, thời gian trước, Phương Thị tung ra một loạt các thiết kế mới rất tốt, nghe nói là do con gái của Phương Chấn Đào – Phương Tư Kỳ

thiết kế, nhưng kỳ quái là sau khi Phương Tư Hàng rời khỏi Phương Thị, đến giờ Phương Tư Kỳ vẫn chưa hoàn thành phần còn lại của bộ sưu tập, trong chuyện này có uẩn khúc gì, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán được.

Anh đã nhìn các bản thiết kế của Phương Tư Hàng trong hồ sơ dự tuyển, là do công ty cần cô, cho dù nhà họ Phương muốn làm thế nào, đó là chuyện của nhà họ Phương, anh không cần thiết phải chạy theo chơi đùa với nhà họ Phương.

“Dạ, tổng giám đốc, tôi hiểu.” Quản lý bộ phận nhân sự nghiêm nghị nói.

“Ừ”

“Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài trước.” Quản lý bộ phận nhân sự nói xong liền rời khỏi phòng làm việc.

Hầu Mặc Khiêm đưa tay lên chống cằm, nhìn cánh cửa khép chặt như người mất hồn.

Phương Tư Hàng....Thật không ngờ tên của cô lại cứ văng vẳng bên tai anh, anh còn nhớ rõ ngày thứ hai sau ngày cô rơi xuống nước, cô đi tới trước mặt anh:

“Xin chào, Em là Phương Tư Hàng, là bạn của Quả Quả”

Hầu Mặc Khiêm im lặng nhìn cô, không nói một câu.

“Cảm ơn anh hôm qua đã cứu em.” Cô nhẹ nhàng nói.

Ừ, giọng nói của cô tương đối nhạt, cũng không mềm mại như những cô gái khác, nhưng lại rất trong trẻo, anh nghe rất xuôi tai.

“Không cần phải cảm ơn.” Hầu Mặc Khiêm lại im lặng nhìn cô, chờ cô nói câu sau cùng, việc cứu cô chỉ nhẹ nhàng như một cái nhắc tay, không có gì gọi là to tát cả.

Chỉ có điều, Phương Tư Hàng thật sự rất đặc biệt, không có một cô gái nào dám nhìn chằm chằm vào anh như cô, đa số các cô gái đều thích lén lút nhìn anh.

“Cảm ơn!” Cô nói xong liền xoay người rời đi.

Rất rõ ràng, rất.....Anh có cảm giác không nói lên lời, cô cứ như vậy xoay người rời đi, giống như cô tới đây chỉ để nói lời cảm ơn với anh.

Sau đó, lúc anh ở nhà anh cũng gặp cô mấy lần, nhưng cũng chỉ là một cái nhìn ngắn ngủi.

Không thể phủ nhận, có rất nhiều cô gái ra sức lấy lòng của anh, nhưng anh miễn cưỡng cũng chỉ nhớ được tên hay tuổi của bọn họ, còn gương mặt của các cô ấy thế nào đã sớm mờ hồ rồi, nhưng với Phương Tư Hàng lại hoàn toàn khác.

Cô là bạn thân của em gái anh, là người em gái anh luôn luôn nhắc đến, Tư Hàng....Ngay cả anh cũng không thể hiểu nổi chính mình nữa, diện mạo của cô rất bình thường, vậy mà anh lại nhớ rất rõ.

Sau khi về nước, anh vô cùng bận rộn, bận đến không có thời gian chỉnh đốn lại cảm giác đặc biệt này, trước buổi phỏng vấn, em gái anh cứ nhắc đi nhắc lại cái tên Phương Tư Hàng, cái cảm giác khác thường đó lại vấy lấy trái tim anh.

Anh vốn không muốn nhúng tay vào buổi phỏng vấn ấy, nhưng biết cô sẽ đến nên anh đã quyết định tham gia buổi phỏng vấn ấy, lúc đó, các quản lý và thư ký đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì, giờ nghĩ đến anh lại thấy buồn cười.

Khi phỏng vấn, anh đã nghĩ cô sẽ rất căng thẳng, thế nhưng cô luôn bình tĩnh trả lời, rốt cuộc Phương Tư Hàng là thần thánh phương nào?

Trời mưa rất lớn, Phương Tư Hàng đi ra khỏi công ty, hai tay ôm cặp tài liệu, hai mắt nhìn khắp nơi muốn tìm chỗ tránh mưa.

Nước mưa làm ướt áo sơ mi trắng, quần dài màu đen cũng dính sát vào người, khiến cô chạy rất khó khăn.

Một tia sáng xẹt qua trước mắt của cô, Phương Tư Hàng dừng lại, nước mưa mịn mờ, cô híp mắt, đèn xe hơi chiếu thẳng vào người cô, một bóng dáng bước xuống từ trên xe, người đó đang che ô đi đến gần cô, cô nhìn người đó một cái, không muốn suy nghĩ liền cất bước rời đi.

“Cô Phương.” Giọng nói quen thuộc làm Phương Tư Hàng dừng lại, cô nhìn kỹ, là Hầu Mặc Khiêm, anh hai của Quả Quả, cô khẽ cau mày, chợt nhớ lại chuyện cũ.

Hai năm trước, trong buổi tiệc mừng sinh nhật Quả Quả, cô cũng không nhớ tại sao mình lại rơi vào hồ bơi, chỉ nhớ sau khi cô tỉnh lại, Hầu Quả Quả nói với cô là Hầu Mặc Khiêm đã cứu cô, nếu không cô đã sớm biến thành quỷ nước rồi.

“Tổng giám đốc.”

Hầu Mặc Khiêm đi tới đứng bên cạnh cô, che mưa cho cô: “Trời mưa lớn như vậy, tôi đưa cô về.”

Nước mưa từ tóc cô không ngừng nhỏ xuống, có mấy giọt chảy xuống xương quai xanh của Phương Tư Hàng, trượt vào trong áo sơ mi, cảm giác lạnh lẽo khiến cô rùng mình một cái, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cẩn thận che ô cho cô, một giọt nước cũng không rớt trúng người cô, mà người đàn ông cao lớn này, vai trái đã sớm ướt một mảng.

Phương Tư Hàng nhìn anh, anh cười dịu dàng nhìn cô, thật không công bằng, cô bị dầm mưa ướt hết rồi, anh cũng thế, nhưng tại sao chỉ có mình cô là nhìn rất nhếch nhác???

“Cảm ơn anh!” Phương Tư Hàng nhẹ giọng nói cảm ơn, đón nhận ý tốt của anh.

“Cô ở đâu?” Hầu Mặc Khiêm hỏi.

Phương Tư Hàng đọc một địa chỉ, tài xế nghe xong địa chỉ rồi lái xe đi.

Phương Tư Hàng cúi đầu mở túi xách định tìm khăn giấy thì một bàn tay rất đẹp đưa khăn giấy cho cô, cô nhận lấy, “Cảm ơn”

“Cô không cần khách sáo như vậy, ra khỏi công ty, cô cứ gọi tên của tôi là được.” Hầu Mặc Khiêm nhìn tư thế cứng nhắc của cô, mỉm cười giải thích: “Cô là bạn thân của Quả Quả, tôi lại là anh hai của nó.”

Phương Tư Hàng chỉ gạt đầu một cái chứ không nói gì, bởi vì cô cũng không biết mình nên nói cái gì, cô cầm khăn giấy lên lau gò má ướt đẫm.

Một lúc sau xe đã chạy tới cửa nhà cô, cô thuê một nhà trọ ở gần công ty, nhà trọ không lớn cũng không nhỏ, thích hợp cho cô gái độc thân như cô ở.

“Tổng giám đốc.” Phương Tư Hàng vẫn không sửa cách xưng hô, “Cảm ơn anh”

“Không cần khách sáo!” Hầu Mặc Khiêm cười nhìn cô.

Trong mắt anh thoáng qua một tia mắt mát: “Cô biết bơi rồi sao?”

“À” Phương Tư Hàng tròn tròn hai mắt, sau đó mới nhớ tới chuyện hai năm trước, “Cái này.....”

“Quả Quả nói cô rất sợ nước?”

Phương Tư Hàng gạt đầu một cái, không muốn tiếp tục nói chủ đề này, “Cảm ơn anh lần trước đã cứu tôi, Tổng giám đốc.” Sau chuyện đó, cô bắt đầu bài xích việc học bơi, lại càng sợ nước hơn.

Cô nhìn Hầu Mặc Khiêm, không hiểu sao anh lại nhắc tới chuyện này.

Trong ấn tượng của cô, Hầu Mặc Khiêm là anh hai của Hầu Quả Quả, khi đến nhà Quả Quả chơi thì thỉnh thoảng cô cũng thấy bóng dáng của anh.

Phương Tư Hàng không ngờ lại đụng phải người đàn ông này trong buổi phỏng vấn hôm ấy, gương mặt ôn hòa, nhất cử nhất động đều rất đẹp, nhưng lại hỏi cô những câu hỏi vô cùng sắc bén, thật may là cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu không đã bị anh dọa sợ mà chạy trốn rồi.

“Cô đã cảm ơn tôi rồi.” Hầu Mặc Khiêm cười nói.

Bởi vì cô không biết nói gì với anh, mà anh lại nhắc lại chuyện lúc đó, nên cô cũng chỉ có thể nói cảm ơn anh thôi.

“Ha ha” Trừ nói cảm ơn ra còn có thể cười ngây ngô nữa.

“Đã như vậy, cô nợ tôi một ân tình”.

Hả? Phương Tư Hàng nhứ mày, có phải mình nghe lầm hay không?

Theo lý thuyết, anh cứu cô, cô nên nói lời cảm ơn anh, nhưng cô nghĩ một người bận rộn như anh sẽ không quá để ý chuyện nhỏ nhặt này, chính anh cũng nói cô đừng khách sao mà.

“Nếu như cô không ngại, vậy thì mời tôi uống cà phê đi.” Hầu Mặc Khiêm cười dịu dàng.

Phương Tư Hàng sững sờ, cô chưa từng gặp tình huống nào như thế này, có rất ít người khác phá chủ động đưa ra yêu cầu muốn cô mời khách, hoặc chủ động gặp cô, bởi vì ngoại hình của cô không ngọt ngào, cũng chẳng có chút gì đáng yêu, không chỉ gương mặt bình thường, mà cô ăn mặc cũng rất trung tính, cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ mặc váy.

Mưa bên ngoài nhỏ dần, như cảnh liễu nhảy múa giữa không trung.

Phương Tư Hàng suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: “Tổng giám đốc, anh chờ một chút.” Cô cầm cặp tài liệu bước xuống xe.

Hầu Mặc Khiêm im lặng nhìn bóng lưng cô khi rời đi, trong lòng tự hỏi cô muốn đi đâu????

10 phút sau, Phương Tư Hàng trở lại, trên tay bưng một ly cà phê, hương cà phê theo làn gió bay vào chóp mũi Hầu Mặc Khiêm.

“Cà phê.” Phương Tư Hàng đưa cà phê đến trước ngực Hầu Mặc Khiêm, thấy anh nhìn cô mà không nhận lấy, cô lại nói: “Mặc dù không phải là cà phê cao cấp gì, nhưng uống rất ngon.”

Hầu Mặc Khiêm nghĩ thầm, Phương Tư Hàng đã hiểu lầm ý của anh rồi, không phải anh muốn cô mua cà phê cho anh uống, mà là.....

Phương Tư Hàng cầm cà phê cho anh, cũng không ngồi vào trong xe, cô đứng bên ngoài cúi người xuống, một tay cầm cặp tài liệu, tóc của cô dính đầy nước mưa, áo sơ mi màu trắng bị ướt dính vào người, áo lót như ẩn như hiện.

Ngón tay thon dài của Hầu Mặc Khiêm nhận lấy ly cà phê kia, đầu ngón tay vô thức chạm vào tay của cô, Phương Tư Hàng nhanh chóng thu tay lại.

“Cảm ơn.” Hầu Mặc Khiêm cười lịch sự nói.

Phương Tư Hàng gật đầu: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Phương Tư Hàng đi lên lầu, nhìn bóng lưng cô thật khiến người ta..... Cẩn rằng nghiêng lợi, Hầu Mặc Khiêm nhìn ly cà phê trong tay, lặng lẽ uống một ngụm.

“Thiếu gia, cậu muốn đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Về nhà thôi.”

2. Chương 2

Thứ sáu, sau khi dọn dẹp lại bàn làm việc, Phương Tư Hàng rời khỏi văn phòng, dọc đường đi cô có gặp vài người đồng nghiệp, cô gật đầu với họ xem như chào hỏi.

Khi ra đến cửa công ty, cô nhìn thấy Hầu Mặc Khiêm: “Tổng giám đốc?”

“Tan làm rồi sao?” Hầu Mặc Khiêm vẫn dịu dàng như thế với cô.

“Vâng.”

“Đi thôi.” Hầu Mặc Khiêm nói.

“Đi đâu?” Phương Tư Hàng nghi ngờ nhìn anh, bọn họ hình như không tính là quá thân thiết.

“Quả Quả muốn tôi chở cô về nhà ăn cơm”

Hầu Quả Quả muốn anh đưa Phương Tư Hàng về nhà họ Hầu ăn cơm, bởi vì Phương Tư Hàng thường ăn cơm ở ngoài, Quả Quả sợ thức ăn bên ngoài không có dinh dưỡng, ăn nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe.

“Quả Quả còn đặc biệt dọn đầu bếp làm vài món cô thích nữa, thịt viên, canh cá xắt lát....”

Phương Tư Hàng nhất thời im lặng, những món ăn này đều là những món cô thích, Quả Quả cũng biết điều này.

“À, Được.” Cô không biết Quả Quả đang nghĩ cái gì, sao lại có thể kêu anh hai mình đi làm tài xế cho cô chứ?

“Làm phiền anh rồi.” Phương Tư Hàng khách khí nói.

“Tư Hàng, tôi có thể gọi cô là Tư Hàng được chứ?” Hầu Mặc Khiêm nhẹ nhàng gọi tên của cô.

“Ách, Được.” Cô không thích người khác gọi cô như vậy, nhưng anh là ông chủ, cô cũng không thể nói không với anh được.

“Cho nên, cô cũng không cần phải khách khí như vậy.”

“Vâng.”

Hai người đi về phía bãi đậu xe, hôm nay Hầu Mặc Khiêm không để cho tài xế lái xe, mà là chính anh tự lái, anh ngồi vào chỗ tài xế ngồi, thắt dây an toàn.

Phương Tư Hàng ngồi ở ghế bên cạnh, thắt dây an toàn xong cô tùy ý tìm một tư thế ngồi sao cho thoải mái.

“Đã quen với công việc chưa?” Hầu Mặc Khiêm vừa lái xe vừa hỏi.

“Cũng không tệ lắm!”

“Sao lại chọn thiết kế thời trang?” Hầu Mặc Khiêm thuận miệng hỏi, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn cô.

“Vốn dĩ, tôi rất thích vẽ tranh, sau đó lên đại học lại không biết chọn khoa nào, liền chọn một khoa có liên quan đến vẽ tranh nhưng lại không phải là khoa mỹ thuật, vì dù sao, nếu chỉ chuyên về vẽ tranh thì sau này rất khó tìm việc.” Giọng Phương Tư Hàng giống như cấp dưới đang nói chuyện với ông chủ, ông chủ hỏi một câu, cô trả lời một câu.

“Ừ, đúng thế!” Khóe miệng Hầu Mặc Khiêm cong lên: “Chẳng qua tôi nghĩ Tổng giám đốc Phương sẽ không để cho cô phải đau đầu về chuyện tìm việc đâu.”

Phương Tư Hàng nhìn anh một cái, “Biết đâu được....” Cô không vui khi trả lời vấn đề này.

Hầu Mặc Khiêm cũng không tiếp tục nói với cô về chủ đề này, dù sao ai cũng biết Phương Chấn Đào không chỉ có một đứa con, nhưng đứa con ông ta cưng chiều nhất chính là con gái lớn – Phương Tư Kỳ.

“Sắp tới công ty có tổ chức một cuộc thi, cô muốn tham gia sao?” Cuộc thi này là do công ty tổ chức cho những nhân viên thiết kế mới, công ty sẽ đưa ra một chủ đề, những nhân viên thiết kế mới tự do phát huy sự sáng tạo của mình, sau đó sẽ tiến hành sàng lọc, người nào chiến thắng sẽ trở thành gương mặt mới, lấy việc này để khẳng định danh tiếng của mình.

“Ừ, chỉ còn có ba tháng nữa thôi, không phải sao?” Ba tháng cũng đủ rồi, cho nên cô cũng không vội.

“Ừ, cho nên cô có thể từ từ suy nghĩ, hoặc là cuối tuần đi ra ngoài chơi một chút, tìm một chút linh cảm!”

Đi chơi? Phương Tư Hàng lập tức lắc đầu: “Tôi không thích đi chơi lắm” Mỗi lần đi chơi thì chắc chắn sẽ có vài người cố ý nhìn chằm chằm vào cô, loại cảm giác đó thật sự không thoải mái.

Xe dừng trước biệt thự nhà họ Hầu, Hầu Mặc Khiêm bước xuống xe trước, Phương Tư Hàng mới vừa tháo dây an toàn ra, đang muốn đẩy cửa xe ra thì anh đã đứng ở bên ngoài mở cửa xe cho cô, mỉm cười nhìn cô.

Nhịp tim Phương Tư Hàng lơ mắt một nhịp, hàng động này của anh làm tai cô đỏ bừng lên rồi, “Ách, Cảm ơn anh!”

“Tư Hàng, tôi nói rồi, cô không cần phải khách khí như vậy, được không?” Giọng Hầu Mặc Khiêm không nhanh không chậm, nhưng trong giọng nói rõ ràng là có chút ép buộc.

“Vâng” Phương Tư Hàng lặng lẽ gật đầu một cái.

“Thiếu gia, cô Phương.” Quản gia đứng ở một bên.

Phương Tư Hàng cười cười nhìn về phía quản gia: “Quả Quả ở trong phòng sao?”

“Hôm nay tiểu thư đi ra ngoài với phu nhân.”

“À” Gọi cô đến lại không ở nhà, Phương Tư Hàng cảm thấy có chút không đúng lắm, Hầu Quả Quả cũng thiệt là, bận chuyện gì cũng phải nói trước với cô một tiếng chứ?

Phương Tư Hàng gật đầu, quay sang nhìn Hầu Mặc Khiêm: “Nếu Quả Quả không ở nhà.....” Cô nghĩ sẽ từ chối khéo léo, cô và Hầu Mặc Khiêm cũng không thân thiết, không nhất thiết là phải ăn tối với anh.

“Quả Quả đi dự tiệc với mẹ của tôi rồi, mặc dù Quả Quả không có nhà, cô vẫn ở lại ăn tối với tôi chứ?” Hầu Mặc Khiêm mỉm cười, đưa ra lời mời.

Thì ra anh đã biết Quả Quả không có nhà, vậy tại sao anh.....

“Tư Hàng, hôm nay đầu bếp toàn nấu những món cô thích ăn, cô nhất định phải ăn, không thể lãng phí!”

Chuyện này....Lãng phí thức ăn quả thực không tốt lắm, hơn nữa cô ở một mình, bình thường đều ăn ở ngoài, tay nghề của đầu bếp nhà họ Hầu lại đúng là số một, huống chi Tổng giám đốc muốn mời cô cùng ăn cơm tối, cô có thể cự tuyệt anh sao? Đến cũng đã đến rồi, cũng chỉ là cùng ăn một bữa cơm, cô cũng biết cái gì gọi là không thức thời mà!

“Được!”

Trên bàn ăn, Hầu Mặc Khiêm và Phương Tư Hàng lặng lặng ăn cơm, Phương Tư Hàng ăn rất vui vẻ, vì đây đều là những món cô thích.

Đem vẻ mặt cảm động của cô thu hết vào mắt, mặt Hầu Mặc Khiêm không biến sắc hỏi: “Cô ở một mình nên không nấu cơm sao?”

Phương Tư Hàng gấp một miếng thịt, vội vàng trả lời: “Không phải, tôi toàn ăn ở ngoài, tôi không biết nấu cơm.”

Ừ, đúng như anh dự đoán, “Quả Quả nói là cô làm bánh ngọt rất ngon.”

“À, tôi chỉ biết làm bánh ngọt thôi.”

“Cô tự học sao?”

“Là mẹ tôi dạy, tôi thích làm bánh bích quy, bánh sô cô la....” Bởi vì thức ăn rất hợp khẩu vị, Phương Tư Hàng nói chuyện cũng thoải mái hơn, không còn cứng nhắc như trước nữa.

“Vậy cô cũng biết làm những món này?” Cô gái này rất kỳ lạ, anh nhìn đôi tay thon dài trắng nõn của cô thì đoán được cô không biết nấu cơm, nhưng anh không ngờ cô lại biết làm bánh ngọt.

“Biết, nhưng mà ăn sẽ không ngon, sở trường của tôi là làm bánh ngọt.” Phương Tư Hàng chuyển hướng sang món canh đậu hũ.

“Nếu vậy, chỉ bằng từ nay về sau cô hãy tới đây ăn cơm đi.” Hầu Mặc Khiêm đột nhiên mở miệng.

Tay Phương Tư Hàng run lên, đậu hũ trên đĩa rơi xuống, cô kinh ngạc nhìn anh, khe khẽ cái miệng nhỏ nhắn lên.

Qua rất lâu cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Không cần, tôi cũng đã quen với cuộc sống hiện tại rồi.”

Hầu Mặc Khiêm gật đầu, cũng không cố gắng thuyết phục cô: “Vây hôm nay cô ăn nhiều một chút.”

“Được”

Phòng ăn nhất thời trở lên yên tĩnh, Quần gia đứng nghiêm ở một bên.

Đến giữa bữa ăn, Quần gia cầm điện thoại nhìn về phía Hầu Mặc Khiêm, “Thiếu gia, cậu có điện thoại.”

Hầu Mặc Khiêm liếc nhìn Phương Tư Hàng vẫn đang ăn cơm một cái, “Cô từ từ ăn!”

“Ừ!”

Hầu Mặc Khiêm đi ra bên ngoài phòng ăn, “Alo”

“Anh hai.” Đầu dây bên kia là thanh âm u oán của Hầu Quả Quả.

“Thế nào rồi?”

“Buổi tiệc thật nhàm chán.” Hầu Quả Quả ngáp một cái, “Tư Hàng có tới nhà mình ăn cơm không?”

“Có” Hầu Mặc Khiêm xoay người nhìn vào trong phòng ăn, ở góc độ này anh chỉ nhìn thấy bóng lưng của Phương Tư Hàng.

“Anh, anh nợ em lần thứ nhất.” Hai anh em đã thỏa thuận rồi đấy, nếu mẹ tìm anh hai đi tham gia yến tiệc, cô sẽ đi, còn nếu như mẹ muốn cô đi dự tiệc thì đổi lại anh hai sẽ đi thay cô, bởi vì hai người họ đều rất ghét tham gia những bữa tiệc như vậy, đây căn bản chỉ là một dạng khác của việc xem mắt mà thôi.

“Anh biết rồi, lần sau sẽ đến lượt anh.”

“Đáng ghét, khó khăn lắm em mới được gặp Tư Hàng.” Hầu Quả Quả oán trách, hôm nay mẹ muốn anh hai đi dự tiệc, bởi vì lần trước cô đã hứa rồi, hôm nay cô không thể không thay anh hai cô đi đến đó.

Hầu Quả Quả đã nói rõ với Hầu Mặc Khiêm rồi, hôm nay cô đã hẹn Phương Tư Hàng cùng nhau ăn cơm, thế nhưng không ngờ Hầu Mặc Khiêm lại nhất định không chịu đi dự tiệc, còn nói thẳng với cô anh sẽ lái xe đưa Phương Tư Hàng về nhà ăn cơm, cô không cần phải lo lắng, tại sao anh của cô lại nghe không hiểu ý tứ của cô vậy chứ, chỉ đơn giản là cô không muốn đi dự tiệc thôi mà!

Hầu Mặc Khiêm bật cười, anh không cảm thấy mình có chỗ nào đáng ghét hết, “Được rồi, không có chuyện gì thì anh cúp máy đây.”

“Dạ, bye bye.”

“Ừ.” Hầu Mặc Khiêm nghĩ thầm, mẹ anh thông minh như thế, trò hề này chắc không lừa được bà bao lâu nữa, đến lúc đó mẹ anh nhất định sẽ nhận ra ý đồ của hai anh em anh, lúc đó bà nhất định sẽ tìm cách đối phó.

Cho nên nói, phương thức ngăn chặn tốt nhất chính là.....Hầu Mặc Khiêm nhìn về phía Phương Tư Hàng, trong mắt tràn đầy ý cười, Phương Tư Hàng chính là phương thức ngăn chặn tốt nhất của anh.

Phương Tư Hàng thường ăn rất ít, nhưng chỉ cần là đồ ăn hợp khẩu vị của cô thì cho dù có vỡ bụng cô cũng sẽ ngoan ngoãn ăn hết.

Đến khi bụng cũng lộ ra rồi, Phương Tư Hàng mới đặt đũa xuống, ngẩng đầu lên thấy Hầu Mặc Khiêm quay trở lại ngồi vào bàn ăn, anh ngồi im tại chỗ nhìn cô có vẻ rất hứng thú, theo bản năng, Phương Tư Hàng cầm khăn giấy lên chùi miệng.

“Tổng giám đốc” Anh nghe xong điện thoại có vẻ rất vui?

“Đợi một chút ăn trái cây xong, chúng ta ra sân sau đi dạo được chứ?” Hầu Mặc Khiêm đứng lên, vẫn giữ dáng vẻ ưu nhã.

Phương Tư Hàng từ chối, “Không, tôi không ăn được nữa rồi, cảm ơn anh hôm nay đã tiếp đãi, tôi đi về trước đây.” Nói như vậy hình như quá cường ngôn rồi, nhưng Phương Tư Hàng cho rằng cô và anh thật sự không thân thiết, huống chi anh còn là cấp trên của cô, nếu quá thân mật sẽ gây ra những lời đàm tiếu không hay, như vậy thì sẽ rất phiền phức cho cô.

Hầu Mặc Khiêm dừng bước, quay lại nhìn cô, trong mắt lóe lên một tia khó nắm bắt được, anh gật đầu một cái, “Được”

Phương Tư Hàng cảm thấy Hầu Mặc Khiêm rất kỳ quái, anh đưa ra lời mời, nhưng sẽ không ép buộc cô phải làm theo, anh đối với cô tốt như vậy là vì cô là bạn thân của Hầu Quả Quả sao?

Phương Tư Hàng sẽ không tự mình đa tình, trước kia cô đã ngu ngốc một lần, lần này nhất định cô sẽ không như vậy nữa, người khác đối tốt với cô một chút, cô liền tự cho rằng đối phương có ý với cô, lại nói, cô cũng không phải là cô gái vạn người mê, cô không dịu dàng như những cô gái khác, có lẽ anh vì Hầu Quả Quả nên mới đối tốt với cô thôi!

“Tôi đưa cô về.” Hầu Mặc Khiêm đi tới bên cạnh cô, khoảng cách không xa cũng không gần, duy trì khoảng cách tự nhiên nhất.

Lần này cô không từ chối nữa, “Được”

Từ sau buổi tối hôm đó, Phương Tư Hàng không gặp lại Hầu Mặc Khiêm, cô cũng không để ý, ở công ty hay ở nhà cô đều suy nghĩ về ý tưởng cho tác phẩm tham gia cuộc thi sắp tới.

Chủ đề của cuộc thi đã được công bố, đó là “mỹ”, khi nhìn thấy cái chủ đề này Phương Tư Hàng thật sự muốn cười to, khái niệm về cái đẹp rất rộng, mỗi người đều có những ý tưởng khác nhau, xem ra sẽ có rất nhiều tác phẩm độc đáo, bởi vì nếu chỉ có “mỹ” thôi thì nhất định không đủ, còn phải có nét riêng của các nhà thiết kế nữa.

Chủ đề này rộng như vậy, thật ra lại rất khó thiết kế, Phương Tư Hàng mím môi suy nghĩ rất lâu, cô có vẽ thử vài bản phác thảo, nhưng không có tác phẩm nào làm cô hài lòng, cuối cùng đành dừng lại, giờ tan sở đã sớm trôi qua, bây giờ đã là bảy giờ tối rồi.

Cô đứng dậy vươn vai, duỗi cái lưng mệt mỏi, dọn dẹp lại bàn làm việc, sau đó đeo túi xách đi ra ngoài, cô không về thẳng nhà mà đi vào một quán bar.

Cô ngồi ở quầy bar, gọi một ly cocktail có nồng độ cồn thấp rồi từ từ uống, nhìn người ta đi qua đi lại, có rất ít người biết cô có thói quen đến quán bar uống rượu, bởi vì bạn bè của cô chỉ có một mình Hầu Quả Quả, mà Hầu Quả Quả là một cô gái ngoan, Phương Tư Hàng sẽ không dẫn cô ấy tới những nơi như thế này.

Phần lớn thời gian Phương Tư Hàng đều ngồi một mình ở quầy bar, lẳng lặng nhìn dáng vẻ của những người khác, trước mặt cô bỗng nhiên có thêm một ly rượu nhẹ, cô nhíu mày nhìn về phía người pha chế.

“Vị khách đẹp trai kia mời.” Phương Tư Hàng nhìn sang, ánh mắt kinh ngạc, là Hầu Mặc Khiêm!

Không ngờ một tổng giám đốc một ngày kiếm được bạc tỷ, khi đêm xuống cũng không kiếm chế được mà trở nên phong lưu, mười phần mị hoặc, những lúc như thế này anh luôn để tóc rũ xuống, phá vỡ dáng vẻ nghiêm nghị thường ngày, càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Hầu Mặc Khiêm ngồi trên sofa, bên cạnh anh có mấy người đàn ông, có vẻ như anh đang họp mặt với bạn bè.

Phương Tư Hàng nhìn về phía anh nâng ly rượu lên quơ quơ, sau đó lại tiếp tục đắm chìm vào suy nghĩ của mình.

Gần một giờ đồng hồ, cô không bắt chuyện với ai, chỉ ngồi im ở đó, cho dù người pha chế thấy cô đáng thương, thỉnh thoảng lại nói với cô vài câu, cô cũng chỉ lạnh nhạt đáp lại.

Cô hoàn toàn khác biệt với những cô gái ở đây, họ đều mặc những bộ quần áo đắt tiền, nhìn rất xinh đẹp, để lộ ra vài chỗ, còn cô, toàn thân bọc kín, một chút thịt cũng không lộ ra ngoài, gương mặt cũng không có nét gì được xem là quyến rũ, cho nên, mặc dù cô ngồi ở đó nhưng bốn xung quanh lại giống như bốn bức tường vô hình ngăn cách cô với thế giới ồn ào trong quán.

“Cô gái xinh đẹp, có muốn uống rượu cùng với anh không?” Một người đàn ông tự mình là siêu phàm ngồi xuống ghế bên cạnh ghế của cô.

Phương Tư Hàng liếc anh ta một cái, tiếp tục uống rượu, nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn mười giờ rồi.

Người đàn ông kia hậm hực rời đi, anh ta nói với bạn của mình rằng cô là người đồng tính luyến ái, anh ra nói rất lớn, thanh âm này truyền vào trong tai Hầu Mặc Khiêm.

Lông mày Hầu Mặc Khiêm nhíu lại thành một cục, bên cạnh cũng có người nghe thấy, hỏi anh: “Thế nào?”

Hầu Mặc Khiêm đứng lên, đi tới bên cạnh người đàn ông kia, khước miệng nhếch lên: “Cô ấy là đồng tính luyến ái?”

“Đúng thế” Người đàn ông kia nhìn người lạ mặt trước mắt.

Hầu Mặc Khiêm cười, mắt cô gái bên cạnh người đàn ông kia chợt sáng lên, người đàn ông này thoát nhìn rất ưu tú, cô gái kia bắt đầu đá lông nheo với anh, Hầu Mặc Khiêm cũng không rảnh để ý đến cô ta.

“Nếu như cô ấy đi theo tôi.....” Hầu Mặc Khiêm nhẹ nhàng xoay tròn chiếc nhẫn trên ngón út bàn tay trái, nhỏ giọng nói.

“Ha ha, nếu như cô ấy đi theo anh, hôm nay tôi sẽ bao hết quán này.” Người đàn ông kia chịu không nổi sự khiêu khích của anh, hơn nữa, vừa rồi anh ta còn nói xấu Phương Tư Hàng trước mặt bạn bè của mình, nếu như anh ta không tiếp nhận sự khiêu khích của anh thì anh ta làm sao còn mặt mũi mà ra vào nơi này nữa chứ?

Người đàn ông kia cũng chú ý thấy bạn gái đang ngồi bên cạnh mình, sau khi nhìn thấy Hầu Mặc Khiêm liền không ngừng đá lông nheo với anh, anh ta lại càng tức giận hơn nữa, thậm chí giận dữ nói: “Chỉ cần cô ấy đi theo anh, từ nay về sau tôi không tới quán bar này nữa.”

Hầu Mặc Khiêm thông thả ung dung cười: “Cũng không cần phải đến mức đó đâu.” Ánh mắt của anh chợt trở nên lạnh lẽo: “Tôi chỉ muốn để cho anh biết, cô ấy không để ý đến anh là bởi vì anh không có mị lực, cô ấy không phải là đồng tính luyến ái.”

Bạn bè của người đàn ông kia bắt đầu ồn ào bàn luận, còn người đàn ông kia giận đến đỏ mặt: “Anh làm được đi rồi hãy nói.”

“A Khiêm, lúc nào thì cậu có hứng thú với những chuyện này vậy?” Bạn của Hầu Mặc Khiêm cũng đi tới bên này, trong mắt có chút giễu cợt.

Hầu Mặc Khiêm cười, anh không nói gì, xoay người đi về phía quầy bar.

Anh thật sự rất tò mò, rốt cuộc Phương Tư Hàng là một cô gái như thế nào, anh cho là cô sẽ không tới những chỗ như thế này, không ngồi lại gặp cô ở chỗ đây, hơn nữa cô lại còn tới đây một mình.

Phương Tư Hàng nhìn thấy Hầu Mặc Khiêm xuất hiện ở đây cũng không để ý lắm, cô chỉ miên man suy nghĩ vấn đề của mình, cô cũng không bận tâm, nếu anh tới đây tán gái thì ánh mắt của anh sẽ đặt trên người những cô gái xinh đẹp kia, không phải cô.

Phương Tư Hàng không hợp với không khí ở đây, trên người cô vẫn là bộ quần áo công sở, vĩnh viễn là áo phối với quần dài, cô hình như không có nhiều lựa chọn, mà cô chỉ có một điểm duy nhất khiến người khác chú ý, đó chính là cô cao 1m70, Hầu Mặc Khiêm chỉ nhìn thấy cô khẽ cau mày, nhìn ly rượu đến gần người, dáng vẻ mong manh đến cực hạn.

Một bàn tay tùy ý khoác lên vai Phương Tư Hàng, cô nhăn mày, đang muốn phát tiết mắng người, quay đầu lại nhìn, à, là tổng giám đốc của cô!

“Tổng.....” Khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của cô, cô kịp thời thu lại lời sắp nói ra, bây giờ đã hết giờ làm việc rồi, “Hầu Mặc Khiêm.”

Cô gọi tên của anh mà giống như đang gọi tên của kẻ thù ấy, Hầu Mặc Khiêm bật cười, anh vẫn không thể tưởng tượng được tình trạng nửa sống nửa chết của hai người, sao cô không gọi anh là “Khiêm” hay “Mặc Khiêm”, hoặc học Quả Quả gọi anh là “anh”.

“Cô không ngại nếu tôi ngồi ở đây chứ?”

Phương Tư Hàng thờ ơ nhún nhún vai, Hầu Mặc Khiêm ngồi xuống ghế bên cạnh ghế cô.

Hầu Mặc Khiêm dường như có thể nghe được hơi thở truyền tới từ cách đó không xa, “Cô thường tới đây sao?”

“Ừ, thỉnh thoảng cũng sẽ đến.” Quán bar đối với người khác mà nói là nơi thư giãn, còn đối với cô mà nói, cô đến quán bar là để xem náo nhiệt.

Hầu Mặc Khiêm nhìn mảnh khăn giấy bên dưới cái ly, trên đó có những nét vẽ lộn xộn, “Đến nơi này tìm kiếm linh cảm sao?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Phương Tư Hàng cảm giác anh ở rất rất gần cô, gần đến mức cô có thể ngửi được hương vị của rượu Whisky trong miệng anh, nhưng khi cô quay đầu lại, Hầu Mặc Khiêm vẫn ngồi yên ở vị trí của anh, cô tự nhủ, chắc mình uống nhiều quá rồi.

“Cũng không hẳn là tìm kiếm linh cảm, chỉ tùy tiện vẽ một chút thôi.” Cô có thể vẽ ở bất cứ đâu, nên cô thường mang theo giấy bút bên người, vừa rồi phát hiện giấy đã dùng hết, liền thay bằng khăn giấy.

“Lần này cô muốn thiết kế trang phục của nam.”

“Cuộc thi không quy định là trang phục của nam hay nữ, cho nên tôi muốn thiết kế trang phục của nam.” Phương Tư Hàng không phủ nhận nói.

“Ừ.” Hầu Mặc Khiêm gật đầu một cái, “Chỉ là, công ty luôn lấy trang phục của nữ làm chủ đạo”

Ánh đèn trong quán bar hỗn loạn, nhưng ý nghĩ của Phương Tư Hàng lại vô cùng rõ ràng: “Không sai, nhưng tôi cho là thỉnh thoảng cũng cần thay đổi.”

Lời của cô khiến anh bật cười, không ngờ cô lại có cùng suy nghĩ với anh, từ trước đến nay, công ty luôn nhắm vào trang phục của nữ, thành thích cũng rất tốt, nhưng nếu cứ cố chấp, không thay đổi thì lại là khuyết điểm trí mạng trong ngành công nghiệp thời trang.

Hầu Mặc Khiêm dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô, “Tôi rất mong đợi tác phẩm của cô.”

“Cảm ơn anh.” Phương Tư Hàng cười đầy tự tin, cô uống hết rượu trong ly, cau mày nhìn anh: “Tôi không quấy rầy anh nữa, muộn rồi, tôi về trước đây.”

“Tôi cũng phải về rồi, tôi đưa cô về.” Hầu Mặc Khiêm đứng lên, đưa tay ra đỡ cô khi cô nhảy xuống khỏi ghế cao.

Bởi vì Phương Tư Hàng cao 1m7, cho nên động tác này của anh có vẻ dư thừa, cô cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không đẩy tay anh ra.

Trông mắt Hầu Mặc Khiêm xẹt qua đỉnh đầu cô, nhìn đám người đang ngồi sau lưng cô, anh khẽ mỉm cười rồi sóng bước cùng cô rời khỏi đó.

“Này, anh ta thật sự làm được.”

“Thật không thể tin được.”

“Ai vừa cợt vạ này, vừa rồi ai nói sẽ bao hết chỗ này?”

Sau khi hai người rời đi, quầy rượu lại nhộn nhịp hẳn lên.

3. Chương 3

Phương Tư Hàng và Hầu Mặc Khiêm cùng rời đi, hai người đứng song song ở trước cửa quán bar.

“Nhà tôi ở gần đây, tôi tự về là được rồi.” Phương Tư Hàng cầm túi xách, muốn đi về bên phải.

“Tôi đưa cô.....”

Hầu Mặc Khiêm còn chưa nói hết lời, một cô gái mặc áo cổ chữ V, quần mỏng màu đen đi tới, khoác tay lên vai Hầu Mặc Khiêm, “Chào, anh đẹp trai”.

Phương Tư Hàng nhíu mày, hiểu ý cười cười, cô không nói gì nữa, vẫy vẫy tay với Hầu Mặc Khiêm rồi xoay người định lặng lẽ rời khỏi đó.

Hầu Mặc Khiêm gỡ cánh tay của cô gái kia ra, anh xoay người, mặt lạnh như băng: “Cô à, tôi đã có bạn rồi.”

Hầu Mặc Khiêm vươn tay, một phát túm được Phương Tư Hàng đang muốn chuồn đi, anh dùng lực rất lớn, Phương Tư Hàng lập tức bị anh ôm vào trong ngực, cả người bị anh khóa chặt lại khiến cô không nhìn rõ mặt của anh.

“Cô ta?” Cô gái kia quả nhiên không tin, “Là cô gái có dáng vẻ không phải nam cũng chẳng phải nữ này hả?”

Không phải nam cũng chẳng phải nữ? Trong mắt Phương Tư Hàng dâng lên một tầng u buồn, rất lâu trước đây cũng có một người nói với cô một câu tương tự như vậy, anh ta nói cô không có một điểm nào giống con gái, đi cùng với cô giống như hai thằng con trai.

Hầu Mặc Khiêm cảm giác được Phương Tư Hàng ở trong ngực của anh từ từ trở lên cứng nhắc, sắc mặt anh cũng trầm xuống: “Tôi thích dáng vẻ này của cô ấy, dù sao thì cô ấy cũng không màu mè như cô, vậy là được rồi.”

Phương Tư Hàng liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, không sai, mặt của cô gái này được kẻ vẽ rất đậm, cô nhìn mà không thể nhận được liền bật cười.

“Anh đúng là bị mù rồi!” Cô gái kia tức giận xoay người, khoa trương lắc mông đi vào trong quán bar.

“Hầu Mặc Khiêm, tối nay anh không có điểm phúc ở cùng người đẹp rồi.” Phương Tư Hàng nhẹ nhàng nói.

“Tôi chỉ ra ngoài gặp mặt bạn bè, không phải đi tán gái. Hầu Mặc Khiêm cường điệu nói, mặc dù anh không phải người đàn ông giữ thân sáng như ngọc, nhưng cũng sẽ không làm loạn.

“Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

Phương Tư Hàng ngẩn ra, đợi đến khi cô tỉnh lại thì tay của cô đã sớm bị anh giữ chặt trong lòng bàn tay của anh rồi, mà anh nắm tay cô rất chặt, chẳng lẽ anh tức giận rồi sao? Cô vừa nói điều gì làm cho anh tức giận sao?

Cô cứ như vậy bị anh nắm tay lên xe, Hầu Mặc Khiêm lái xe đưa cô về đến dưới lầu, “Đến nơi rồi.”

Phương Tư Hàng liếc trộm anh một cái, trên mặt anh lộ rõ sự tức giận, có thể thấy anh giận thật rồi: “Hầu Mặc Khiêm, tôi vừa nói gì đó không đúng sao?”

Cô trực tiếp hỏi anh, không muốn tốn thời gian đi đoán, bởi vì cô không nhớ nổi vừa rồi cô có nói câu nào không nên nói hay không!

“Có.” Trong mắt Hầu Mặc Khiêm lóe lên một tia sáng giống như lửa giận.

“Tôi nói gì?”

“Cô muốn chuồn đi” Hầu Mặc Khiêm lên án cô.

“Tôi không đi, chẳng lẽ phải đứng lại đó sao?” Cô cũng không muốn phá hỏng chuyện tốt của anh mà!

“Tôi đã nói tôi sẽ đưa cô về nhà” Hầu Mặc Khiêm bình tĩnh được nữa.

“Tôi cũng không phải con nít, với bộ dạng này của tôi, coi như tôi có ở trường chạy ngoài đường cũng không có ai liếc mắt nhìn tôi một cái đâu.” Phương Tư Hàng tự ti nói.

“Nói bậy” Hầu Mặc Khiêm hừ lạnh một cái.

“Hầu Mặc Khiêm, cảm ơn anh, nhưng mà, không cần phiền phức như vậy đâu, tôi thật sự rất an toàn.”

Hầu Mặc Khiêm lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cô, tròng mắt đen của anh giống như lốc xoáy, như muốn câu dẫn cô chìm đắm vào trong vòng xoáy đó.

“Được rồi, bye bye.” Trái tim Phương Tư Hàng có một loại cảm giác là lạ, cô vẫy vẫy mái tóc ngắn, xoay người định xuống xe.

Cổ tay như bạch ngọc lại bị Hầu Mặc Khiêm túm được, Phương Tư Hàng cau mày quay đầu, nghiêng người sang, miệng vừa mới mở ra, một bóng đen đã ập xuống.

“Cho dù em có muốn ở trường chạy ngoài đường, anh cũng không cho phép.” Vừa dứt lời, Hầu Mặc Khiêm hôn lên mí mắt của cô, lông mi của cô rất sạch sẽ, cô không kẻ mascara.

Phương Tư Hàng ghen hòng nhìn chăm chăm vào anh, mặt của cô bỗng nhiên nóng lên, môi Hầu Mặc Khiêm từ mí mắt của cô chậm rãi di chuyển đến khóe mắt, nhẹ nhàng, cẩn thận, dịu dàng.

Chưa từng có ai hôn cô như vậy, toàn thân cô cứng nhắc, hai mắt mở lớn, cô chỉ còn cảm nhận được xúc giác trên mặt.

Môi của anh rất ấm, rất mềm, chạm vào mắt của cô bằng một phương thức cực kỳ chậm rãi, nhẹ nhàng cọ xát, sau đó môi của anh từ từ nóng lên, không ngừng cọ xát, hai gò má cũng dần dần nóng lên, hai gò má bỗng chốc liền đỏ ửng.

Hầu Mặc Khiêm thở ra hơi thở nóng bỏng từng đợt từng đợt đánh úp về phía cô, giống như muốn mang cô bao phủ dưới sóng triều của anh, tay của anh vuốt lưng cô, từng cái, từng cái, giống như đang gầy đàn trên cột sống của cô.

Phương Tư Hàng cảm thấy đầu của mình hơi choáng váng, lại chú ý đến lông mi của anh còn dài hơn của cô, giống như một dải lụa mềm mại đang nhảy múa, cô run lên một cái.

Hô hấp của cô trở nên rối loạn, cô khép hờ đôi mắt, hai gò má đỏ bừng.

Hầu Mặc Khiêm lui lại một chút, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Tư Hàng, em là một cô gái, một cô gái rất có mị lực.”

Tim của cô đập thật là nhanh, còn nhanh hơn so với ngồi tàu lượn siêu tốc, Phương Tư Hàng hơi híp mắt lại quan sát người đàn ông này, đôi tay không biết lấy lực từ đâu, cô đẩy anh ra.

Không khí bỗng trở nên vô cùng căng thẳng.

“Anh.....” Phương Tư Hàng lo lắng, cô không biết nên nói gì.

Hầu Mặc Khiêm đột nhiên vươn tay, xoa xoa đỉnh đầu cô: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Phương Tư Hàng ngây ngốc lặp lại.

Hầu Mặc Khiêm hạ tay đặt lên bả vai của cô, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai in một nụ hôn lên trên trán của cô, ngay sau đó nói: “Em đi lên đi.”

Không đúng, giống như có thứ gì đó vừa được thoát ra, Phương Tư Hàng cảm giác được từng hồi lửa nóng đang từ từ dâng lên, lan đi khắp cơ thể cô, mà loại lửa nóng này rất kỳ quái, cô không thể hình dung ra được.

Cô nhẹ nhàng thở ra, mơ hồ hiểu được nụ hôn của anh có nghĩa là gì, cô cũng từng một lần trải qua cái cảm giác tự cho đó là tình yêu, nhưng ở cùng người đó, chưa bao giờ có nụ hôn như vậy.

Dường như cô muốn xác định cái gì đó, bàn tay nhỏ bé kéo gấu áo của anh, cười yêu mị với anh một cái: “Anh có muốn lên uống một ly cà phê không?”

Lần trước anh muốn uống cà phê, cô mua một ly cà phê hòa tan cho anh, bây giờ cô mời anh uống cà phê, cà phê do cô tự pha cho anh.

Tròng mắt đen của Hầu Mặc Khiêm chợt lóe sáng, tay của anh xoa xoa má cô, thì thầm: “Em nợ anh một ly cà phê, lần sau anh sẽ đòi lại.”

Anh hiểu ý của cô, cà phê chỉ là một lý do, cô muốn tìm ra lời giải đáp cho phản ứng khó hiểu của mình, nhưng anh muốn để cho cô hiểu, cô là một cô gái tốt, một cô gái tràn đầy mị lực đáng được theo đuổi, anh muốn để cho cô hưởng thụ cái cảm giác có người mềm mại.

Phương Tư Hàng rõ ràng nhìn thấy đáy mắt anh có điểm khác thường, nhưng nét mặt dịu dàng của anh lại khiến cô hoàn toàn đồng ý với đề nghị của anh: “Được thôi.”

Có cái gì đó vừa phá kén chui ra, nhưng cô lại không biết đó là cái gì.

Cô đẩy cửa xe ra: “Ngủ ngon.”

Phương Tư Hàng một mình lên lầu, bóng lưng yếu đuối làm cho ai kia nhìn mãi không thôi.

Phương Tư Hàng đứng trong phòng tắm, gương mặt lộ rõ vẻ không thể tin được, đột nhiên cô lại đưa ra lời mời với một người đàn ông mới quen không lâu, nhưng anh cũng không trực tiếp từ chối, ngược lại lại khí định thần nhân hẹn cô một dịp khác, cô thật muốn nổi điên!

Nhìn lại cô gái ở trong gương, vì khấn trương mà cánh môi bị chính mình cắn đến sưng đỏ, gương mặt ửng hồng, bộ dáng kia hoàn toàn trái ngược với bộ dáng thường ngày của cô, thì ra cũng có lúc cô có dáng vẻ như thế này sao, chân mày đang nhíu chặt từ từ giãn ra, cho dù cô có diện mạo bình thường thì đã sao, bây giờ, hai má cô ửng hồng, đôi mắt tản ra một cỗ phong tình, gương mặt kia đích thực là cô rồi, nhưng nhìn đi nhìn lại cô vẫn cảm thấy dường như đó không phải là mình.

Vẫn là đôi mắt đó, cái mũi cũng vậy, cái miệng nhỏ nhắn nhưng sao có chút không giống, so với thường ngày lại kiều diễm, ướt át hơn vài phần.

Giữa nam và nữ nên là như vậy phải không? Ánh mắt của cô, trên trán của cô vẫn còn hiện rõ sự rung động!

Trước kia, vì sao người đó không mang lại cho cô cảm giác như vậy? Cùng với người đó hôn môi, cũng chỉ giống như uống một ly nước lọc, không có mùi vị gì cả, nhưng khi Hầu Mặc Khiêm hôn cô, lại giống như uống một ly rượu mạnh, vô cùng mãnh liệt, an ủi lòng của cô, rồi sau đó, nụ hôn chúc ngủ ngon của anh, sao lại dịu dàng như vậy, mang theo trân quý, mang theo ấm áp, khiến trái tim cô không thể không lỡ nhịp.

Cái này cũng chưa tính là một nụ hôn, anh mới chỉ hôn mắt của cô, trán của cô thôi mà cô đã kích động đến khó có thể tự kiềm chế rồi.

Nhạc chuông điện thoại di động chợt vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương Tư Hàng, cô cầm điện thoại lên, là một số điện thoại lạ, “Alo”

“Tư Hàng...”

“Hầu Mặc Khiêm?” Không có một người khác phái nào giống như anh gọi tên của cô, đồng nghiệp nam ở trong công ty đều gọi cô là Phương Tư Hàng, hoặc không thì gọi cô là Thiết Kế Phương.

“Ừ.” Đầu dây bên kia là giọng nói trầm ổn của Hầu Mặc Khiêm.

Mãi lâu sau, Phương tư Hàng mới tìm được giọng nói của mình, lạnh nhạt mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

Thật ra thì cô là một ngọn núi lửa, khi bùng nổ thì giống như tiểu yêu tinh, rất có mị lực, những lúc cô bình tĩnh, làm mặt lạnh lại giống như mặt hồ bình lặng, kỳ lạ là, anh lại rất thích dáng vẻ này của cô.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn nói với em, anh đã về đến nhà rồi.”

Lúc này, Phương Tư Hàng mới ý thức được, sau khi cô lên nhà, tắm xong liền đứng trước gương nhìn mình chăm chăm, toàn bộ cũng hơn hai mươi phút rồi.

Hầu Mặc Khiêm nghe cô khẽ đáp một tiếng, anh sờ sờ cằm: “Đây là số điện thoại của anh, nhớ lưu lại nha.”

Phương Tư Hàng căn bản không cần hỏi vì sao anh lại biết số điện thoại của cô, dù sao thì anh cũng có quá nhiều cách để có thể có được số của cô. “Được”

“Em đang làm gì vậy?” Anh lại hỏi.

“Chuẩn bị đi ngủ.” Cô ngoan ngoãn trả lời anh.

“Ừ, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Phương Tư Hàng nói “ngủ ngon” với anh xong liền cúp máy, mà ở đầu bên kia, Hầu Mặc Khiêm đợi cô cúp máy rồi anh mới cúp.

Anh đang theo đuổi cô sao?

Phương Tư Hàng ném chiếc điện thoại đang nóng phồng tay như củ khoai qua một bên, cô đúng là điên rồi, làm sao cô có thể liên tưởng đến chuyện này, anh ta cũng chỉ là đưa mình về nhà thôi, không có gì ám muội, không cần suy nghĩ nhiều, ngàn vạn lần không được suy nghĩ nhiều, có được không?

Trời ơi! Nên đi ngủ thôi! Ngày mai tỉnh lại sẽ là một ngày tốt đẹp!

Một ngày tốt đẹp sao?

Sáng sớm, khi Phương Tư Kỳ gọi điện thoại cho cô thì cô đã biết hôm nay chẳng phải là ngày tốt đẹp gì rồi, Phương Tư Kỳ lạnh nhạt nói muốn cô trở về nhà họ Phương, Phương Chấn Đào có chuyện tìm cô.

Phương Chấn Đào tìm cô có chuyện gì? Chẳng lẽ liên quan đến việc cô vào Hầu Thị làm việc sao? Chính, mười phần là chuyện này rồi, cô tự nhủ.

Ngay sau đó, Phương Tư Hàng rời giường, chuẩn bị đi làm, sau khi tan tầm cô mới về nhà họ Phương, cô chưa bao giờ có ý định xin nghỉ phép vì người nhà họ Phương, cô không thích người nhà họ Phương, mặc dù bọn họ có quan hệ máu mủ với cô, nhưng cô tuyệt đối không thích bọn họ.

Tư tưởng của cô hoàn toàn khác biệt với người nhà họ Phương, khi bọn họ ra cửa nhất định phải có xe nổi tiếng đưa đón, nếu ra ngoài ăn cơm, bọn họ nhất định phải đến một nhà hàng cao cấp, bất luận bọn họ đi đến chỗ nào cũng phải có người đi theo hầu hạ.

Bọn họ thích phô trương, còn cô lại không thích như vậy, cô cảm thấy như vậy quá thực dụng đi, muốn thể hiện giá trị của con người không nhất thiết là phải mặc hàng hiệu hay ngồi xe nổi tiếng.

Chín giờ, Phương Tư Hàng đến công ty, vừa ngồi vào chỗ liền lấy giấy và bút chì ra vẽ, trái tim dâng lên một niềm linh cảm mạnh mẽ, không biết điều gì đã khiến cô xúc động như vậy, cô nhanh chóng vẽ lên giấy, cô vẫn cúi đầu vẽ cho đến khi nhạc chuông điện thoại di động lại vang lên.

Cô cũng không nhìn xem ai gọi đến liền nhấn phím từ chối cuộc gọi.

Cả buổi sáng, cô vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình, đến buổi trưa, cô bỗng nhú mồm, mở ngăn kéo lấy sô cô la, mở giấy gói, cô cho sô cô la vào trong miệng, sau đó vuốt thẳng giấy gói kẹo rồi để ở dưới hộp sô cô la.

Cô thích dùng giấy gói kẹo gấp hạc giấy, đây có lẽ là một chút trẻ con của cô đi!

Sô cô la từ từ tan trong miệng, mùi vị ngọt ngào nhắc nhở cô còn chưa ăn trưa, cô thở dài một cái rồi đặt bút xuống, vuốt bụng, sau đó dọn dẹp lại bàn làm việc rồi mới ra ngoài tìm đồ ăn.

Công ty có nhà ăn cho nhân viên, chỉ là, cô không thể nào thích nổi việc ăn cơm ở nhà ăn của công ty, bình thường cô cũng đều ra ngoài ăn.

Tìm một cửa hàng lấp đầy bụng rỗng rồi trở lại công ty, một tay cô cầm túi xách, vui vẻ mà lắc lắc, một tay cầm một ly trà sữa trân châu.

“A Hàng”

Phương Tư Hàng đang hút trân châu liền dừng lại, giọng nói này nghe rất quen, cô quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông cao lớn đi về phía của cô.

“A Hàng, đúng là cậu rồi, lâu rồi không gặp, cậu vẫn vậy nha!” Người đàn ông cười hì hì, vỗ lên vai cô một cái.

Phương Tư Hàng cũng không tránh, kinh ngạc nhìn người trước mặt: “Mập mập chết bầm?”

“Đúng rồi, đúng rồi, đúng là mình....có phải cậu không nhận ra mình không? Bây giờ mình gầy đi không ít mà, haha” Người đàn ông cười sáng lạng.

Phương Tư Hàng cũng bật cười, “Đúng vậy, mình không nhận ra cậu nữa.”

Mập mạp chết bầm là bạn học trung học của cô, cô ngồi trước còn mập mạp chết bầm ngồi ở bàn ngay sau bàn của cô, mập mạp chết bầm trong đội bóng rổ nam còn cô thì trong đội bóng rổ nữ, khi đó bọn họ hay trao đổi với nhau về kỹ thuật bóng.

“Cậu thật sự không thay đổi chút nào cả, xem ra vẫn rất giống con trai nha.” Mập mạp chết bầm thẳng thắn nói.

Phương Tư Hàng cũng không thấy đau lòng, vì điều mập mạp chết bầm nói là sự thật, “Cậu gần đây đang làm gì thế?”

“Bây giờ mình giúp cha mình trông coi cửa hàng rồi.”

“Không tệ nha, rất thích hợp với cậu.” Nhà mập mạp chết bầm mở cửa hàng đồ dùng thể thao.

“Mệt chết đi được, còn cậu thế nào?”

“Mình.....”

Hai người cứ như vậy trò chuyện trên đường, một nam một nữ kề vai sát cánh, xem ra tình cảm trước đây của họ rất tốt.

“Tư Hàng” Một giọng nói không nóng không lạnh vang lên sau lưng bọn họ.

Phương Tư Hàng xoay người lại nhìn, là Hầu Mặc Khiêm, cô vẫy tay với anh một cái: “Hầu Mặc Khiêm!”

Dáng vẻ của cô rất tự nhiên, giống như chuyện hôm qua cũng không làm tâm tư của cô bị quấy nhiễu, khoe miệng Hầu Mặc Khiêm cong lên thành một nụ cười, nhưng mà, trong mắt của anh lại có chút lạnh nhạt.

“Em đi ăn cơm sao?”

“Ăn xong rồi, đang chuẩn bị về công ty!”

“A Hàng, đó là bạn trai của cậu sao?” Mập mạp chết bầm nháy mắt với cô mấy cái, cậu cũng không biết hành động này của mình trong mắt người đàn ông mới tới căn bản chính là liếc mắt đưa tình.

“Không phải, là cấp trên của mình.” Phương Tư Hàng nhanh chóng phủ nhận.

Trong mắt Hầu Mặc Khiêm đã lạnh lại càng lạnh hơn, anh quay sang mập mạp chết bầm lịch sự nói: “Chào cậu.”

“A, chào anh, chào anh, em là bạn học của A Hàng.” Người đàn ông mặc âu phục trắng thướt này xem ra thật hung dữ, nhưng trong chớp mắt mập mạp chết bầm lại cảm thấy mình đã sai rồi, ngay sau đó liền cười đến vô cùng hạnh phúc.

“Thì ra hai người là bạn học.”

“Đúng rồi, đúng rồi, nhiều năm rồi không gặp, không ngờ hôm nay lại gặp lại trên đường.” Mập mạp chết bầm vẫn cười ha ha.

Phương Tư Hàng nhìn đồng hồ đeo tay, “Mập mạp chết bầm, mình phải về công ty làm rồi.”

“A, vậy cậu ỉnh số điện thoại đi, khi nào rảnh rồi thì đi uống cà phê.”

Phương Tư Hàng lưu lại số điện thoại của mập mạp chết bầm, “Mình đi nha”

“Bye bye”

Phương Tư Hàng và Hầu Mặc Khiêm một trước một sau đi trên đường, Phương Tư Hàng uống xong trà sữa trân châu ném vào thùng rác, nhìn về phía Hầu Mặc Khiêm, “Thật là khéo!”

“Ừ”

Hầu Mặc Khiêm chỉ đáp một câu rồi im lặng, thế là Phương Tư Hàng cũng không nói thêm gì nữa.

Mãi lâu sau, Hầu Mặc Khiêm mới mở miệng, “Cậu ấy là bạn thân của em sao?”

“Ai? Mập mập chết bầm sao? Không tính là bạn thân, chỉ là bạn học thôi, trước kia hay chơi bóng rổ cùng nhau.”

“Em biết chơi bóng rổ?” Hầu Mặc Khiêm nhìn cô, đúng là cô cao hơn những cô gái khác, rất có ưu thế, chiều cao 1m70, chân dài, tay dài.

“Ừ, lúc học trung học.”

Hai người nói xong cũng sắp tới cổng công ty, Phương Tư Hàng dừng lại, “Anh đi vào trước đi.”

“Hả?”

“Tôi không muốn bị người ta nói là đi cửa sau mới vào được công ty.” Phương Tư Hàng thẳng thắn nói.

Khóe miệng Hầu Mặc Khiêm hơi cong lên một chút, “Anh có việc muốn nhờ em giúp.”

Phương Tư Hàng nhìn đôi mắt lóe sáng của anh: “Có chuyện gì?”

“Anh hi vọng em có thể đi cùng anh tới tham dự ngày hội thời trang sắp tới.”

Vẻ mặt nghi ngờ của Phương Tư Hàng phản chiếu trong đáy mắt Hầu Mặc Khiêm, anh cười nhìn bộ dạng phiền não của cô, anh nhìn ra được cô rất muốn đi, cũng biết rõ cô đang rất băn khoăn.

Loại ngày hội thời trang này được tổ chức định kỳ, chỉ mời những công ty thời trang có danh tiếng, nếu như Hầu Mặc Khiêm nhận được thư mời, như vậy nhất định người nhà họ Phương cũng nhận được, Phương Tư Hàng nghĩ đến việc đụng phải người nhà họ Phương trong trường hợp đó, tâm trạng liền trở nên không tốt, nhưng cô thân là một nhà thiết kế thời trang, không cách nào kháng cự được khát vọng muốn đi xem ngày hội thời trang này.

“Quyết định như vậy nha.”

Thấy Phương Tư Hàng vẫn do dự không quyết, Hầu Mặc Khiêm liền quyết định thay cô, cô không nên tỏ phảo một cái, nhưng cô thật sự rất cảm ơn anh, thay vì chủ động lựa chọn, không bằng cô bị động tiếp nhận quyết định này của anh.

“Em không cần lo lắng về chuyện lễ phục, anh đã chuẩn bị xong cho em rồi.” Giọng nói của anh trong trẻo, giống như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

“Lễ phục?”

“Dĩ nhiên rồi, em là bạn gái của anh, không thể quá thất lễ được.” Hầu Mặc Khiêm cười xảo quyết.

“Không cần.” Phương Tư Hàng cự tuyệt, cô cho rằng chỉ là đi xem ngày hội thời trang, ai ngờ lại đến đó với tư cách là bạn gái của anh.”

Hầu Mặc Khiêm không cho cô cự tuyệt: “Anh vào trước đây.”

Phương Tư Hàng cắn môi, bất đắc dĩ đi vào công ty.

Sau khi trở lại phòng làm việc, cô mở điện thoại di động, có vài cuộc gọi nhỡ và vài tin nhắn, tất cả đều là muốn cô về nhà họ Phương sớm một chút.

Phương Tư Hàng cảm thấy buồn bực, trực tiếp ném điện thoại lại vào trong ngăn kéo, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, chân mày nhíu lại thành một cục.

Thật ra, chẳng qua cũng chỉ là làm bạn gái của anh thôi, nhưng làm bạn gái của anh sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái, nhà họ Phương và nhà họ Hầu vốn là đối thủ cạnh tranh, cô lại làm theo cảm tính mà chạy đến Hầu Thị làm việc, cô biết Phương Thị có rất nhiều phương diện không bằng Hầu Thị, Phương Thị sẽ không chuẩn bị phòng làm việc riêng cho nhà thiết kế mới, mà với Hầu Thị, đây là xuất phát từ việc tôn trọng mỗi một nhà thiết kế của họ.

Cô vẫn không nghĩ ra, với năng lực của Hầu Mặc Khiêm, muốn bạn gái nào mà không có, tại sao lại muốn liên lụy cô?

Phương Tư Hàng quyết định dẹp chuyện này qua một bên, sau khi tan tầm mới về nhà họ Phương một chút, xem xem rốt cuộc Phương Chấn Đào đang âm mưu tính toán cái gì.

Sau khi tan tầm, Phương Tư Hàng lập tức đến nhà họ Phương.

“Đây là cái gì?” Phương Tư Hàng nhìn tấm hình trên bàn trà.

Cô ngồi trên ghế sa-lon, ngồi đối diện cô là Phương Chấn Đào và mẹ lớn, còn Phương Tư Kỳ ngồi bên trái cùng ghế sa-lon với cô.

“Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, đây là người mà mẹ lớn đặc biệt chọn cho con, trong một ngàn người mới chọn được một người tốt như vậy...” Phương Chấn Đào nghiêm túc nhìn cô.

“Tuổi không còn nhỏ?” Phương Tư Hàng nhìn về phía người vẫn thờ ơ, lạnh nhạt này giờ - Phương Tư Kỳ, “Còn cô ta?” Cô ta nhiều tuổi hơn cô mà, chắc cũng không còn nhỏ nữa chứ.

“Bây giờ đang nói chuyện của con, chuyện của Tư Kỳ không cần con phải lo.” Mẹ lớn nghiêm mặt, cũng bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

“Hả?” Phương Tư Hàng cầm tấm hình trên bàn lên, lông mày nhướn lên thật cao: “Người này.....”

“Đó là nhân viên ở công ty của ba con, cậu ấy hiền lành lại chịu khó, là nhân tài hiếm có, nếu như con có thể gả cho cậu ấy.....”

Lúc đầu cô còn tưởng bọn họ sẽ lớn tiếng mắng cô chuyện cô đến Hầu Thị làm việc, thì ra là bọn họ muốn gả cô đi, đáng tiếc, diện mạo của cô thật sự không đủ xuất sắc, không đủ để hấp dẫn những người đàn ông có tiền, chỉ có thể gả cho nhân viên trong công ty, khiến nhân viên công ty cảm thấy cảm kích, nếu như ở thời cổ đại, không biết cô đã kết hôn bao nhiêu lần rồi a!

Phương Tư Hàng đặt tấm hình xuống bàn trà, nhìn Phương Chấn Đào, “Con biết anh ta.” Cô không những biết, mà còn nghe được rất nhiều chuyện về anh ta, nhìn bề ngoài anh ta rất trung thực, nếu như anh ta làm việc cũng thành thật như vậy thìnghe nói có rất nhiều cô gái thù mị trong công ty bị anh ta quấy nhiễu, sàm sỡ, mà người không có một chút thù mị như cô tự nhiên lại tránh được một kiếp, chỉ là người nhà họ Phương lại không có khả năng biết đến những chuyện này thôi.

“Tôi nhớ trước đây có một nữ nhân viên tố cáo anh ta sàm sỡ cô ấy.” Phương Tư Hàng nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện đó chỉ là lời đồn thôi thôi.” Từ này đến giờ Phương Tư Kỳ vẫn không nói chuyện, cuối cùng cũng lên tiếng, “Hơn nữa, đàn ông ưu tú thì thỉnh thoảng cũng có những vụ scandal chứ sao.”

“Nếu như anh ta ưu tú như vậy, thì rất xứng với chị rồi, không còn ai thích hợp hơn nữa đâu.” Phương Tư Hàng cười nhạt nhìn Phương Tư Kỳ.

Mặt Phương Tư Kỳ lạnh như băng, đưa mắt nhìn người đàn ông cười gian xảo trong tấm hình, nhả mồm: “Nói láo, loại đàn ông này.....”

“Tư Kỳ.” Mẹ lớn mở miệng, ngăn cản con gái nhanh mồm nhanh miệng.

“Hừ.” Phương Tư Kỳ tức giận quay đầu đi, thiếu chút nữa là bị lừa rồi.

“Chuyện này con không đồng ý.” Phương Tư Hàng nhấn mạnh từng chữ.

Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, mãi lâu sau vẫn không ai mở miệng, rốt cuộc Phương Chấn Đào cũng lên tiếng: “Tư Hàng, con là con gái của cha, con nên nghe lời cha.”

“Nếu như không nghe thì sao đây?”

Phương Chấn Đào nghiêm nghị lườm cô: “Con đang trong thời kỳ phản nghịch sao? Chạy đến công ty đối thủ làm việc cha cũng chưa nói gì, bây giờ lại không muốn kết hôn với người cha giới thiệu cho con.....”

“Con rời khỏi Phương thị là vì cái gì, chẳng lẽ cha không biết sao?” Phương Tư Hàng không tin Phương Tư Kỳ có thể một tay che trời, mấy bản thiết kế của cô bị Phương Tư Kỳ trộm đi rồi công bố ra ngoài là do cô ta thiết kế, cô không phải kẻ ngu mà cam lòng để cho người khác lợi dụng mình, Phương Chấn Đào cũng không thể nào không biết chuyện này.

“Con....” Phương Chấn Đào lắc đầu một cái, “Cha không phải đang nói với con về chuyện này.”

“Cha, cha phải nói Tư Hàng về Phương Thị làm việc sớm một chút.” Những bản thiết kế lần trước công bố chỉ là một nửa của bộ sưu tập, trong lòng Phương Tư Kỳ đang nóng như lửa đốt, nếu như cô không công bố nửa còn lại của bộ sưu tập như đã nói, chỉ sợ cô sẽ không còn chỗ đứng trong công ty, đã có rất nhiều người bắt đầu dị nghị âm ỉ lên rồi, nói cô chưa có linh cảm thiết kế tiếp cũng được, chỉ sợ có vài người nói cô ăn cắp tác phẩm của Phương Tư Hàng.

“Chuyện này không gấp, phải nhanh chóng.....”

“Sao lại không gấp?” Phương Tư Kỳ đứng bật dậy, “Cha phải nói Tư Hàng quay lại Phương Thị làm ngay.”

Phương Tư Kỳ thích thiết kế, nhưng đến giờ cô vẫn chưa có thành tích gì nổi bật, thật vất vả mới có chút danh tiếng, hiện tại muốn cô buông tay, cô làm không được, một khi đã hưởng thụ qua danh lợi và địa vị, cô sẽ không thể nào buông tay được.

“Con bé ngốc này, kết hôn rồi, Tư Hàng sẽ nhanh chóng phải quay lại thôi.” Phương Chấn Đào thấy Phương Tư Kỳ nổi giận thì không lỗ, đành nói ra tính toán trong lòng.

Bọn họ thật biết tính toán, không chỉ lợi dụng hôn nhân của cô để kiếm lợi, còn cướp thiết kế của cô, đây là tâm ý của một người cha dành cho con gái của mình sao, thôi đi, suy nghĩ của bọn họ là suy nghĩ của bọn họ, cô cũng không muốn có bất cứ dính líu gì đến họ.

“Thì ra là cha nghĩ như vậy sao?” Phương Tư Kỳ cuối cùng cũng yên tâm, vui vẻ nhìn Phương Tư Hàng.

“Mấy người thảo luận xong rồi hả?”

“Cô nghe cho rõ đây, cô phải kết hôn với người đàn ông này, còn nữa, sau khi kết hôn phải lập tức trở lại Phương Thị làm việc, không được làm ở Hưu Thị đó nữa.”

Phương Chấn Đào nghĩ đến lúc trước ông vận dụng mọi mối quan hệ để ép cho Phương Tư Hàng phải trở lại Phương Thị, kết quả không có chút hiệu quả nào, sau đó nghe ngóng mới biết Phương Tư Hàng vào làm ở Hưu Thị, nếu Phương Tư Hàng tiếp tục làm ở Hưu Thị thì đối với ông rất bất lợi.

Nếu như cách đó đã vô dụng, ông cũng đành phải dùng cách này.

Phương Tư Hàng cười lạnh, đưa tay chỉ thẳng vào người Phương Tư Kỳ: “Cha biết cô ta lấy trộm tác phẩm của con?”

“Này, này! Cô nói láo!” Phương Tư Kỳ vừa nghe cô tố cáo, vội vàng hét lên.

“Con....” Phương Chấn Đào nhăn mày.

Xem ra cha đã sớm biết rõ, Phương Tư Hàng vẫn tưởng rằng, coi như cha không coi trọng cô, nhưng dù sao thì cô cũng là con gái của ông, không ngờ cha lại tuyệt tình với cô như vậy, Phương Tư Hàng cười tự giễu, lắc đầu một cái, cô cũng có chính kiến riêng của mình, cha cũng đừng mở tưởng có thể thao túng cuộc sống của cô.

“Con không lấy anh ta.” Phương Tư Hàng xoay người đi ra ngoài.

“Con đứng lại.” Phương Chấn Đào tức giận đứng lên, nhìn bóng dáng Phương Tư Hàng biến mất ở cửa lớn.

“Cha, cha đừng để ý đến cô ta, chỉ cần cha làm chủ là được.” Phương Tư Kỳ ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

“Đúng vậy, ông mau công bố tin vui này ra ngoài đi, đến lúc đó nó không muốn lấy cũng phải lấy.” Mẹ lớn cũng phụ họa nói.

“Hai người nói không sai.”

4. Chương 4

Ba ngày sau là Chủ nhật, Phương Tư Hàng đang nằm ngủ trên giường thì chuông cửa vang lên, cô không thể không rời giường, vừa mở cửa ra cô liền đứng ngây ngốc ở cửa.

“Hầu Mặc Khiêm?” Tại sao anh lại đứng trước cửa nhà cô?

“Không lẽ em quên chuyện đã hứa với anh rồi sao?” Hôm nay Hầu Mặc Khiêm mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, hai tay đặt sau lưng, thất cựa vạt khiến anh nhìn càng chín chắn hơn, cũng rất đẹp trai.

“Chuyện gì?” Cô không nhớ mình đã hứa gì với anh.

“Quả nhiên là em quên mất rồi.” Hầu Mặc Khiêm cũng không nổi giận, chỉ cười cười nhìn cô, “Lần trước em đã đồng ý sẽ đi cùng anh đến ngày hội thời trang.”

Cô bừng tỉnh, trời ạ, cô hoàn toàn quên mất chuyện này, Phương Tư Hàng nghiêm túc nhìn anh, “Hầu Mặc Khiêm, tôi không muốn đi.”

Bây giờ cô đang rất phiền não, cô hoàn toàn không thể ngờ được, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, Phương Chấn Đào đã nói với tất cả mọi người xung quanh rằng cô muốn kết hôn, đồng nghiệp cũ của cô ở Phương Thị hỏi cô cô mới biết chuyện này, Phương Chấn Đào dùng chiêu này ra tay trước để chiếm lợi thế, thật đúng là ngoan độc.

Hầu Mặc Khiêm tinh mắt phát hiện mắt của cô sưng đỏ, quan tâm hỏi: “Em thiếu ngủ?”

Nếu là bất tỉnh thì càng tốt, Phương Tư Hàng cười cười, “Ừ, thiếu ngủ, cho nên anh tìm người khác đi cùng anh đến ngày hội thời trang đi.”

“Ừ...Bây giờ mới tìm người khác thì muộn rồi.” Hầu Mặc Khiêm nhìn gương mặt mộc của cô, cảm thấy bộ dạng thiếu ngủ của cô cũng thật đáng yêu.

“Làm sao có thể, anh dễ dàng tìm được người mới đúng chứ.” Phương Tư Hàng đuổi anh, lấy tay che miệng ngáp dài, “Tôi phải vào ngủ bù đây, anh tự xử lý nha.”

Không đóng được cửa, lúc này Phương Tư Hàng mới phát hiện cửa đang bị chân của Hầu Mặc Khiêm chặn lại, “Hầu Mặc Khiêm, bỏ chân của anh ra.”

Hầu Mặc Khiêm cười cười rồi đẩy cửa đi vào trong nhà, “Lần trước em còn muốn mời anh uống cà phê mà!” Anh nhắc nhở cô, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

“Anh....” Phương Tư Hàng lập tức đỏ mặt, màu đỏ lan truyền đến tận cổ của cô, khi đó cô ý loạn tình mê mới có thể nói ra lời đề nghị như vậy, thật ra thì không phải cô có ý đó.

“Không được sao?” Về mặt Hầu Mặc Khiêm như đưa đám, “Em lại muốn mua cà phê cho anh uống sao?”

Ách, không phải ý đó, cô suy nghĩ quá nhiều rồi, anh nói là cà phê.

Phương Tư Hàng không thể nói lại được anh, dậm chân xuống đất, “Tôi biết rồi, anh tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống đi.”

Cô như người vô hồn đi về phía phòng bếp, Hầu Mặc Khiêm bắt đầu quan sát nhà của cô, rất sạch sẽ, cũng rất đơn giản, trên giá sách hầu hết đều là những sách liên quan đến thiết kế thời trang, trên bàn máy vi tính đặt một chậu hoa, bên cạnh còn có một khung hình đã cũ.

Anh tò mò cầm lên nhìn, là Phương Tư Hàng chụp chung với Hầu Quả Quả, xem ra tình cảm giữa cô và em gái anh rất tốt.

“Cà phê của anh!” Phương Tư Hàng bưng một ly cà phê cho anh.

Hầu Mặc Khiêm nhận lấy, nhìn cô, “Em không muốn uống sao?”

Xem ra cô còn cần uống một ly cà phê hơn anh, nhìn cô không có tinh thần gì hết.

“Không cần, anh từ từ uống, tôi rất buồn ngủ, tôi muốn đi ngủ, lúc anh đi nhớ đóng cửa lại dùm tôi.” Cô nói xong liền xoay người đi về phòng ngủ.

Uống cà phê cũng chỉ là một lý do, bởi vì, mỗi lần muốn uống một ly cà phê thì anh lại không thể không nhớ đến dáng vẻ quyến rũ của cô hôm ấy.

Hầu Mặc Khiêm kéo cánh tay của cô, nhìn đôi mắt gấu trúc đang híp lại, anh cười dịu dàng nhìn cô, “Đã hứa thì không thể thất hứa được.”

“A” Phương Tư Hàng không thoả mái khê kêu lên một tiếng, nhưng dáng vẻ nửa tỉnh nửa mê của cô càng nhìn lại càng giống như người yêu muốn làm nũng, chứ không phải đang tức giận với anh.

Hầu Mặc Khiêm bưng ly cà phê lên, khi cô định mở miệng nói chuyện thì anh đưa ly cà phê vào miệng cô, cô lập tức mở mắt, “Trời ạ, tôi quên bỏ đường rồi.”

Cô lè lưỡi, vẻ mặt vô cùng đau khổ, đôi mắt đang híp lại cuối cùng cũng mở ra, “A, đắng chết thôi.”

“Ừ, xem ra em tỉnh rồi, đi thôi.” Hầu Mặc Khiêm đặt ly cà phê xuống bàn, kéo tay của cô đi về phía cửa chính.

“Này, tôi không muốn đi đâu.” Cô thật không muốn đi mà, sao anh cứ giả điếc là thế nào, tại sao vẫn không nghe cô nói, cô tức giận hất tay của anh ra.

Rốt cuộc Hầu Mặc Khiêm cũng dừng bước, anh quay đầu lại nhìn cô, Phương Tư Hàng đột nhiên cảm thấy mình như vậy có vẻ quá hung dữ rồi, nhưng cũng không thể trách cô mà, người thiếu ngủ sẽ rất dễ nổi giận nha!

Hầu Mặc Khiêm bước một bước dài về phía trước, lập tức kéo cô vào trong ngực, giữa hai người không còn một kẽ hở, “Ồ đây....Còn dính một ít cà phê.” Tay anh nhẹ nhàng lau môi giúp cô.

Anh đang làm cái gì? Anh đang làm gì với cô vậy? Phương Tư Hàng sững sờ nhìn ánh mắt thân mật của anh.

Mà ngón tay Hầu Mặc Khiêm lại lưu luyến môi của cô không muốn buông tay, “Aiz, hình như không thể lau sạch được.”

Phương Tư Hàng nghe anh nói như vậy, theo bản năng lè lưỡi liếm liếm cánh môi, bỗng nhiên đầu lưỡi quét qua ngón tay cái của anh, cô kinh ngạc rụt lưỡi lại, mà ánh mắt Hầu Mặc Khiêm nhìn cô càng ngày càng tha thiết, sủng nịnh, dư âm nhiệt độ của cà phê lan tỏa trong miệng, cô cảm thấy gò má của mình đang nóng bừng.

“Lau sạch rồi.” Anh lên tiếng, giọng anh có chút khàn khàn.

Phương Tư Hàng nuốt nước miếng, vội vàng gật đầu, “Ừm”

“Vậy đi thôi.”

“Ừm.....Hả?”

“Em đồng ý đi rồi nha.” Hầu Mặc Khiêm mỉm cười, vẻ mặt thỏa mãn.

Không phải, cô chỉ theo thói quen mà gật đầu thôi, không phải đồng ý, a, ghê tởm, tại sao cô lại đổ mắt, giọng nói của cô bị mèo tha đi đâu rồi???

Hầu Mặc Khiêm nắm tay cô, anh cao 1m80 đứng bên cạnh cô, khiến cô phát hiện ra đây cũng là lần đầu tiên cô có cảm giác mình giống như một con chim nhỏ nép vào ngực người khác, cảm giác này thật kỳ lạ, cũng thật là.....tốt!

“Tư Tư...”

Anh đang gọi tên ai vậy?

“Đi thay quần áo thôi.”

Khi Phương Tư Hàng còn đang ngây ra thì Hầu Mặc Khiêm đã mang cô đến công ty rồi.

Trong phòng trưng bày hàng mẫu của công ty có đủ các loại trang phục, muôn vàn kiểu dáng và màu sắc, cô nhìn bộ lễ phục trong tay anh, trên trán nhất thời hiện lên ba đường hắc tuyến, không phải anh muốn cô mặc bộ đó chứ?

“Nếu như dẫn em đi, đương nhiên phải để em mặc lễ phục của công ty thiết kế rồi.” Hầu Mặc Khiêm cười he he nói.

Nhưng mà bộ lễ phục này.....

“Tôi không mặc.”

“Tại sao? Em mặc lên sẽ rất đẹp đó!” Hầu Mặc Khiêm cầm bộ lễ phục giơ giơ trước người cô để ước thử.

“Tôi không mặc vậy.” Phương Tư Hàng cắn răng, nhấn mạnh từng chữ.

“Đàn ông còn có người mặc váy, tại sao em không thử mặc?” Hầu Mặc Khiêm muốn tìm ra nguyên nhân.

Phương Tư Hàng lẳng lặng nhìn bộ lễ phục, mặt không chút thay đổi nói: “Trước kia có một người nói tôi mặc váy nhìn như Hầu Mặc Tử mặc tạp dề, bộ dáng rất tức cười.”

Ánh mắt mang theo ý cười của Hầu Mặc Khiêm từ từ trở nên lạnh lẽo, nhưng anh vẫn cười cười nói với cô: “Cho nên từ đó đến giờ em cũng không mặc váy nữa?”

“Chỉ mặc duy nhất một lần đó.” Cũng làm cho cô trở thành trò cười cho thiên hạ.

“Nếu như, anh nói là nếu như, nếu như em mặc bộ lễ phục này lên mà không đẹp, vậy thì anh sẽ mặc váy, có dám cược hay không?” Giọng của anh gần như dụ dỗ, thật dịu dàng.

Phương Tư Hàng nuốt chút nữa bị anh chọc cười, cô không có ác ý nhưng vẫn liên tưởng đến dáng vẻ mặc váy của anh, thật sự....rất hùng vĩ, dù rất buồn cười nhưng cô vẫn lắc đầu.

Hầu Mặc Khiêm cũng không muốn vì như thế mà nửa đường bỏ cuộc, ngược lại anh đưa tay ôm hông của cô: “Vây anh đành giúp em mặc thôi.”

Mắt thấy anh tính toán cởi quần áo của cô, anh thật sự muốn thay cô thay lễ phục, cô sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mặc dù nhìn bề ngoài cô không giống con gái, nhưng nội tâm cô vẫn là con gái à nha.

“Buông tôi ra, Hầu Mặc Khiêm, nếu không tôi sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục.” Phương Tư Hàng tức giận đẩy anh ra.

“Phương Tư Hàng, vậy em muốn như thế nào?” Hầu Mặc Khiêm lạnh lùng nhìn cô.

Trước giờ Hầu Mặc Khiêm chưa từng lộ ra vẻ mặt này với cô, trong lúc nhất thời cô cảm thấy kinh ngạc, người hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô sáng khoái nói: “Được...Được rồi, nếu như tôi mặc lên mà khó coi, anh sẽ phải mặc.”

Hầu Mặc Khiêm không nói gì chỉ nhìn cô, trong lòng anh cười thầm, Phương Tư Hàng bĩu môi với anh rồi đi về phía phòng thử đồ.

Hậu quả của sự tức giận chính là, Phương Tư Hàng không mặc váy đã rất lâu rồi, thế nhưng bị Hầu Mặc Khiêm khiêu khích, cô đành khuất phục.

“Xong rồi.” Phương Tư Hàng lôi kéo chân váy, vẻ mặt khó chịu, dù như vậy, ngực của cô lại có một cảm giác rất kỳ diệu, cô len lén nhìn anh, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Đợi một lúc lâu, Phương Tư Hàng thấy Hầu Mặc Khiêm không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, hoàn toàn không có phản ứng gì, cô xoay người định đi về phía phòng thử đồ.

“Em đi đâu đó?” Hầu Mặc Khiêm nhanh hơn một bước túm được tay của cô.

“Đi thay đồ.” Cô không nhìn anh, hai mắt nhìn chằm chằm chân của mình.

“Tại sao?” Hầu Mặc Khiêm xoay người cô lại đối diện với anh, “Nhìn không đẹp mới được thay ra, không phải sao?”

Anh nói vậy là có ý gì? Anh cảm thấy cô mặc váy nhìn thế nào? Được không? Phương Tư Hàng nghi ngờ nhìn anh, “Anh cảm thấy tôi mặc rất đẹp sao?”

“Anh thật tinh mắt!” Bất luận là y phục hay trang sức đều rất hợp với cô.

Phương Tư Hàng cũng sẽ không vì anh nói vậy mà trở nên tự tin, trên đời này còn rất nhiều người không đành lòng làm tổn thương người khác mà lựa chọn nói dối để an ủi người đó, Hầu Mặc Khiêm chính là người như vậy, cô tin chắc là thế.

Không biết Phương Tư Hàng lấy hơi sức ở đâu ra, cô thoát khỏi tay của anh đi về phía phòng thay đồ, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Có quý mới tin anh.”

Đột nhiên một loại sức mạnh như mãnh thú đè ép cô lên trên tường, cô bị dọa sợ liên hét lên, “Anh, buông tôi ra.”

Cường thế trời sinh của Hầu Mặc Khiêm áp chế cô, cô giống như một con ruồi bị vỗ lên tường, không thể cử động được.

Ngữ điệu lạnh lẽo của anh thì thầm bên tai cô, “Anh nói sai chỗ nào?”

Giọng nói lạnh buốt giống như gió đêm hè, tuy không có hơi nóng, nhưng sức tàn phá lại rất mạnh.

Phương Tư Hàng nuốt nước miếng, không hiểu vì sao một người đàn ông luôn mỉm cười với cô nay lại trở nên bí hiểm như vậy?

“Anh....” Hầu Mặc Khiêm ôm chặt hông của cô, cùng cô rời đến đứng trước gương, một tay nâng cằm của cô lên, buộc cô nhìn cô gái trong gương, “Em tự mình nhìn đi, xem anh có nói sai chỗ nào không?”

Không có cách nào, Phương Tư Hàng không thể làm gì khác hơn là nhìn mình trong gương, ở trong gương, hai người một trước một sau, tư thế rất thân mật, cô giống như con mồi sa vào mạng nhện, tuyệt đối sẽ trở thành món điểm tâm ngon miệng của nhện nhện.

Một bộ lễ phục màu xanh dương với những đường cong tinh tế, cô giống như hải âu xinh đẹp giữa biển cả, bộ lễ phục mang phong cách đơn giản nhất, để lộ xương quai xanh khêu gợi của cô, trước ngực xếp lại càng làm tăng thêm vài phần nữ tính, không thể phủ nhận, cô gái trong gương rất.....kiêu diễm.

“Thấy thế nào?”

Hầu Mặc Khiêm nhìn vào mắt cô, thấy được cô rất thích bộ lễ phục này, cũng thấy được sự tự ti của cô, lần đầu tiên anh cảm thấy đau lòng, vì một người con gái mà đau lòng.

Cô gái tự tin, cô gái tự ti.....

Hai loại người này anh đều đã gặp, nhưng chưa từng có ai giống như cô, vừa tự tin lại vừa tự ti, cô rất tự tin về những bản thiết kế của cô, lúc nào cũng có thể phát huy thiên phú của riêng mình, nhưng cô cũng rất tự ti, khi đứng trước một cô gái xinh đẹp thì lại luôn cho rằng mình không có gì giống con gái.

Cô như vậy lại khiến cho anh nghĩ đến Thạch Lưu, bề ngoài nhìn rất cứng rắn, kỳ thật, nội tâm lại vô cùng yếu ớt.

“Rất đẹp.” Phương Tư Hàng khó có thể tự kiềm lại nhìn mình trong gương, cô không ngờ khi mình mặc bộ lễ phục này, váy - thứ cô căm ghét nhất lại có hiệu quả như vậy.

Không đúng, không liên quan đến váy, mà là.....Cô nhìn trộm Hầu Mặc Khiêm, là anh đang làm nền cho cô, cô có sự mềm mại của con gái, không còn cứng rắn như trước nữa, giống như cô vốn là một viên đá đầy góc cạnh, dưới sự mài mòn của Hầu Mặc Khiêm, cô dần dần trở nên tròn hơn, sáng hơn, có sức hút hơn.

“Cảm ơn.” Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói cũng không giống như trước, như vậy cũng không sao cả, mềm mại hơn một chút....cũng tốt.

“Còn thiếu một thứ.” Chỉ là một buổi biểu diễn thời trang, cũng không cần quá chú ý đến trang phục, nhưng nên có thì không thể thiếu.

Hầu Mặc Khiêm xoay người cô lại, nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, từ trong túi lấy ra một thỏi son môi, mở nắp, một tay giữ cầm của cô, một tay tỉ mỉ giúp cô tô son.

Son môi?

Phương Tư Hàng không dùng mỹ phẩm, cô chỉ dùng sản phẩm chăm sóc da, bình thường chỉ dùng nước hoa hồng, thỉnh thoảng đắp mặt nạ, nếu như để cho cô tự trang điểm, thật sự cô cũng không biết làm thế nào.

Cảm giác được môi mình nhộp nhộp, cô không thoải mái ngo ngoay, Hầu Mặc Khiêm đau đầu mà nói một câu: “Không được ăn.”

“Tôi đâu có ăn.” Cô chỉ không có thói quen dùng son môi mà thôi.

“Không được cử động.” Sau khi xác thực cô không ăn son môi, anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, “Không nhất định phải cắt ngắn, gương mặt em rất hợp với tóc dài.”

“Đó là anh muốn thế.” Phương Tư Hàng chê cười, cô không thích bị người đàn ông này nhìn thấu, xem ra anh còn hiểu rõ về cô hơn cô, hiểu cô thích hợp với loại quần áo nào, trang sức gì, kiểu tóc nào hợp với cô, anh đều rõ hơn cô.

Có vẻ anh quá quan tâm đến cô rồi, cô có một loại cảm giác không thoải mái, còn có một chút sợ hãi, bị người đàn ông nhìn thấu như vậy, xưa nay chưa từng có.

Hầu Mặc Khiêm không nói gì, chỉ xoay người cô lại để cô nhìn vào gương, sự thật mạnh hơn lời nói.

Anh nói không sai, anh chọn bộ lễ phục này rất hợp với cô, màu xanh dương nhạt thiết kế nghiêng vai làm nổi bật lên khí chất tao nhã của cô, sắc môi màu đào làm cô càng thêm nữ tính, mềm mại, nếu như cô để tóc dài giống như anh nói, quả thật không còn gì để chê trách.

“Với chiều cao của em, chọn một đôi giày màu bạc để bằng thôi,” Giày quá cao sẽ làm cô nhìn rất cao lớn.

Phương Tư Hàng không hề dị nghị mang vào đôi giày anh đưa, “Cảm ơn anh.”

Giọng của cô nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nữa, khoe miệng Hầu Mặc Khiêm khẽ nhếch lên, “Là anh phải cảm ơn em mới đúng, nếu như em cho anh leo cây, anh sẽ rất thảm.”

Vui vẻ kết thúc đề tài trước đó, anh nắm tay cô kéo cô đi ra ngoài, “Buổi biểu diễn thời trang sẽ bắt đầu lúc hai giờ chiều, nên đi thôi.”

“Ừ.” Cô đáp một tiếng, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, anh cầm tay cô như vậy có phải rất thân mật rồi không?

Kết quả Hầu Mặc Khiêm vẫn nắm tay Phương Tư Hàng cho đến khi hai người bước vào hội trường của buổi biểu diễn thời trang, khi khởi động xe anh lại lợi dụng lúc cô ngăn người mà nắm tay cô, đến khi bước vào cửa hội trường, Phương Tư Hàng lập tức rút tay ra, chỉ khoắc hờ vào cánh tay của anh.

Tay trong tay là cử chỉ thân mật giữa hai người đang yêu, nắm tay, Phương Tư Hàng cũng không có thói quen này.

Hầu Mặc Khiêm thâm trầm nhìn cô một cái, liền im lặng dẫn cô đến chỗ ngồi, không biết đơn vị tổ chức thật sự không biết, hay là cố ý muốn xem kịch vui, cứ nhiên sắp xếp chỗ ngồi cho đại diện của hai công ty cạnh tranh một mất một còn - Hầu Thị và Phương Thị - ở cạnh nhau, đột nhiên Phương Tư Hàng cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

“Phương Tư Hàng.” Phương Tư Kỳ kỳ dị kêu lên, thiếu chút nữa thì cô không nhận ra Phương Tư Hàng rồi.

Phương Tư Hàng lại cảm thấy may mắn, hôm nay chỉ có một mình Phương Tư Kỳ tới đây, cô lạnh lùng gạt đầu một cái, “Ừ.”

“Làm sao cô vào được đây?”

Phương Tư Kỳ ngồi bên trái Phương Tư Hàng, còn Hầu Mặc Khiêm ngồi bên tay phải, Phương Tư Hàng đang muốn mở miệng, Hầu Mặc Khiêm kéo kéo cánh tay của cô, ghé vào tai cô, “Chúng ta đổi chỗ.”

Phương Tư Hàng cầu còn không được, sảng khoái cách xa Phương Tư Kỳ, Hầu Mặc Khiêm là tổng giám đốc của Hầu Thị, Phương Tư Kỳ có ngu ngốc thế nào cũng không dám gây khó dễ với Hầu Mặc Khiêm.

“Tư Tư đi với tôi tới đây.” Hầu Mặc Khiêm cố tình ra mặt nghênh kích, Phương Tư Hàng không hiểu tại sao anh lại làm như vậy, lại càng không hiểu tại sao anh lại gọi cô là Tư Tư, cả người cô uốn éo không được tự nhiên.

“Tư Tư???” Phương Tư Kỳ cường điệu nói, “Có vẻ Tổng giám đốc Hầu rất thân với cô ấy?”

“Dĩ nhiên.” Sau khi nói xong Hầu Mặc Khiêm liền quay đầu đi, không thèm nhìn Phương Tư Kỳ nữa, lấy một ly nước trái cây trong tay phục vụ đưa cho Phương Tư Hàng.

Phương Tư Kỳ nhìn cử chỉ của hai người họ, hí mắt lại: “Tổng giám đốc Hầu và cô ấy có quan hệ gì?”

Hầu Mặc Khiêm cũng không rảnh để ý đến cô ta, lặng lẽ nhìn Tư Hàng uống nước trái cây, nếu như là người khác anh sẽ nghiêm túc giải thích, còn Phương Tư Kỳ, anh cũng chẳng có gì muốn nói với cô ta.

“Không phải là các người đang yêu nhau đấy chứ?”

Ai mà không biết hai nhà bọn họ luôn luôn đối đầu, nếu như Phương Tư Hàng không biết tốt xấu một mực muốn ở cùng một chỗ với Hầu Mặc Khiêm, thế thì Phương Tư Kỳ cô cũng chỉ có thể nói hai người họ là Romeo và Juliette, sẽ không có kết quả tốt đẹp thôi, Phương Tư Hàng cũng đừng nghĩ sẽ được yên ổn sống qua ngày.

Hầu Mặc Khiêm nghiêng đầu nhìn Phương Tư Hàng, giữ lại một chút thể diện cho Phương Tư Kỳ, Phương Tư Kỳ có ngu ngốc hơn nữa cũng hiểu được nhìn người phải nhìn sắc mặt, cô đang độc thoại sao? Suốt từ nãy đến giờ cô bị người đàn ông này đối xử lạnh nhạt như thế, sắc mặt Phương Tư Kỳ lập tức tái mét, thậm chí cô còn nghe được mấy tiếng cười trộm ở xung quanh, thật đáng chết!

Ánh mắt của Phương Tư Hàng vốn hướng về phía sân khấu, nhưng không tự chủ được lại chuyển hướng sang anh, dưới ánh đèn mờ mờ, ngũ quan anh anh tuấn giống như được khéo léo điêu khắc ra, cô nhìn anh liền nhìn đến mất hồn.

Hầu Mặc Khiêm đột nhiên quay đầu lại cười với cô, “Thế nào?”

Phương Tư Hàng nhìn anh, một đôi mắt trong veo như nước suối, cô dời tầm mắt, nhìn điện thoại trong tay, tên người gọi đến hiển thị trên màn hình khiến cô không vui cau mày.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại.” Phương Tư Hàng ném một câu cho anh rồi chạy ra ngoài.

“Alo”

“Tối nay về nhà một lát.” Đầu bên kia là giọng lãnh khốc của Phương Chấn Đào.

Giọng Phương Tư Hàng bất mãn, lập tức cự tuyệt, “Không, con còn có việc.”

“Hôm nay cha mời cậu ấy về nhà ăn cơm, con nhất định phải về.” Phương Chấn Đào không cần nói rõ “cậu ấy” là ai, Phương Tư Hàng cũng nhất định biết ông đang nhắc tới ai.

Xem ra Phương Chấn Đào cũng không để ý đến việc cô cự tuyệt, “Con sẽ không về, nếu như cha thích anh ta, vậy cha kết hôn với anh ta đi.”

Hỏa khí nhanh chóng bốc lên, Phương Tư Hàng chịu đủ sự cố chấp của Phương Chấn Đào rồi, cô không hiểu tại sao cô lại có một người cha như thế.

Bình thường, cha cô xem cô như một người tàng hình, chỉ khi nào ông ấy cần đến cô, ông ấy mới chú ý đến sự tồn tại của cô, nhưng sự chú ý ấy còn tàn khốc hơn việc ông ấy coi như không khí, chỉ là muốn lợi dụng cô để kiếm lợi, cô đã sớm không mong chờ ông ấy sẽ yêu thương cô như một người cha thực sự, nhưng vẫn không ngờ ông ấy có thể hèn hạ đến mức bán cô đi như vậy.

Phương Chấn Đào không để ý cô có tức giận hay không, “Cứ như vậy đi, buổi tối phải về ăn cơm.”

Giọng điệu ra lệnh làm Phương Tư Hàng nổi trận lôi đình, nhưng cô còn chưa kịp phát tiết mắng người thì điện thoại đã cúp.

Phương Tư Hàng nắm chặt điện thoại, hai mắt nhìn thẳng vào tường trắng của hành lang, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng.

“Em làm sao vậy?” Hầu Mặc Khiêm đợi một lát không thấy cô liền đi theo ra, nhìn thấy một vết nhàn nhạt âm trầm trong mắt của cô, anh tiến lên bước đến gần cô.

Chỉ cần cô là con gái của Phương Chấn Đào, chỉ cần cô một ngày chưa kết hôn, chỉ cần.....Phương Tư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, cô quay đầu nhìn người bên cạnh – Hầu Mặc Khiêm.

“Hả?” Hầu Mặc Khiêm cười cười nhìn cô.

“Hầu Mặc Khiêm.”

“Hả?” Phương Tư Hàng đứng trước mặt anh, lần đầu tiên cô phát hiện người đàn ông này cao lớn như vậy, cô khẩn trương nuốt nước miếng, “Tôi.....”

“Em làm sao?”

“Anh có muốn kết hôn với tôi không?” Nói ra khỏi miệng, cô thể nhưng lại hỏi anh câu này.

Cảm giác khẩn trương vừa qua đi, cái cảm giác vô cùng xấu hổ lại ập đến, cô cứ nhiên dám hỏi anh như vậy.

Phương Tư Hàng xấu hổ, hận không thể đào được một cái hang mà chui vào, cô ho nhẹ một tiếng, đưa tay che miệng, cố gắng che giấu sự bối rối của mình, “Cái đó.....Không cần làm thật.....” Cô chỉ là tùy tiện nói ra.

“Được.” Mắt Hầu Mặc Khiêm lấp lánh như có hàng ngàn ngôi sao đang tỏa sáng, rực rỡ như ánh lửa.

“Anh nói cái gì?” Phương Tư Hàng ngây người.

“Anh nói được, chúng ta kết hôn.” Hầu Mặc Khiêm nghiêm túc nói.

Không phải anh đang nói đùa, tuyệt đối không phải, Phương Tư Hàng cảm giác trong lòng bắt đầu nhộn nhạo, trái tim cũng đập bùm bùm càng ngày càng nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô.

“Lần đầu tiên có một người con gái dám cầu hôn với anh, Phương Tư Hàng, em rất có bản lĩnh.” Anh cười tủm tỉm, bình tĩnh giống như đang thảo luận với cô trưa nay sẽ ăn gì, anh quá bình tĩnh rồi.

“Anh không ngạc nhiên.....” Mỗi người đều sẽ hiểu kỳ mới đúng, chẳng lẽ anh không tò mò tại sao cô lại nói ra những lời này sao?

“Ừ, anh cũng không nghĩ em lại muốn kết hôn.” Mới không phải, cô mới không muốn kết hôn, cô chỉ là bị buộc cưới, bị bức đến bước đường cùng, không thể tiến cũng không thể lùi, không thể làm gì khác hơn là phải phản công thôi.

“Tôi không nói đùa.” Phương Tư Hàng hung hăng nói: “Anh không cần cho là tôi.....”

“Anh cũng không nói đùa.” Cho nên anh mới không hiểu rõ chuyện này, Phương Tư Hàng khê cần môi dưới, “Anh sẽ không hối hận chứ?”

Hầu Mặc Khiêm khê cười một tiếng, đưa tay vò rối mái tóc ngắn của cô, bộ dạng do dự của cô cộng thêm tóc ngắn xốc xếch, làm cho anh có loại ý nghĩ muốn ăn cô vào bụng.

“Đừng lo lắng nữa.” Tay Hầu Mặc Khiêm đặt lên gáy của cô, kéo cô sát vào người anh, hai gương mặt gần trong gang tấc, “Đóng dấu trước.”

Cái gì mà đóng dấu? Còn chưa kịp suy nghĩ gì, môi Phương Tư Hàng lập tức bị người đàn ông này tập kích, cô không ngờ anh nói hôn liền hôn, ở ngay trước mặt mọi người, tại sao anh có thể hôn tự nhiên như vậy?

Tay Phương Tư Hàng đặt lên trước ngực anh, thử đẩy anh ra, không ngờ anh lại động tay khiến tay cô vắt qua vai anh choàng quanh cổ anh, bọn họ giống như một đôi không thể chia lìa.

Lưỡi Hầu Mặc Khiêm rất nóng, vừa nhanh vừa mạnh chui vào trong miệng cô, không ngừng quăn lấy lưỡi của cô, thanh âm hưng phấn giao thoa giữa môi và lưỡi vang lên, mang theo tiếng nước chảy thanh thúy,

hai má Phương Tư Hàng đỏ lên nhưng không cách nào nói chuyện, anh khiến cô trở nên thẹn thùng như vậy, khiến cô hiểu được giữa nam và nữ có loại thân mật như vậy, không kiêng kỵ như vậy.

Bàn tay của anh khẽ vuốt ve eo của cô, từng cái từng cái, tới tới lui lui, bên hông của cô bởi vì động tác của anh mà từ từ nóng lên, cô khó chịu “ừm” một tiếng, thân thể thử tránh khỏi bàn tay nóng như lửa của anh, không ngờ anh lại trực tiếp kéo cô đến bên tường, lấy một tư thế bá đạo mút lưỡi của cô, đem cô thành món khai vị mà ăn sạch.

Từ từ cảm thụ mỹ vị của món khai vị.....Mãi lâu sau anh mới buông tha ôi của cô, ác ý ghé vào bên tai cô, bàn tay của anh trượt từ eo xuống dưới hông, căng đầy co dãn để cho anh yêu thích, nhẹ nhàng xoa một hồi lâu vẫn không muốn buông tay.

Đóng dấu nữa?

Phương Tư Hàng vội vàng che miệng, tức giận nói: “Không được, anh muốn hôn nữa đi tìm người khác mà hôn.”

Cô cũng không muốn lại vì hôn mà không thể thở nổi.

“Được rồi, thật đáng tiếc.” Hầu Mặc Khiêm để xuống bàn tay tà nịnh, ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, “Về thôi, buổi biểu diễn hôm nay cũng không có gì đặc sắc.”

Hôm nay, hai người bọn họ căn bản chỉ là tới tham gia náo nhiệt, không có ai nghiêm túc xem biểu diễn, ở thêm một lát nữa cũng chỉ phí thời gian.

“Không được.”

Lông mày Hầu Mặc Khiêm nhướn lên thật cao: “Không lẽ em còn muốn xem?”

Phương Tư Hàng cười lạnh, “Buổi biểu diễn này không đẹp mắt, tôi dẫn anh đi xem một kịch vui khác.”

5. Chương 5

Xem kịch vui? Hầu Mặc Khiêm cười cười, chỉ là anh không ngờ, không những anh được xem kịch vui, mà còn may mắn được diễn trò, rời khỏi buổi biểu diễn thời trang, Phương Tư Hàng trực tiếp dẫn anh tới nhà họ Phương.

“Con muốn kết hôn, anh ấy là chồng tương lai của con, Hầu Mặc Khiêm.” Phương Tư Hàng cao ngạo lôi kéo Hầu Mặc Khiêm, đứng trước mặt một nhóm người, cô cao giọng tuyên bố.

Tại sao nhà họ Hầu và nhà họ Phương lại đối đầu ư?

Thật ra là, cha của Hầu Mặc Khiêm là Hầu Mặc Kỳ, ông vốn là thuộc hạ của Phương Chấn Đào, không ngờ Hầu Mặc Kỳ lại là người có tài, có năng lực, sau khi rời khỏi Phương Chấn Đào liền tự thành lập công ty riêng, không chỉ buôn bán sinh lời, mà vợ chưa cưới của Phương Chấn Đào còn yêu Hầu Mặc Kỳ.

Dĩ nhiên, Hầu Mặc Kỳ cũng không thích vợ chưa cưới của Phương Chấn Đào, cuối cùng cưới mẹ của Hầu Mặc Khiêm, còn vợ chưa cưới của Phương Chấn Đào lại vì Hầu Mặc Kỳ mà hủy bỏ hôn ước với Phương Chấn Đào rồi một mình đi tới Đài Loan, lấy một Hoa Kiều làm chồng.

Thế là Phương Chấn Đào trở thành đối tượng bị nhạo báng, nói ông buôn bán làm ăn không bằng Hầu Mặc Kỳ, còn nói vợ chưa cưới của ông dù phải rời xa nơi chốn nhau cắt rốn cũng không cần ông, cho nên Phương Chấn Đào hận thấu xương người nhà họ Hầu, mà nay con gái của ông – Phương Tư Hàng lại muốn cưới người nhà họ Hầu mà ông chán ghét nhất, đã không chịu lấy người mà ông giới thiệu cho còn chưa tính, lại nhất định phải cưới con trai của Hầu Mặc Kỳ.

“Không được.” Phương Chấn Đào rống ro, gương mặt già nua cũng vì vậy mà đỏ bừng, “Nếu như con lấy nó, từ nay về sau cũng không cần trở về nhà họ Phương nữa.”

Phương Tư Hàng cầu còn không được nữa là, “Được.”

Phương Tư Kỳ không ở nhà, hai bà vợ của Phương Chấn Đào bị dọa sợ đến gần chết, quên mất thường ngày hai người vẫn đối chọi gay gắt, mỗi người một bên kéo Phương Chấn Đào.

“Câu Lý vẫn còn ở đây, ông đừng để cho người ta cười nhạo mình.” Vợ cả có ý bảo Phương Chấn Đào mau tỉnh táo lại.

“Anh đừng tức giận, có gì thì từ từ nói.” Vợ bé vỗ nhẹ lên ngực ông.

“Cô Phương, cô nhất định phải lấy anh ta sao?” Vẫn ngồi một bên không nói lời nào cuối cùng Lý Văn cũng lên tiếng, ánh mắt khinh thường bắn về phía Phương Tư Hàng.

Thành thật mà nói, anh đối với cô gái tướng mạo bình thường này hoàn toàn không có hứng thú, gương mặt khó coi, dáng người cũng không có gì đặc biệt, lại thích mặc loại quần áo không ra nam cũng chẳng ra nữ, anh thích những cô gái giống như Phương Tư Kỳ ấy, chỉ là cho anh mười lá gan anh cũng không dám với tới Phương đại tiểu thư, vốn cho là chỉ cần làm qua loa một chút, anh không ngại cưới cô gái không ai muốn lấy – Phương Tư Hàng này, chờ đến khi anh hết khổ rồi, anh sẽ giống như Phương Chấn Đào, trái ôm phải ấp, ngồi hưởng Tề nhân chi phúc.

(Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp)

Trước khi tới đây Phương Tư Hàng đã thay bộ lễ phục kia ra, bộ lễ phục đó rất dễ gây chú ý cho người khác, cô không thích trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người.

“Không sai.” Phương Tư Hàng kiên định gật đầu một cái, “Tôi muốn kết hôn với anh ấy.”

Hầu Mặc Khiêm đứng một bên á khẩu không nói lên lời, anh thật sự chỉ đến xem trò vui, chỉ khi cô cần anh, anh mới có thể tiến lên làm bìa đỡ đạn cho cô, anh thật cũng không ngờ lá gan của cô lại lớn như vậy, dám đưa anh tới nhà họ Phương, lấy khí thế của vạn quân mà lớn tiếng với người nhà họ Phương.

Giờ phút này, anh càng giống như cô dâu mới về nhà chồng, đứng sau lưng cô nhìn cô diễu võ dương oai, anh cũng không cảm thấy như vậy là tổn thương đến tự ái của người đàn ông, đối với anh mà nói, đây là một trải nghiệm đáng quý, từ nhỏ đến lớn, bất cứ việc gì của nhà họ Hầu cũng do anh gánh vác, không ngờ vào giờ phút này, người đáng lý ra phải đứng ở trước là anh, nhưng cô lại đứng ra bảo vệ anh, vẻ mặt anh sáng láng, ánh mắt không khỏi ngày càng trở nên nhu hòa.

“Tiểu tử thôi, tôi sẽ không để cho nó lấy cậu.” Mở miệng đầu tiên vẫn là Phương Chấn Đào, “Tôi không thừa nhận cậu là con rể của tôi.”

Cuối cùng cũng đến phiên anh bị dọa rồi, Hầu Mặc Khiêm há hốc mồm, đang muốn nói thì Phương Tư Hàng giơ tay chặn anh lại, “Đùa gì thế, anh ấy là con muốn lấy, cũng không phải là muốn cha lấy, mắc mớ gì tới cha.”

Phương Chấn Đào không muốn nói tiếp với Phương Tư Hàng, tiếp tục nổi giận với Hầu Mặc Khiêm, “Nếu như cậu phải cưới nó, trước tiên phải quỳ trên mặt đất dập đầu lạy tôi ba cái, lúc đó tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Hầu Mặc Khiêm vừa chuẩn bị ngênh kích, “Chuyện này.....”

Không ngờ lại bị Phương Tư Hàng ngắt lời.

“Cái rắm á!” Phương Tư Hàng tức giận đến nói tục, “Tôi cho ông biết, tôi tới đây chỉ muốn nói với ông một tiếng tôi muốn kết hôn, không phải trưng cầu sự đồng ý của ông, tôi đã trưởng thành, ông có phản đối cũng không có ý nghĩa gì đâu.”

Pháp luật luôn đứng về phía cô.

“Cô.....” Phương Chấn Đào hất tay của hai bà vợ ra, vọt tới trước mặt Phương Tư Hàng, bàn tay giơ lên thật cao.

Phương Tư Hàng nâng cằm lên, nhìn chằm chằm Phương Chấn Đào, trong mắt viết đầy kiên định.

Trong nháy mắt, bàn tay vọt tới, Hầu Mặc Khiêm giữ tay Phương Chấn Đào lại, Phương Chấn Đào cũng chưa muốn từ bỏ ý định, không ngừng giãy giụa muốn rút tay ra, nhưng mà hơi sức của ông dù sao cũng không thể bằng người trẻ tuổi được, giãy giụa một chút liền thở hồng hộc.

“Cậu buông tay ra.” Hai bà vợ trăm miệng một lời.

Hầu Mặc Khiêm nhìn Phương Tư Hàng một cái, thấy trong mắt cô có một tia lo lắng, anh buông lỏng tay ra, Phương Chấn Đào lao đảo té xuống đất, nhìn ông rất nhếch nhác.

Ngón trỏ của Hầu Mặc Khiêm mau chóng đưa tới chạm vào môi Phương Tư Hàng, ý bảo cô không cần nói gì nữa.

Hầu Mặc Khiêm cao cao tại thượng xoay người, lạnh lẽo liếc nhìn người nhà họ Phương, từng chữ, từng chữ rõ ràng: “Chủ tịch Phương, Phương Tư Hàng là vợ chưa cưới của tôi, không phải người ông muốn đánh là có thể đánh.”

Cô là của anh, chỉ để anh thương, để anh cưng chiều, không phải để cho người khác ức hiếp.

Nói xong anh xoay người, ôm hông Phương Tư Hàng, nhanh chóng rời khỏi mảnh đất thị phi này.

Kịch vui này vô cùng thối nát, tuyệt đối không đẹp mắt.

Ban đêm, gió biển rất lạnh làm cho hàm răng người ta run lên, Phương Tư Hàng nhìn Hầu Mặc Khiêm đứng bên bờ biển.

Anh kéo cô ra khỏi nhà họ Phương liền trực tiếp lái xe đưa cô đến đây, hai tay cô ôm ngực, lạnh đến mức mắt cũng nhắm lại rồi.

Mà Hầu Mặc Khiêm vẫn im lặng đứng bên bờ biển, từng đợt sóng nhỏ làm ướt giày và ống quần của anh.

Anh đang nghĩ gì? Phương Tư Hàng không thể giải thích được vì sao nên bấu môi với anh, đợi được nửa giờ thì cô không chịu nổi nữa, chạy đến bên cạnh anh, “Hầu Mặc Khiêm!”, Cô quát to một tiếng.

Hầu Mặc Khiêm xoay người, cởi cúc áo vest, vạt áo vì vậy bay bay trong gió, lúc còn trên xe anh đã cởi cà vạt ra để trong xe rồi, anh cởi tiếp mấy cái cúc trước ngực của áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Cô dừng bước, nhất thời ngây dại, thiết kế của cô lấy nam trang làm chủ, mà nam trang do cô thiết kế lại chọn phong cách ưu nhã, giờ phút này, trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ, cô muốn vì anh mà thiết kế nam trang.

Bây giờ anh rất hấp dẫn, rất mê người, cô không phải là người gặp trai đẹp liền la to hét lớn, hai mắt biến thành hai trái tim hồng, nhưng giờ khắc này, không cần soi gương cô cũng có thể đoán được bộ dạng của mình si ngốc đến mức nào, dù biết là vậy nhưng cô không có cách nào khống chế mình.

Phương Tư Hàng bất giác đưa tay lên vuốt theo đường cong hoàn mỹ trên gương mặt anh, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, sống mũi anh cao thẳng giống như tượng đá, chỉ khác là khi chạm vào lại ấm áp hơn.

Môi của anh, môi của anh đã từng hôn cô, nhưng mà, cảm giác khi lấy tay chạm vào và khi hai người hôn môi hoàn toàn khác nhau, môi của anh rất mềm, rất mỏng, bị gió thổi qua có chút lạnh, tay của cô tiếp tục di chuyển đến cằm của anh, đường cong hoàn mỹ này khiến hai mắt cô sáng lên, tay cô xoa xoa cằm anh giống như đang trêu chọc chú mèo con.

Cuối cùng cô tò mò vuốt cổ của anh, đó là đặc trưng riêng của người đàn ông, mặc dù người ta nói cô giống đàn ông, nhưng lúc này cô lại hoàn toàn không nhận thấy điều đó, cô không có những đặc trưng của người đàn ông như anh.

Cổ của anh hơi thô sấp, di chuyển theo từng động tác nuốt ừng ực của anh, trong lòng cô bỗng nhiên có ý nghĩ muốn trêu chọc người đàn ông này, cả xương quai xanh của anh cũng không bỏ qua, từ từ lướt xuống, cho đến khi tay của cô đặt lên lồng ngực tinh trắng của anh, anh giữ tay giữ tay cô lại.

Phương Tư Hàng ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen thẳm của Hầu Mặc Khiêm, cô bối rối, hô hấp cũng chậm lại, “Tôi.....”

Cô vội vã luống cuống, không thể phủ nhận, động tác vừa rồi của cô giống như một người phụ nữ đang khao khát dục vọng.

“Đàn ông và phụ nữ không giống nhau.” Giọng Hầu Mặc Khiêm khàn khàn, “Đàn ông không chịu nổi trêu đùa.”

Ý của anh là anh bị cô trêu đùa sao?

Phương Tư Hàng rút cánh tay bé nhỏ đang bị anh nắm về, “Sao anh lại đứng ngăn người ở đây, tôi lạnh sắp chết rồi.” Cô nói sang chuyện khác.

Đúng rồi, rất lạnh, Hầu Mặc Khiêm thích ngắm biển, gió biển làm anh thấy thoải mái hơn, chỉ cần nhìn biển rộng, tất cả những phiền muộn của anh cũng sẽ theo gió bay đi, trước kia anh vẫn làm như vậy, có những khi tâm trạng không tốt, cũng có những khi chỉ đơn giản là đến ngắm biển, đến cảm nhận cái lạnh của gió biển, nhưng hôm nay anh lại phát hiện ra, anh không giống như trước kia nữa.

Nhìn biển đen mênh mông bát ngát, gió biển có thổi thế nào cũng không cuốn đi được hình ảnh của cô trong tâm trí anh, không cuốn đi được hình ảnh cô đứng trước bảo vệ anh khi ở nhà họ Phương.

Đàn ông sợ phụ nữ hung dữ, nhưng Phương Tư Hàng không phải là cô gái hung dữ, cô đang bảo vệ anh, thì ra một người đàn ông mạnh mẽ đến đâu cũng cần được bảo vệ, anh thậm chí còn cảm thấy mình nhỏ bé đi một chút cũng đâu có sao.

Hầu Mặc Khiêm dang hai cánh tay ra nhìn về phía Phương Tư Hàng, lúc đầu cô hơi sững sờ, một hồi lâu mới thẹn thùng đi tới trong ngực anh, tay của anh khép lại ôm cô thật chặt.

Mặc dù cô nhỏ nhắn hơn anh, lại rất có dũng khí đứng ở trước bảo vệ anh, mặc dù anh vui vì cô làm vậy, nhưng chỉ trong chốc lát mà thôi, chủ nghĩa đại nam nhân trong lòng anh bắt đầu nhộn nhạo, muốn ôm cô vào trong ngực, muốn bảo vệ cô.

Như vậy cô mới có thể tin tưởng anh, tin tưởng anh không phải nhất thời vui đùa, mà là anh rất nghiêm túc.

Phương Tư Hàng vẫn im lặng, tránh cho lại bị anh ăn, kết quả, đến khi cô lên xe, Hầu Mặc Khiêm vẫn không làm bất kỳ hành động bất chính nào.

“Ngày mai em xin nghỉ đi.” Anh nói.

“Tại sao?”

“Đi đóng dấu.”

Bọn họ ngồi trong xe đợi cả đêm, cô muốn về nhà, nhưng Hầu Mặc Khiêm lại dựa đầu vào vai cô mà ngủ, cô căn bản là trốn không được, đến khi trời sáng Phương Tư Hàng mới phát hiện xe của anh đã dừng lại trước cửa ủy ban nhân dân rồi.

Bọn là đôi tình nhân đến ủy ban sớm nhất, cũng là người ghi danh đầu tiên, mấy nhân viên của ủy ban cứ nhìn cô cười cười, cô thật rất muốn về nhà, sau khi rời khỏi ủy ban, Hầu Mặc Khiêm chở cô đi ăn sáng.

“Chúng ta kết hôn rồi?” Phương Tư Hàng cảm thấy như mình đang nằm mơ, cô thậm chí còn hoài nghi, có phải cô còn chưa tỉnh ngủ hay không, nhưng cô chưa bao giờ mơ giấc mơ như thế này mà.

“Đúng, chúng ta đã kết hôn.” Hầu Mặc Khiêm kéo cánh tay cô, hôn lên môi cô một cái.

“Cho nên.....”

“Cho nên chúng ta nên về nhà thôi, hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên, Hầu phu nhân.” Hầu Mặc Khiêm ôm cô lên xe, còn cài dây nịt an toàn cho cô.

“Về nhà làm gì?” Phương Tư Hàng không hiểu nhìn anh.

Hầu Mặc Khiêm gõ nhẹ lên đầu cô, “Về đóng dấu.”

Không phải mới đóng dấu sao? Xin hỏi nơi nào cần đóng dấu nữa?

Hầu Mặc Khiêm lái xe về biệt thự nhà họ Hầu, Phương Tư Hàng bị anh kéo xuống xe, anh đi rất nhanh, vì để đuổi kịp bước chân của anh mà cô suýt chút nữa thì té.

“Anh hai.....” Hầu Quả Quả đang đi ra ngoài, “Tư Hàng?”

“Gọi chị dâu.” Hầu Mặc Khiêm chỉ bỏ lại một câu như vậy, tiếp tục lôi kéo Phương Tư Hàng đi về phía phòng ngủ.

“Chị dâu?” Hầu Quả Quả không hiểu chuyện gì, anh hai cô bị làm sao thế? Cả đêm không về nhà còn chưa tính, vừa trở về liền muốn cô gọi chị dâu, đợi chút, chị dâu, Tư Hàng, chị dâu.....Có lẽ nào?

Hầu Quả Quả vừa mới xuống giường trong nháy mắt lại cứng đờ tại chỗ, cả gương mặt cũng xanh mét, không thể nào? Một người là anh hai của cô, một người là bạn thân nhất của cô, hai người họ từ khi nào thì đi chung với nhau?

“Quả Quả, cậu cứ gọi tên mình đi, mình nghe quen rồi, nếu gọi là chị dâu, mình nghe giống như là.....A!”

Phương Tư Hàng còn chưa nói hết lời, Hầu Mặc Khiêm đã kéo cô vào trong phòng của anh, mùi đàn ông quen thuộc lập tức bao vây xung quanh cô, đây là phòng của anh sao?

Anh nói muốn đóng dấu, mà lúc này bọn họ lại đứng trong phòng của anh, mặc dù còn cách giường lớn một đoạn, nhưng.....Hơi thở nóng bỏng của Hầu Mặc Khiêm phả vào mặt cô, “Tư Tư”

Phương Tư Hàng không thích cách xưng hô này, cách gọi này quá nữ tính, tuyệt đối không phù hợp với cô.

Nghĩ kỹ rồi mới làm, đây là ý nghĩa của tên của cô, mẹ cô hi vọng trước khi cô làm việc gì cũng suy nghĩ cho thật kỹ, mà cô cũng không phải là người dễ xúc động, nhưng ngày hôm qua cô đã làm rất nhiều chuyện theo cảm tính.

Cô cư nhiên mặc váy, trời mới biết cô ghét váy đến cỡ nào, vô cùng vô cùng chán ghét, cô cầu hôn với anh rồi, nguyên nhân là cô không muốn bị người nhà ép cưới, sau đó cô và anh kết hôn, bây giờ cô trở thành “Tiểu Bạch Thỏ” mặc anh chém giết.

Hầu Mặc Khiêm bế cô lên dựa vào tường, phái nam cứng rắn của anh căng phồng hung hăng dán vào bắp đùi của cô, chậm rãi di chuyển.

“Anh.....” Có phải anh đói bụng không?

“Hừ.” Hầu Mặc Khiêm hôn môi cô, “Tư Tư, ngoan.”

Bị anh gọi một tiếng thân mật như vậy, cả người cô đột nhiên nóng bừng, hạ thân cũng mềm nhũn, cơ thể cô đã quen với sự tiếp xúc thân mật của anh, nhưng đối với chuyện sắp xảy ra lại hoàn toàn xa lạ với cô, cô hoàn toàn không có biện pháp thích ứng, thậm chí cô còn thấy sợ.

“Tin tưởng anh.” Hầu Mặc Khiêm nói như vậy.

Cô nhắm mắt lại, giao mình cho anh.

Giày của cô, quần áo của anh bị ném trên mặt đất, áo ngực màu trắng bị anh tiện tay ném qua một bên, rớt trên ghế sofa trong phòng, còn quần nhỏ viền ren vẫn mặc trên người cô.

Hầu Mặc Khiêm cũng chỉ mặc quần lót tôn lên phái nam cứng rắn đang cương cứng, nhìn môi cô bị anh hôn đến đỏ ửng rồi cúi người xuống, ngậm lấy nhũ hoa của cô, đầu lưỡi ác ý chậm chạp khẽ liếm nhũ hoa, trên chọc cô.

Một bàn tay khác nắm trọn lấy, an ủi bên còn lại đang cô đơn kia, anh xoa lúc mạnh lúc nhẹ, bụng Phương Tư Hàng bắt đầu dâng lên một đám lửa nhỏ, cô khó chịu ngọ nguậy, phát ra tiếng “ưm” nhẹ nhẹ.

Đầu lưỡi Hầu Mặc Khiêm đảo quanh đầu vú của cô, từng cái từng cái giống như đang liếm kẹo que, đầu ngón tay ở bên còn lại cũng khẽ túm lấy nhũ hoa của cô, ngón trỏ và ngón cái không ngừng mạnh mẽ xoa nắn, cô ngứa cổ nặng nề thở dốc, hai chân dùng sức cọ cọ hạ thân đang mềm nhũn, cảm nhận được hạ thân có chút ướt át, cô kinh hãi kẹp chặt chân lại.

Hầu Mặc Khiêm phát hiện ý đồ của cô, bàn tay lập tức di chuyển xuống bắp đùi cô, chen vào giữa hai bắp đùi, lớn mật lấy phái nam trắng kiêu đê ở miệng hoa huyết của cô.

“Chờ một chút.” Phương Tư Hàng rất sợ anh sẽ tiến vào, không ngừng lắc lắc cái eo, muốn thoát khỏi tay anh.

Anh không để ý sự chống cự của cô, đưa tay nắm chặt hông cô, khiến iệng hoa huyết của cô chấp nhận từng cái chà xát nhẹ nhàng của anh, từng cái, từng cái đem hoa huyết khép chặt của cô từ từ mở ra.

Phương Tư Hàng sợ đau nên nhắm chặt hai mắt, sau đó lại từ từ mở ra, chẳng biết tay Hầu Mặc Khiêm đã đặt lên hoa huyết của cô từ khi nào, đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng xoa xoa hoa châu của cô, để cho cô rên rỉ thành tiếng, toàn thân mềm nhũn, miệng của cô đặt trên bờ ngực vững chắc của anh không ngừng thở gấp.

“Hầu Mặc Khiêm.....”

“Khiêm.” Anh muốn cô đổi cách gọi.

Phương Tư Hàng không đổi cách xưng hô được, vẻ mặt uất ức, mang theo tiếng khóc nức nở nhẹ giọng gọi: “Khiêm.”

Ái dịch ngày càng nhiều, hạ thân cô ngày càng ướt át, càng khó chịu, mà đôi tay Hầu Mặc Khiêm vẫn không ngừng trêu chọc cơ thể cô, trêu chọc hoa huyết cô, ngực trắng tuyết bị anh trêu đến vừa đỏ vừa ướt, cánh môi nhỏ của cô cũng bị anh hôn đến sưng đỏ.

Hai mắt Phương Tư Hàng tràn ngập khát vọng, đầu óc hốt hoảng vội gọi: “Khiêm”

Giọng cô rất nhẹ, thậm chí còn chủ động gơ hai chân lên quấn chặt quanh hông của anh, đôi tay quàng qua cổ của anh, Hầu Mặc Khiêm nặng nề thở gấp, phái nam của anh còn chưa hoàn toàn tiến vào cô mà anh đã sắp không nhận được nữa, anh nhẹ nhàng tiến vào hoa huyết ướt át của cô.

Đau đớn bỗng chốc lan tràn trong cơ thể cô, trong nháy mắt trở thành phụ nữ đó, cô giống như phá kén chui ra.

Đau đớn qua đi, một cảm giác xôn xao nhộn nhạo từ hạ thân truyền tới, cô khẽ cắn môi, “Khiêm, em.....”

“Hả? Em làm sao?” Anh nghĩ cô bị bức muốn điên rồi, nhưng anh muốn nghe cô nói.

“Em muốn.....A!”

Thân thể lại một lần nữa bị anh hung hăng xô xuyên qua, sức lực toàn thân nhanh chóng bị rút hết, cô lắc đầu, những sợi tóc ngắn ngùn dính vào gương mặt cô, giống như chỉ đen quấn trên hoa hồng trắng.

“A, nhẹ một chút.” Cô thét lên, nhưng trong tâm lại thấy thật thoải mái.

Phương Tư Hàng khấn trương khiến hạ thân cô càng thêm căng cứng, ngay tiếp đó phái nam của Hầu Mặc Khiêm cũng bị cô quấn lấy, cô càng cố tình dây dưa, anh càng có lực, hoa huyết của cô rất chặt, một vòng lại một vòng cuốn lấy anh, anh căn bản không có cách nào không chế mình, anh bị lạc trong gió lốc dục vọng, nghe cô yêu kiều rên rỉ, nghe cô cầu xin anh, anh sẽ không dừng lại, chỉ cho cô nhiều hơn nữa.

Hai chân cô vẫn quấn chặt lấy hông của anh, còn anh hung hăng ra vào nơi mềm mại của cô, cô vô lực lắc đầu, lòng bàn chân trắng nõn lắc lắc giữa không trung, móng của cô bị anh nâng lên, chỗ kín vĩnh viễn không có điểm dừng vây chặt phái nam to lớn của anh, một lần lại một lần, lòng tham của anh càng ngày càng lớn.

“A” Phương Tư Hàng khẽ rên rỉ, “Khiêm.”

Đàn ông, phụ nữ, một cứng rắn, một mềm mại, kết hợp lại tạo nên một tổ hợp hoàn chỉnh, mà bọn họ lấy luật động nguyên thủy diễn trò tình yêu nam nữ.

“Tư Tư.” Hầu Mặc Khiêm gầm nhẹ, cúi người hôn giọt mồ hôi trước ngực cô, lưu lại một chút ướt át, phái nam đang trong cơ thể cô càng ngày càng lớn, mà cô bị anh căng cứng đến tận cùng, lại vẫn có thể chứa chấp phần cứng rắn của anh.

Ý thức của Phương Tư Hàng dần dần tan rã, cánh hoa tham ăn cũng bắt đầu không còn chút sức lực nào, thân thể co rút, khoái cảm không ngừng đánh về phía cô, cô co rút thật chặt khiến Hầu Mặc Khiêm nhấp có chút khó khăn, nhưng sức lực lại càng mãnh liệt hơn, dục vọng lại càng tiến càng sâu.

Anh thở hổn hển, hạ thân không ngừng luật động ngày càng nhanh, xâm nhập hoa huyết của cô càng ngày càng sâu, anh gầm nhẹ, ôm lấy cô thật chặt, muốn hai người hợp làm một.

Hầu Mặc Khiêm nhắm mắt lại, bàn tay khẽ vuốt ve thân thể cô, cô không phải người con gái ngực lớn eo nhỏ, nhưng anh lại cực kỳ yêu thích thân thể cô, mỗi một tác trên cơ thể cô đều rất thỏa mãn nhu cầu của anh.

Phương Tư Hàng mờ mịt, mở mắt nhìn anh, “Khiêm....”

“Anh ở đây.” Cô gọi một tiếng, hoan ái đã cuốn đi toàn bộ sức lực của cô, cô nhắm mắt lại, không bao lâu đã ngủ say.

Hầu Mặc Khiêm ôm lấy thân thể của cô, dục vọng vẫn nóng như lửa kêu gào muốn cô, nhưng anh cũng không nóng lòng, cô là bà xã của anh, ngủ cùng giường với anh, còn nhiều thời gian.

6. Chương 6

Phương Tư Hàng đang ngồi trong bàn ăn, cô ngủ đến bây giờ mới dậy, cũng đã xế chiều rồi.

“Chị dâu?” Giọng Hầu Quả Quả rất kỳ dị, “Hai người thật sự kết hôn rồi sao?”

Một tay Hầu Quả Quả chống cằm, nhìn Phương Tư Hàng không chớp mắt.

“Ừ.” Phương Tư Hàng vừa ăn vừa gật đầu.

“Mình hỏi cậu, khi nào thì hai người đi chung với nhau?” Hầu Quả Quả muốn lấy được tin tức dọa người nhất.

Đi chung? Phương Tư Hàng cau mày suy nghĩ một chút, dứt khoát nói ra ba chữ, “Mình không biết.”

“Bất cứ chuyện gì cũng có bắt đầu, chỉ là cậu có muốn nói ình biết hay không thôi.” Hầu Quả Quả bắt mẫn với câu trả lời của cô.

Phương Tư Hàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Có lẽ là ngày hôm qua, mình hỏi anh cậu có muốn lấy mình không, anh cậu đồng ý.”

Cô hơi hột trả lời, Hầu Quả Quả cũng không ngờ lại đơn giản như vậy, anh của cô nhìn bề ngoài thì rất dễ nói chuyện, nhưng thật ra trong lòng lại gian trá, rất giáo hoạt, nhưng Phương Tư Hàng cũng không có lợi gì cho anh ấy nha.

“Đúng rồi, anh cậu đâu.” Người mới nhậm chức Hầu phu nhân sau khi ăn no nê mới nhớ tới người bên gối.

Nhất thời, Hầu Quả Quả cảm thấy con đường hôn nhân phía trước của hai người bọn họ thật mờ mịt, “Anh hai mình đến công ty rồi.”

Cô nghiêm mặt nhìn Phương Tư Hàng, “Tư Hàng, cậu hãy thành thật nói ình biết, tại sao cậu lại muốn kết hôn với anh của mình, hả?”

Phương Tư Hàng uống một ngụm sữa bò, không suy nghĩ đã trả lời: “Bởi vì bị bức hôn.”

Bức hôn? Hầu Quả Quả kinh ngạc, “Cậu chưa kể ình chuyện này, chuyện này là sao?”

Thế là Phương Tư Hàng kể cho Hầu Quả Quả nghe chuyện đã xảy ra, nghe xong Hầu Quả Quả lại kinh ngạc hét lên: “Cậu đang nói đùa à? Bị buộc cưới, sao cậu không trốn đi?”

Một câu làm tỉnh người trong mộng, Phương Tư Hàng nháy mắt với Hầu Quả Quả mấy cái, lớn tiếng nói: “Mình không nghĩ tới.”

Đều bị người nhà họ Phương làm cho giận điên lên rồi.

“Cậu đó.” Hầu Quả Quả trợn mắt, ngay sau đó lại nghĩ đến một chuyện, “Bây giờ cậu đã kết hôn rồi, đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa đó.”

Bức hôn có thể đào hôn, kết hôn rồi có thể ly hôn, nhưng người Phương Tư Hàng lấy lại chính là anh hai của cô, cô cũng không muốn nhìn thấy anh hai mình bị vứt bỏ.

“Ừ.” Phương Tư Hàng nghĩ một chút, thật ra thì kết hôn tốt hơn trốn hôn, cô không làm sai chuyện gì, tại sao phải trốn?

Huống chi cô lấy Hầu Quả Quả cũng tốt, người nhà họ Phương nhất định sẽ phủ sạch quan hệ với cô, như vậy cô không còn vướng víu gì nữa rồi.

“Tư Hàng.....”

“Sao vậy?” Phương Tư Hàng thấy Hầu Quả Quả cười mờ ám thì giật mình, “Không cần nhìn mình gần như vậy.”

Cô đưa tay đẩy mặt Hầu Quả Quả ra xa.

“Tư Hàng.” Hầu Quả Quả làm nũng.

“Nói đi.” Thật là chịu không nổi, không có chuyện gì tự nhiên làm nũng làm gì?

“Mình hỏi cậu.....” Hầu Quả Quả cười ngọt ngào, “Cậu còn nhớ lời hứa của hai chúng ta không?”

“Lời hứa gì?” Cả người Phương Tư Hàng nổi đầy da gà.

“Trước kia chúng ta đã nói rồi mà, có chuyện gì cũng sẽ chia sẻ với nhau.” Hầu Quả Quả đỏ mặt, bao gồm cả chuyện kia.

“Cho một gợi ý đi.” Chuyện kia là chuyện gì chứ?

“Chính là.....cái đó chứ sao.”

“Mình không hiểu.” Phương Tư Hàng không nhớ ra lời hứa gì mà cổ quái như vậy.

“Cậu không cần giả bộ, chúng ta đã nói rồi, có chuyện gì cũng sẽ chia sẻ.” Hầu Quả Quả đột nhiên chống nạnh, hung dữ nói.

Phương Tư Hàng “A” lên một tiếng, nghĩ tới chuyện hôm qua, “Cậu nói chuyện đó sao, cậu thật sự muốn biết à?” Trong ấn tượng của Phương Tư Hàng, Hầu Quả Quả vừa hâm mộ lại vừa sợ anh hai của mình, bây giờ lại dám dò hỏi chuyện phòng the của anh hai mình nữa.

“Tại sao không dám biết?” Hầu Quả Quả nghi ngờ nhìn cô.

“Mình thì không sao, nhưng mà, không phải cậu sợ anh hai cậu sao?” Phương Tư Hàng nắm tóc.

“Chuyện này liên quan gì đến mình?”

“Chuyện cậu muốn biết có liên quan đến anh hai cậu.”

Hầu Quả Quả nghĩ thông suốt, hai tay ôm mặt, “Chuyện này, chuyện này.....” Cô thật sự muốn biết đó, nhưng nếu như tiếp tục hỏi, anh hai của cô nhất định sẽ mắng cô thối đầu mất.

Nhưng mà.....Hầu Quả Quả đảo mắt một vòng, cười hì hì nhìn Phương Tư Hàng, “Tư Hàng, đây là lời hứa giữa hai chúng ta, cho nên không liên quan đến anh hai của mình, cậu chỉ cần nói mình biết cảm giác của cậu là được rồi.”

Trán Phương Tư Hàng nổi đầy vạch đen, chuyện này.....

“Nói đi mà.” Hầu Quả Quả rửa tai lắng nghe.

Phương Tư Hàng lắc đầu một cái, “Vừa đau lại vừa thoải mái.”

Trên mặt Hầu Quả Quả xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn, “Vậy là có ý gì?”

“Cậu còn hỏi nữa là sẽ liên quan đến anh hai cậu đó.” Phương Tư Hàng tốt bụng nhắc nhở cô.

“Ách...” Hầu Quả Quả nhìn xung quanh, “Không sao, không sao, anh hai mình không có ở đây, cậu nói đi.”

Phương Tư Hàng thở dài, lòng hiếu kỳ đúng là giết chết một con mèo.

“Cậu mau nói đi.”

“Anh cậu.....”

“Em đọc sách mà cũng nghiêm túc như vậy thì đậu đến ba trường đại học rồi.” Một giọng nam lạnh lùng vang lên.

Phương Tư Hàng nhíu mày, “Anh về rồi?”

Phương Tư Hàng không giống những cô gái bình thường, có thể nở nụ cười ngọt ngào nhìn ông xã của mình nói, “Ông xã thân yêu, anh đã về rồi.”

Hầu Mặc Khiêm cũng không ảo tưởng đến hình ảnh đó, nhưng mà anh có suy nghĩ của mình, anh ôm eo của cô, nói nhỏ vào tai cô: “Anh về rồi, em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Phương Tư Hàng thành thật trả lời, cô ngủ đến giờ này, lại vội vàng ăn cơm, làm sao có thời gian mà nhớ anh.

Hầu Mặc Khiêm khẽ cười hân lên mắt Phương Tư Hàng một cái, anh đã sớm biết câu trả lời của cô rồi.

Hai người họ quả thật là một đôi vợ chồng không tầm thường, Hầu Quả Quả không nói gì, cô nhìn hai người họ một cái, rồi len lén chuẩn bị đi.

“Quả Quả, cậu đi đâu vậy?”

“Ừ, ra ngoài đi dạo một chút.”

“Không nói chuyện nữa sao?” Hầu Mặc Khiêm cười yếu ớt nhìn em gái mình.

“Không nói chuyện, lần sau cũng không dám nói chuyện này nữa.” Hầu Quả Quả không dám tưởng tượng anh cô đã nghe được bao nhiêu.

“Anh nghe lén chúng em nói chuyện phiếm?” Phương Tư Hàng ngó anh một cái.

Hầu Mặc Khiêm nhìn cô một cái, khoác vai cô: “Anh với em ra sân sau đi dạo một chút.”

Khi hai người đi ra khỏi tầm mắt của Hầu Quả Quả, thấp thỏm trong lòng Hầu Quả Quả cuối cùng cũng được buông xuống, nhưng mà cô vẫn không hiểu cái gì là vừa đau vừa thoải mái?

Sân sau của biệt thự nhà họ Hầu rất đẹp, từng ngọn cây, cọng cỏ đều được người làm vườn tỉ mỉ chăm sóc, đi dạo ở đây rất thoải mái.

“Thế nào là vừa đau vừa thoải mái?” Đột nhiên Hầu Mặc Khiêm mở miệng hỏi.

Phương Tư Hàng cười, “Quả nhiên anh nghe lén.”

“Hả?” Hầu Mặc Khiêm tò mò hỏi cô, thân là một người đàn ông, anh cũng rất để ý, nhất là khi anh rất thỏa mãn với chuyện này, cô có giống anh không? Anh rất để ý điều này, vì cô là người phụ nữ anh quan tâm nhất.

Phương Tư Hàng liếc mắt nhìn anh, không muốn vòng vo, “Lần đầu tiên ... con gái ... ai cũng sẽ đau.”

Thì ra là ý này, Hầu Mặc Khiêm xấu hổ.

“Còn thoải mái....Chính là khen kỹ thuật của anh tốt, làm cho em rất thoải mái.” Mặc dù Phương Tư Hàng rất bảo thủ, nhưng cũng không phải không dám nói.

Hầu Mặc Khiêm nhất thời im lặng nhìn cây cối xanh mơn mơn trước mặt, Phương Tư Hàng vỗ nhẹ lên lồng ngực anh, “Tại sao anh không nói gì?”

“Cảm ơn bà xã đã khen ngợi.” Anh cười cười nhìn cô.

“Stop!” Phương Tư Hàng đi về phía ghế mây, nhưng Hầu Mặc Khiêm nhanh hơn cô một bước, anh ngồi xuống trước, kéo cô ngồi lên đùi anh, ôm cô vào trong ngực.

“Này.” Cô chỉ dám nói, chứ không dám làm loại hành động chết người đó ở đây nha!

“Bà xã.” Anh đột nhiên gọi cô.

Phương Tư Hàng có chết cũng không nói ra hai chữ “ông xã” buồn nôn kia, “Làm chi?” Cô tức giận nói.

Thật ra bọn họ mới quen không bao lâu, muốn cô lập tức để anh muốn gì được đó, giống như một người vợ hiền, thì có chút....khiến người khác khó chịu rồi.

“Trước kia anh đã từng qua lại với cô gái khác.” Anh vùi đầu vào cổ của cô, thẳng thắn nói, “Nhưng em là người anh có ấn tượng sâu nhất.”

Nếu như anh nói cho cô biết, trước kia anh là một con gà trống, Phương Tư Hàng nhất định sẽ lập tức ly hôn với anh, tên lừa gạt!

Nếu như anh nói cho cô biết, anh vĩnh viễn chỉ yêu một mình cô, Phương Tư Hàng tuyệt đối tin tưởng có quỷ, tên lừa gạt bậc nhất!

Mười năm trước, cô sống với mẹ của cô, cô chỉ biết cuộc sống của một bà mẹ độc thân rất đơn giản, mười năm sau, cô sống cùng với cha của cô, cô biết một người đàn ông trái ôm phải ấp thoải mái thế nào, cho nên cô sẽ không dễ dàng tin tưởng đàn ông.

“Em tin anh.” Mãi lâu sau, cô mới khạc ra một câu như vậy.

Hầu Mặc Khiêm có tiền có thế, có tài lại tuần tú, còn cô không có gì cả, vậy mà không biết vì sao, cô lại tin tưởng anh, không vì bất kỳ lý do nào, tin tưởng anh tuyệt đối, vì anh không giống những người đàn ông cô đã từng gặp, anh rất thành thật với cô, cũng rất tốt với cô.

“Nhưng mà, chúng ta mới biết nhau không bao lâu, tại sao lại có ấn tượng sâu nhất?” Nhất kiến chung tình sao?

(Nhất kiến chung tình = Vừa gặp đã yêu, nhưng Su thích dùng Nhất kiến chung tình hơn)

“Sau này em sẽ biết.” Hầu Mặc Khiêm cười nói.

Anh không muốn nói, cô cũng không nói gì thêm, “A.”

“Bà xã, em có thể gọi anh một tiếng ông xã được không?”

“Ông....”

“Hả?”

“Xã....”

“Gọi một lần, ông xã.”

“Ông.....Xã....”

“Aiz!” Hầu Mặc Khiêm khẽ thở dài.

Từ từ đi, không nên vội, sau này sẽ được nghe, anh chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Cha mẹ Hầu Mặc Khiêm rất sáng suốt, cho dù người Hầu Mặc Khiêm cưới chính là con gái của Phương Chấn Đào, trong lòng bọn họ ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng bọn họ cũng biết Phương Tư Hàng nhiều năm rồi, biết cô là một cô gái tốt, huống chi con trai của bọn họ cũng đã cưới người ta rồi, cũng ăn sạch người ta rồi, bọn họ còn có thể nói gì?

“Em cho là bác trai, bác gái sẽ phản đối chuyện này.” Phương Tư Hàng nói, nhưng trên gương mặt không có chút khó chịu nào, nếu như cha Hầu, mẹ Hầu không thích cô, cô cũng không có cách nào.

“Là cha, mẹ.” Hầu Mặc Khiêm sửa cách xưng hô cho cô, hai người đã kết hôn, cô phải đổi cách xưng hô thôi.

Phương Tư Hàng nói theo rất tự nhiên: “Cha, mẹ.”

“Ha ha.” Hầu Mặc Khiêm cúi đầu cười, “Gọi thuận miệng hơn ông xã nhỉ?”

Dạy một buổi chiều, cô vẫn áp ứng.

Phương Tư Hàng liếc mắt nhìn anh, cách xưng hô buồn nôn đó không phù hợp với cô, không biết anh bị làm sao, cứ muốn cô nhất định phải gọi anh là ông xã...aiz

“Chút nữa ăn cơm xong, anh lái xe chở em về lấy hành lý.”

“Ừ.”

“Tuần trăng mật, em muốn đi đâu?” Tay của anh khẽ vuốt tóc cô, tóc của cô rất mượt, chỉ tiếc là hơi ngắn.

“Không nên đi quá xa.” Gần đây Phương Tư Hàng không muốn đi xa, đi xa sẽ khiến cho người mệt mỏi, đến một nơi gần đây là được rồi.

“Được.” Phương Tư Hàng kéo bàn tay đang nghịch tóc cô xuống, “Đừng nghịch tóc của em.”

Hầu Mặc Khiêm nắm lấy tay cô, xoa xoa mu bàn tay, ngón tay của cô vừa nhỏ vừa dài, rất thích hợp chơi bóng rổ, “Em còn chơi bóng rổ sao?”

Phương Tư Hàng nhìn anh, lắc đầu một cái: “Không.”

“Lúc trước em chơi ở vị trí nào?” Hầu Mặc Khiêm tò mò hỏi.

“Tiền đạo.”

“Thật trùng hợp, anh cũng thế.” Hầu Mặc Khiêm cúi đầu cười.

“Anh cũng chơi bóng rổ sao?” Hình như đây là lần đầu tiên hai người nói về sở thích của mình, thật ra thì cô biết rất ít về anh.

“Ừ, lúc anh còn ở trong nước cũng có chơi, khi lên đại học thì không chơi nữa.” Anh lật bàn tay của cô lên, lòng bàn tay hướng lên trên, đầu ngón tay linh hoạt gãi gãi lòng bàn tay của cô, chọc cô cười khúc khích, muốn rút tay ra lại bị anh nắm chặt lấy.

“Tại sao? Đây, nhột!” Cô cười, vẫn cố gắng rút tay ra, nhưng Hầu Mặc Khiêm không buông tha cho cô, cô chỉ còn cách công kích hông của anh, chỉ là, Hầu Mặc Khiêm lại không thấy nhột.

Cuối cùng người thua vẫn là cô, “Được lắm, không...” Phương Tư Hàng bị anh chọc cười đến mặt cũng đỏ bừng lên rồi.

Lúc này, Hầu Mặc Khiêm mới buông tha cho cô, ôm cô vào trong ngực, “Ừ, khi học đại học anh có chơi nhưng không tham gia thi đấu, lúc đi du học thì áp lực rất lớn, nên anh không chơi nữa.”

Phương Tư Hàng xoa xoa hai má đỏ ửng của mình, “À”

“Anh hai, vào ăn cơm.” Hầu Quả Quả gọi.

“Anh biết rồi.” Hầu Mặc Khiêm đứng dậy nắm tay Phương Tư Hàng, kéo cô đi về phía phòng ăn.

Ăn cơm xong, Hầu Mặc Khiêm lái xe chở cô về nhà trọ lấy hành lý, hai người đều là những người trầm tính, cho nên, nếu Hầu Mặc Khiêm không nói chuyện, Phương Tư Hàng cũng sẽ không chủ động nói chuyện với anh.

Đến nhà trọ của Phương Tư Hàng, hai người xuống xe, Phương Tư Hàng vào phòng ngủ thu dọn quần áo và những thứ quan trọng, còn Hầu Mặc Khiêm ở phòng khách đợi cô, đây là lần thứ hai anh đến phòng trọ nhỏ này, mỗi lần anh tới đây đều thấy nhà của cô được quét dọn rất sạch sẽ.

“Xong rồi.” Phương Tư Hàng xách một vali nhỏ đi ra.

“Chỉ có một vali này sao?” Anh nhíu mày.

“Ừ, cũng không có gì quan trọng mà.” Quần áo của cô cũng chỉ có vài bộ cô hay mặc thôi.

“Ừ.” Hầu Mặc Khiêm thầm nghĩ, anh phải mua thêm quần áo cho cô mới được, đồ của cô quá ít, một tay anh xách vali cho cô, một tay nắm tay cô dắt cô đi ra ngoài.

“Đúng rồi, anh thấy ở cạnh cửa có một lá thư.” Nói xong anh đưa nó cho cô.

Phương Tư Hàng đọc lướt qua, nhíu mày, “Là hợp lớp”

“Em muốn đi sao?”

Phương Tư Hàng ném lá thư vào thùng rác, nhìn anh rồi lắc đầu, “Không đi.”

Hầu Mặc Khiêm cau mày, “Tại sao? Đến đó không vui sao?”

Hầu Quả Quả đã từng nói Phương Tư Hàng là người khiêm tốn, cũng không có gì quá đáng với bạn bè, nhưng vừa rồi anh nhìn thấy sự chán ghét lóe lên trong mắt cô.

Hầu Mặc Khiêm thử thăm dò hỏi: “Bạn trai cũ?”

Phương Tư Hàng hừ hừ, không nói gì, Hầu Mặc Khiêm nhìn vẻ mặt không vui của cô, phỏng đoán, chắc hẳn đoạn tình yêu này cũng không vui vẻ gì, như vậy thì tốt rồi.

Hầu Mặc Khiêm cười, “Chúng ta về nhà thôi.”

Ai mà không có quá khứ, chỉ cần cô không lưu luyến người đàn ông kia là được.

Phương Tư Hàng đứng im bên cạnh cửa chính, không nhúc nhích, do dự, một lát sau cô mới chậm rãi mở miệng, “Có phải em không có điểm gì giống con gái không?”

“Không phải.” Hầu Mặc Khiêm lập tức bác bỏ.

“Đi cùng với em giống như đi cùng một người đàn ông sao?” Cô không nhịn được tiếp tục hỏi.

Rất tốt, rất cuộc anh cũng biết cô đang băn khoăn cái gì, anh đặt va li hành lý xuống một bên, bước một bước dài dồn cô vào cạnh cửa, tay không tự chủ vuốt đuôi tóc của cô.

“Em có chỗ nào không giống con gái, hả?” Hầu Mặc Khiêm cúi người nói nhỏ, thở ra khí nóng phả lên mặt cô.

Phương Tư Hàng bất giác quay đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, anh lập tức liếm lên đó một cái, nghe thấy cô “ưm” một tiếng.

Anh cầm tay cô đặt lên lồng ngực cường tráng của mình, “Đây là lồng ngực của đàn ông.” Sau đó cầm tay cô đặt lên ngực của cô, “Còn đây là của con gái.”

Thật bất đồng, lồng ngực đàn ông quá cứng rắn, khỏe khoắn, mà của cô mềm nhũn, lại đàn hồi.

“Còn có nơi này....” Anh cầm tay cô đưa xuống dưới, đặt lên hạ thân đang cương cứng của mình, “Nếu em là đàn ông, anh lại có phản ứng như thế này với em, cha mẹ anh nhất định sẽ giận điên lên mất.”

Lời của anh chọc cô cười, biết rõ anh đang nói bậy, nhưng vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, “Em tuyệt đối không giống đàn ông, bởi vì....”

Hầu Mặc Khiêm cúi đầu ngậm môi của cô, đầu lưỡi anh quét qua cánh môi cô, khẽ dùng lực để miệng cô hé ra, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào trong miệng cô, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại, khiêu khích, trêu chọc nó, sức lực của cô nhanh chóng bị anh rút hết.

Anh trêu chọc khiến thân thể cô mềm nhũn, đồng thời anh dang cánh tay ôm lấy thân thể đang mún trượt xuống của cô, cô cúi đầu ngượng ngùng, nhưng anh vẫn không chịu buông tha cho cô, cứ quấn chặt lấy lưỡi của cô, Phương Tư Hàng đỏ mặt, cảm nhận đầu lưỡi mình tê tê, mãi lâu sau cô mới có thể đẩy được anh ra.

Anh lại ôm lấy cô, ánh mắt triu mến của anh nhìn thẳng xuống chóp mũi của cô, khi Phương Tư Hàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng hai người phản chiếu trong gương, tay anh nâng cằm của cô lên: “Bởi vì, không có người đàn ông nào lại có vẻ mặt này!”

Về mặt gì? Trong gương, thoạt nhìn cô rất dịu dàng, sắc mặt ửng hồng, khiến cô cứ nhìn mãi vào gương không rời mắt được.

Hầu Mặc Khiêm đứng phía sau cô, ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Nếu như em biểu lộ vẻ mặt này trước một người đàn ông nào đó, em sẽ xong đời.”

“Vẻ mặt này...nghĩa là sao?” Giờ phút này, Phương Tư Hàng cảm thấy bản lĩnh tán gái của anh rất ỉn, có thể chọc cô ngượng ngùng mà đỏ mặt.

“Nghĩa là em rất thích người đàn ông đó” . Anh cười cười, thăm thì bên tai cô.

Vàng tai cô nhanh chóng ứng đỏ, “Em không ghét anh.” Không ghét, không nhất định là thích! Phải không?
“Ừ! Anh đã ăn sạch sẽ em rồi, còn nói không thích?” Hầu Mặc Khiêm khẽ cắn cắn vành tai cô, xem như là trừng phạt cô.

Rất lâu trước đây, khi làm bạn gái người đàn ông kia, tim của cô cũng sẽ đập nhanh, nhưng chỉ lúc mới bắt đầu thôi, sau khi qua lại được một tháng, hai người bọn họ liền chia tay.

Cô trở nên tự ti như thế này cũng bởi vì những gì người đàn ông kia nói, những lời đó đã thương cô rất nhiều, có điều, cô cảm thấy anh ta nói cũng không sai, cô không nữ tính, cũng không phải cô cứ mặc váy là sẽ giống con gái, theo như người đàn ông đó nói, thì cô....rất nhảm chán.

Nhưng ở bên cạnh Hầu Mặc Khiêm, tim của cô luôn đập rất nhanh, chỉ cần anh đi đến gần cô, mặt cô lập tức sẽ ứng hồng, tim cũng đập loạn, đến khi hai người đã là vợ chồng, cô cũng vẫn như vậy.

“Tim em đập thật là nhanh.” Chẳng biết từ lúc nào, tay Hầu Mặc Khiêm đã đặt lên ngực trái của cô.

Phương Tư Hàng mặc áo cổ tròn, nhìn bàn tay anh đang đặt lên ngực trái của mình, trong lòng cô run rẩy dữ dội, đến mức cô có thể cảm nhận được tay của anh cũng đang run theo.

“Đúng hay không?” Mặt của anh ghé sát vào mặt cô, bàn tay xoa nhẹ nhàng.

Cô hừ nhẹ một tiếng, cầm tay anh kéo xuống, “Chúng ta về nhà thôi.” Đổi lại là cô nắm tay anh.

“Về sau không cần hỏi loại câu hỏi như thế này nữa.” Cô là con gái, không ai có thể phủ nhận được.

“Ừ.”

“Lời của tên khốn kia đều là cái rắm.”

Chẳng biết tại sao, Phương Tư Hàng lại nghe ra trong giọng nói của Hầu Mặc Khiêm có chút quái dị, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, vẻ mặt anh không có gì khác thường, nhưng cô vẫn nghĩ thấy chút quái dị đó, hình như có vị chua?

Cô mỉm cười, “Ừ!”

Nửa tháng sau.

“Tư...” Hầu Quả Quả đang nói bỗng dừng lại, ảo não phun ra một câu: “Chị dâu.”

“Quả Quả, cậu gọi tên của mình thôi.” Phương Tư Hàng ngồi trong phòng ngủ, cô đang thiết kế nam trang.

“Thôi, anh hai sẽ lột da em mất.” Hầu Quả Quả lắc đầu.

Phương Tư Hàng nói sang chuyện khác, “Cậu tìm mình có chuyện gì?”

“Đó, chị xem đi.” Hầu Quả Quả đặt một quyển Next Magazine trước mặt cô, “Đây là chị đúng không?”

Trên tạp chí là hình Hầu Mặc Khiêm và Phương Tư Hàng trong buổi biểu diễn thời trang lần trước bị phóng viên chụp được, “Là mình.”

Người mặc lễ phục màu xanh dương đó đúng là cô.

“Thật sự là chị sao?” Hầu Quả Quả kinh ngạc thốt lên, thật không thể tin được.

Cô chưa từng đọc Next Maganize, nếu không phải cô bạn bắt quái của cô chạy tới hỏi, cô cũng không phát hiện ra anh hai của cô lại xuất hiện trên Next Maganize, làm ơn đi, trước kia trên Next Maganize toàn là tin đồn với những hình ảnh không có căn cứ, vậy mà lần này hình của anh hai cô lại chụp rất rõ ràng.

“Ừ.” Thật ra thì trên Next Maganize cũng không viết cụ thể là chuyện gì, chỉ nói Phương Tư Hàng rất có thể là “Kim ốc tàng Kiều” của Hầu Mặc Khiêm, có điều, những lời này cách sự thật cũng chẳng bao xa, bây giờ cô ở nhà họ Hầu, đích thực là anh phải nuôi cô, không sai.

Chú thích: Kim ốc tàng kiều: ý chỉ nạp thiếp, nay được dùng với ý chỉ bao dưỡng tình nhân bên ngoài.

Có tích này: Kim ốc tàng kiều : Đây là truyện về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế.

Trần A Kiều , con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu, Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Lưu Phiêu vốn định đem gả A Kiều cho thái tử Lưu Vinh, bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt, mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân. Cảnh đế cho là A Kiều lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng. Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa, công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi” gả A Kiều cho người làm vợ có được không?” Lưu Triệt cười đáp ” Rất tốt , nếu được A Kiều làm vợ , xin làm nhà vàng cho ở ! ” Đó là gốc của thành ngữ ” Kim ốc tàng Kiều”. Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiều như thế nên cũng nhận lời.

“Quả Quả, những lời này không hẳn là thật.” Cậu cũng đã lớn, phải có năng lực phân biệt thị phi.

Nhưng Hầu Quả Quả không phải nói tới chuyện đó, “Không phải rồi, bộ lễ phục này là anh hai đưa cho chị mặc sao?”

“À!” Phương Tư Hàng nghi ngờ gật đầu một cái, “Đúng rồi.”

“A! Anh hai thật quá thiên vị, đã biết rõ em thích bộ lễ phục này lâu rồi mà cũng không cho em mặc.” Hầu Quả Quả tức giận mắng.

“Ha ha, Quả Quả, cậu nói gì vậy, chẳng qua mình cũng chỉ mượn mặc một chút thôi mà, nếu cậu thích bộ lễ phục này như vậy, thì nói với mẹ một tiếng, mẹ nhất định sẽ lấy được cho cậu.” Dù sao quần áo trong công ty đều là của nhà họ Hầu, Hầu Quả Quả muốn mặc, nhất định là được.

“Không phải vậy đâu.” Hầu Quả Quả lo lắng lắc đầu, “Không phải là ai cũng mặc được đâu, đây là bộ lễ phục anh hai thiết kế lúc hai mươi tuổi.....”

“Chờ một chút!” Phương Tư Hàng cắt ngang, “Là anh ấy thiết kế?”

“Đúng, đúng rồi.” Hầu Quả Quả sững sờ, “Chị làm sao vậy?”

“Khiêm là nhà thiết kế?” Trong nhận thức của Phương Tư Hàng, Hầu Mặc Khiêm là tổng giám đốc của Hầu Thị, là anh hai của Quả Quả, thế nào bây giờ lại trở thành nhà thiết kế rồi?

“Không phải rồi, anh hai không phải là nhà thiết kế, bất quá anh hai lại rất có tài ở phương diện này, lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng sẽ thiết kế trang phục, cha thấy những thiết kế đó không tệ nên cho người may chúng.” Hầu Quả Quả giải thích.

“Nếu vậy không phải là nhà thiết kế thì là cái gì?”

“Dĩ nhiên không phải, ở đại học anh ấy học kinh tế tài chính, không phải học thiết kế, nghiêm túc mà nói thì chỉ là nhà thiết kế nghiệp dư thôi.”

“Cho nên....bộ lễ phục màu xanh dương là do anh ấy thiết kế?” Phương Tư Hàng nhớ anh nói bộ lễ phục đó là để tuyên truyền cho công ty mà.

“Anh hai thiết kế rất nhiều quần áo, nhưng rất ít khi thiết kế lễ phục, ngoài bộ màu xanh dương đó cũng chỉ còn mấy bộ, cũng không cho bất kỳ ai mặc, chỉ được công bố trong buổi triển lãm của công ty.”

“Không ngờ anh ấy lợi hại như vậy!” Phương Tư Hàng không thể không ngưỡng mộ Hầu Mặc Khiêm, cô cho rằng anh biết kiếm tiền đã rất lợi hại rồi, không ngờ....”

“Chị dâu, có phải chị rất hâm mộ anh hai không hả?” Hầu Quả Quả thích thú cười nói.

“Quả quả, cậu cứ gọi tên mình đi, cậu gọi như vậy, mình thật sự nghe không quen.”

Phương Tư Hàng đặt bút chì xuống, nhìn Hầu Quả Quả, “Nhưng mà, bộ lễ phục này thật sự là anh ấy thiết kế sao?”

“Ừ, bộ lễ phục màu xanh dương này đã từng bị một vị bá tước phu nhân Châu Âu rất coi trọng, nhưng mà anh hai nói muốn giữ lại cho bà xã mặc.” Nói xong, Hầu Quả quả còn dí dõm nháy mắt với cô mấy cái.

A, nếu nói như vậy, khi đó anh đã muốn cô làm bà xã của anh rồi sao? Phương Tư Hàng ho nhẹ một tiếng, “Thật vậy sao?”

“Ừ, Cho nên.....chị dâu”

“Gọi tên của mình đi.”

“Chị dâu.” Hầu Quả Quả thấp giọng gọi, “Mặc dù chị là bạn tốt của em, nhưng mà anh hai nói phải gọi là chị dâu, em cũng không có cách nào, chị nghe nhiều sẽ thành quen thôi.”

“Cậu nghe lời anh hai cậu quá nhỉ?” Phương Tư Hàng cười.

“Không thể không nghe mà” Hầu Quả Quả bất mãn chu mỏ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy một bóng người, cô kinh ngạc kêu lên, “Anh hai!”

Phương Tư Hàng nghe vậy cũng nhìn lại, Hầu Mặc Khiêm đang đứng khoanh tay dựa người vào cạnh cửa, vừa đi tới chỗ cô đã ôm chặt hông của cô.

“Anh còn chưa ăn tối, đi ăn với anh đi.” Trước khi tan sở, có mấy tài liệu khẩn cấp được thư ký đưa đến khiến anh không thể không làm thêm giờ, về đến nhà đã là tám giờ tối.

“Không được, em còn có chuyện phải làm.” Phương Tư Hàng cự tuyệt.

“Đi thôi.” Hầu Mặc Khiêm không để ý đến cự tuyệt của cô, trực tiếp lôi cô đứng lên đi xuống dưới lầu.

Hầu Quả Quả bị bỏ rơi một bên vô cùng xấu hổ, anh hai cũng đánh chị dâu quá đi, không phải hai người mới ở Liên Hoa về sao?

Đi tới chân cầu thang, Phương Tư Hàng mới mở miệng, “Được rồi, em ăn cơm với anh, sau khi ăn xong anh không được tới làm phiền em nữa.”

Cuộc thi thiết kế dành cho nhà thiết kế mới sắp bắt đầu, cô phải nhanh nhanh hoàn thiện bộ sưu tập của mình.

Trước đó bọn họ đến Liên Hoa chơi, xem như đi hưởng tuần trăng mật, kết quả lại chơi quá lâu, một tuần sau mới trở về, cho nên việc cấp bách nhất lúc này là phải hoàn thành bài dự thi của cô.

“Được.” Hầu Mặc Khiêm gật đầu một cái.

Khi Phương Tư Hàng phát hiện Hầu Mặc Khiêm ôm hông cô đi ra ngoài, cô thấy kỳ quái hỏi: “Không phải đi ăn cơm sao?”

Hầu Mặc Khiêm ấn cô vào trong xe, cười nói: “Đúng rồi.”

“Anh phải ăn ở ngoài sao?” Phương Tư Hàng giờ mới hiểu được thế nào là tự làm tự chịu, “Em không muốn ra ngoài.”

“Phản đối vô hiệu.” Hầu Mặc Khiêm bình tĩnh nói.

“Anh” Phương Tư Hàng phát hiện người đàn ông này thật sự rất ngậy thơ, rõ ràng anh mới từ bên ngoài về mà, nếu muốn ăn cơm ở bên ngoài, sao không ăn ở bên ngoài xong hãy về nhà hả?

Thấy Phương Tư Hàng nổi giận, Phương Tư Hàng chọc chọc bàn tay nhỏ bé mềm mại, cố tỏ ra đáng thương nói: “Ăn một mình rất đáng thương mà, bà xã....”

Sắc mặt Phương Tư Hàng vẫn rất khó coi, nhưng giọng đã mềm hơn một chút: “Nhưng mà em còn phải hoàn thành bản thiết kế.”

“Bà xã.....” Hầu Mặc Khiêm năn nỉ, “Em toàn không đợi anh về cùng ăn cơm.”

“Anh cũng không phải là đứa bé ba tuổi, chẳng lẽ còn muốn em chịu đói với anh à?” Phương Tư Hàng không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông trước mặt, “Anh muốn ăn gì, em nói quán gia chuẩn bị cho anh.”

“Ăn ngay bây giờ, có được hay không?” Hầu Mặc Khiêm ma mị nháy mắt với cô mấy cái.

Phương Tư Hàng cảm thấy người đàn ông này đang dò xét độ khoan dung của cô với anh, cô dứt khoát quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe không nói chuyện với anh nữa.

Hầu Mặc Khiêm mỉm cười, tay của cô vẫn mặc cho anh nắm, tức giận thì tức giận, nhưng cô cũng không hất tay anh ra.

“Lễ phục lần trước em mặc tới buổi biểu diễn thời trang là do anh thiết kế sao?” Phương Tư Hàng nhớ tới lời Hầu Quả Quả nói nên muốn chứng thực lại một lần nữa.

“Đúng vậy.” Hầu Mặc Khiêm lập tức trả lời.

“Tại sao anh không làm nhà thiết kế?” Anh có tài phú như vậy mà.

Hầu Mặc Khiêm thở dài, “Anh hi vọng quần áo do anh thiết kế là độc nhất vô nhị, anh không thích người người đều mặc quần áo do anh thiết kế.”

Phương Tư Hàng không hiểu, “Nếu như người người đều mặc, không phải chính là thiết kế của anh rất được yêu thích hay sao?”

“Không thích, mỗi người đều có phong cách đặc trưng thuộc riêng, anh thích người như vậy, giống như em vậy.” Anh mập mờ nói, còn chớp chớp mắt nhìn cô.

Người đàn ông không đứng đắn này! Mới bị anh chọc có hai, ba câu mà mặt Phương Tư Hàng đã đỏ bừng lên rồi.

“Mẹ đã chọn ngày tổ chức hôn lễ rồi, hai tháng sau khi cuộc thi dành cho nhà thiết kế mới kết thúc, cho nên sau khi cuộc thi kết thúc em sẽ lại bắt đầu bận rộn để chuẩn bị cho hôn lễ.”

Bọn họ chỉ mới đăng kí kết hôn thôi, hôn lễ nhất định phải bổ sung.

Phương Tư Hàng gật đầu, “Em biết rồi.”

Rồi sau đó cô nghĩ đến một chuyện, quay qua nhìn anh, “Em không muốn bụng bự mặc áo cưới đâu.”

Ngụ ý là muốn anh toàn quyền phụ trách vấn đề này.

Hầu Mặc Khiêm cười tà mị, “Tuân lệnh bà xã, aiz...”

“Anh sao vậy?”

“Áo cưới của em phải do anh thiết kế mới được.” Người phụ nữ của anh mặc áo cưới do anh thiết kế, ừ, nghe thật ấm áp, cũng khiến cho anh vô cùng hạnh phúc, xưa nay anh chưa từng hưng phấn như thế.

Phương Tư Hàng sững sờ, “Ồ... Nếu như em thích nó.”

“Em nhất định sẽ thích nó.” Anh tự tin đáp lại.

Chẳng biết tại sao Phương Tư Hàng bắt đầu mong đợi, mong đợi nhìn thấy áo cưới Hầu Mặc Khiêm thiết kế cho cô, cô thật sự tò mò người đàn ông này vì cô thiết kế áo cưới như thế nào, hơn nữa, cô cũng muốn nhìn dáng vẻ lúc anh tỉ mỉ thiết kế áo cưới cho cô nữa.

Tim cô lại bắt đầu đập nhanh, Phương Tư Hàng khẽ thở ra, ngửa người ra sau, liếc mắt nhìn dáng vẻ chuyên chú lái xe của Hầu Mặc Khiêm, khóe miệng cong lên, ánh mắt mê ly.

7. Chương 7

Thân là một người mới kết hôn, xưa nay Phương Tư Hàng chưa bao giờ được nhiều người chú ý đến như vậy, cũng chỉ vì một buổi trưa nọ, người đàn ông kia đột nhiên chạy tới phòng làm việc của cô, lại còn ngọt ngào nói: “Bà xã, đi ăn cơm đi.”

Thế là từ ngày hôm đó trở đi, mọi người trong công ty ai ai cũng đều biết Phương Tư Hàng là bà xã của Hầu Mặc Khiêm.

Cũng không phải cô cố ý giấu giếm chuyện hai người đã kết hôn, nhưng mà cũng đâu cần phải như vậy chứ? Kết hôn thì kết hôn, nhất thiết phải thông báo cho tất cả mọi người đều biết hay sao?

Với danh phận là vợ của Hầu Mặc Khiêm, cô bắt đầu bị người ta chú ý, dòm ngó rồi bàn tán, cũng may là thường ngày cô đối xử với mọi người rất tốt, mà bọn họ cũng rất khách sáo với cô.

Phương Tư Hàng đang ngồi trong phòng làm việc, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cửa được mở ra, Mỹ Lệ ở phòng kế bên đứng ngoài thò đầu vào: “Đi ăn cơm với tụi mình không?”

Phương Tư Hàng sắp xếp lại các bản vẽ, đặt chúng vào trong ngăn kéo, sau đó khóa ngăn kéo lại mới trả lời: “Được, đi thôi.”

Từ khi thân phận của cô được đưa ra ánh sáng, thái độ của các đồng nghiệp đối với cô lại càng tích cực hơn rất nhiều, luôn rủ cô đi ăn cơm với bọn họ, có khi cô sẽ từ chối khéo, có khi cô lại đồng ý, còn Hầu Mặc Khiêm, vì lần trước anh lỡ lời nên bị cô cường chế không cho phép chạy tới phòng làm việc rủ cô đi ăn cơm nữa.

Phương Tư Hàng đi ra khỏi phòng làm việc, “Mọi người đâu rồi?”

“À, bọn họ đi trước rồi.”

“Ừ.”

“Tư Hàng, bài dự thi của cậu hoàn thành rồi sao?” Đột nhiên Hà Mỹ Lệ hỏi cô.

Phương Tư Hàng gật đầu, “Cũng gần như thế.”

Cuộc thi dành cho nhà thiết kế mới yêu cầu mỗi nhà thiết kế phải gửi một bộ sưu tập với chủ đề là “Mỹ” [Đẹp], chất lượng của mỗi tác phẩm dự thi đều có những yêu cầu nhất định, sau đó công ty sẽ chọn ra bốn nhà thiết kế có bài dự thi sáng tạo và ấn tượng nhất.

Bốn bộ sưu tập của bốn nhà thiết kế được chọn sẽ được bán tại bốn chi nhánh của Hầu Thị, sau đó, dựa vào số điểm của bài thi trước đó và số lượng tiêu thụ để quyết định ai là người chiến thắng cuối cùng.

Phương Tư Hàng không khỏi khâm phục kế hoạch tiêu thụ này của Hầu Mặc Khiêm, phương pháp này vừa giúp các nhà thiết kế mới tích lũy thêm kinh nghiệm, vừa nâng cao danh tiếng của họ, vừa tuyên truyền cho công ty, đồng thời cũng giúp công ty đẩy cao doanh thu.

“Cậu thì sao?” Phương Tư Hàng tùy ý hỏi lại một câu.

“Ặc...Mình vẫn chưa vẽ xong, áp lực quá lớn, mình thấy rất nhiều người cũng đã hoàn thành bài dự thi rồi, giờ chỉ còn chờ ngày nộp bài nữa thôi.” Hà Mỹ Lệ liếc nhìn Phương Tư Hàng một cái.

Trong cuộc thi này, tất cả các nhà thiết kế đều sẽ giấu giếm thực lực của mình, bởi vì họ không biết thực lực của những người khác, có thể lúc trước họ tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, nhưng ở Hầu Thị, tất cả đều là người mới.

“Ừ, từ từ vẽ, cũng còn mấy ngày nữa mà.” Phương Tư Hàng cười nói.

“Aiz, quả thật áp lực quá lớn.” Mỹ Lệ cũng cười: “Chắc cậu không phải chịu áp lực gì nhỉ, chồng cậu nhất định sẽ chọn bài của cậu mà.”

Phương Tư Hàng tuyệt đối không thích cô ấy nói như vậy, mặt cô hơi xụ xuống, “Anh ấy không phải là người công tư bất phân.”

Hà Mỹ Lệ xấu hổ, cười nói: “Đúng rồi, đúng rồi, mình chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, cậu đừng nghĩ là thật nha.”

Khi hai người xuống đến đại sảnh của công ty, Hà Mỹ Lệ đột nhiên dừng lại, “Hổng rồi, mình quên đồ rồi, cậu ở đây chờ mình một chút.”

“Ừ.” Phương Tư Hàng gật đầu, đứng vào một góc nhỏ của đại sảnh đợi cô ấy.

Hà Mỹ Lệ chạy lên phòng làm việc trên lầu, khi tìm được thứ cần lấy thì thấy một bóng người lén lén lút lút tìm đồ trong phòng làm việc của Phương Tư Hàng.

Hà Mỹ Lệ nhìn thoáng qua, không hiểu chuyện gì, cắn môi đi xuống lầu.

“Cậu tìm được đồ chưa?”

“Ừ, thấy rồi....” Hà Mỹ Lệ do dự nhìn cô.

“Cậu sao vậy?” Phương Tư Hàng cảm thấy hình như cô ấy đang lo lắng cái gì đó.

“Mình....”

“Mỹ Lệ, cậu thấy không khỏe sao?” Phương Tư Hàng quan tâm hỏi.

Hà Mỹ Lệ lắc đầu một cái, quyết định quên đi chuyện cô vừa nhìn thấy, người không vì mình Trời tru Đất diệt, coi như cô giúp Phương Tư Hàng cũng chẳng được lợi gì, hưởng chi, khi sự việc này bại lộ cũng là chuyện giữa Phương Tư Hàng và Thẩm Giai Nhân, tỷ lệ thắng cuộc của cô trong cuộc thi sắp tới cũng cao hơn.

Điều quan trọng nhất, Phương Tư Hàng là vợ của Hầu Mặc Khiêm, coi như cô ấy không làm nhà thiết kế nữa thì cũng không chết đói được, không giống với cô, cô từ Đài Trung tới đây phát triển sự nghiệp, hoàn cảnh gia đình lại rất bình thường, vì cô muốn kiếm tiền nên mới tới Đài Bắc này.

“Không có việc gì đâu, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Ừ.” Phương Tư Hàng không biết cô ấy có chuyện gì, mong là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Hầu Mặc Khiêm đi từ trong phòng tắm ra, nhìn thấy Phương Tư Hàng vẫn nghiêm túc ngồi vẽ ở bàn, “Em vẫn còn vẽ sao?”

“Thật ra thì xong hết rồi, em chỉ muốn sửa lại một chút thôi.” Cô nghiêm túc nói.

Hầu Mặc Khiêm lau mái tóc ướt nhẹ của mình, đi vòng ra sau lưng nhìn bản vẽ trong tay của cô, đôi mắt anh sáng lên, mỉm cười nói:

“Rất tốt!”

“Thật sao?” Phương Tư Hàng quay đầu lại, “Anh đừng vì em là vợ của anh, vì nể mặt em nên mới nói như vậy nha.”

“Anh là người như thế sao?” Hầu Mặc Khiêm vứt khăn lông ướt qua một bên, cầm tập giấy vẽ lên lật xem vài tờ, “Anh cứ nghĩ con gái mà thiết kế nam trang sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng bản thiết kế của em nhìn rất có khí chất.”

“Thật sao?”

“Ừ, còn nữa....” Ánh mắt Hầu Mặc Khiêm chuyển sang cô, “Sao anh cứ cảm thấy mấy bộ này rất hợp với anh?”

Một tiếng “Pang”, bút chì trong tay Phương Tư Hàng rơi xuống đất, cô vội vàng nói: “Em thiết kế nam trang, dĩ nhiên là hợp với đàn ông rồi.”

“Ý của anh là, em lấy anh làm mẫu để thiết kế sao?”

Hầu Mặc Khiêm đặt tập giấy xuống bàn, gương mặt tuần tú ghé sát vào mặt cô, “Có đúng không? Bà xã Tư Hàng?”

Phương Tư Hàng nghẹn họng, nhất thời không biết nói thế nào, mặt ửng hồng, cô dùng sức đẩy mặt anh ra, đứng dậy mặt đối mặt với anh, eo liền bị anh ôm, “Sao hả? Không cho em mượn phong cách của anh được hả?”

A! Bà xã của anh thật dễ thương, Hầu Mặc Khiêm bật cười ôm chặt eo của cô hơn, “Không phải không được, mà là..., ừm, anh rất vui, em là bà xã của anh, em thích làm gì anh đều sẽ không để ý.”

Hầu Mặc Khiêm đáp lại, đồng thời cũng ghé vào bên tai cô nhẹ nhàng hà hơi, mặt cô đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn anh, “Anh...không biết xấu hổ.”

“Đến đây, thân thể ông xã cũng mặc em sử dụng.” Hầu Mặc Khiêm cầm tay Phương Tư Hàng đặt lên ngực mình, vô cùng hào phóng.

“Nhìn này.” Hầu Mặc Khiêm kéo áo choàng tẩm xuống lộ ra bờ vai rắn chắc, mờ ám nhìn cô: “Như thế này, có thể kích thích linh cảm thiết kế của em không?”

Hầu Mặc Khiêm rất thích loại cảm giác này, nếu như là cô gái khác mà ảo tưởng về anh, đại khái anh sẽ học máu, nhưng Phương Tư Hàng là bà xã của anh, bà xã của anh coi trọng anh như vậy, anh vui mừng còn không hết.

Phương Tư Hàng xòe bàn tay ra, móng tay hung hăng đâm vào bả vai anh một cái, “Nhàm chán.” Sau đó xoay người ngồi xuống ghế.

“Tư Tư, hay là trang phục chú rể của anh cũng do em thiết kế đi.” Hầu Mặc Khiêm cười hì hì ôm cô từ phía sau.

“Em?” Phương Tư Hàng hơi ngạc nhiên.

“Ừ, đúng rồi, anh thiết kế váy cưới cho em, em thiết kế trang phục chú rể cho anh, có muốn chấp nhận khiêu chiến của anh không?” Tay Hầu Mặc Khiêm tiện thể leo lên ngực của cô.

“Nghe cũng được đó.” Phương Tư Hàng bị anh thuyết phục, “Vây...Ừm!”

Anh hôn môi cô, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ cánh môi mềm, “Quyết định như vậy nhé!”

“Ừ” Đôi tay cô ôm cổ anh, cánh môi đỏ mọng khẽ cong lên, đầu lưỡi của anh dễ dàng tiến vào trong miệng dịu dàng liếm hàm răng cô, cùng đầu lưỡi mềm mại ướm át cửa cô quẩn quít không rời.

Thanh âm liếm mút vang lên, Hầu Mặc Khiêm bế cô lên, anh ngồi xuống ghế, đặt cô ngồi giạng hai chân trên đùi mình, mặt cô đối mặt với anh.

“Ừm.” Mắt Phương Tư Hàng khép hờ, mê ly nhìn anh, “Khiêm.”

“Anh ở đây.” Tay của anh vòng ra sau lưng cô trượt vào bên trong áo ngủ, cởi nút áo ngực, nhanh chóng tiến về trước không ngừng xoa nắn nơi mềm mại đầy đà của cô.

“Nhẹ một chút, em đau!” Cô nỉ non.

“Sao lại đau?”

“Sắp tới kỳ sinh lý nên ngực sẽ bị căng tức.” Phương Tư Hàng nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, anh xoa nắn nhẹ nhàng hơn một chút, “Như vậy, em còn đau không?”

Anh là một người đàn ông rất dịu dàng, trong cả quá trình hoan ái, anh đều bắn khoản, lo lắng đến cảm nhận của cô, Phương Tư Hàng ngưng ngưng nói, “Ừ.”

Hầu Mặc Khiêm cúi đầu hôn lên gò má ửng hồng, để lại một dấu nước miếng, sau đó lại liếm sạch, ánh mắt mê hoặc rơi trên bờ ngực Phương Tư Hàng, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong trái tim anh.

Hai ngón tay của anh kẹp chặt nhũ hoa non nớt xinh đẹp của cô, các đầu ngón tay còn lại không ngừng mân mê thịt hoa xung quanh, tỉ mỉ không bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Phương Tư Hàng hí mắt nhìn dục vọng dấy lên trong đáy mắt anh, thân thể cô cũng từ từ nóng lên.

“Khiêm.” Cô ôm chặt lấy cổ anh, bờ ngực mềm mại dán sát vào người anh, thân thể cô cọ cọ, chà xát lên lồng ngực người đối diện, ngay sau đó cô phát hiện hạ thân có một vật cứng rắn chọc vào.

Hầu Mặc Khiêm nhẹ nhàng thở ra, nâng bắp đùi của cô lên, cởi quần nhỏ trên người cô, ngón tay anh thăm dò vào bên trong hoa tâm, nhẹ nhàng chà xát hai cánh hoa, ngón trở xâm nhập vào sâu hơn, Phương Tư Hàng khẽ rên một tiếng, tay kéo áo choàng tẩm của anh lộ ra lồng ngực tinh trắng, cô cúi đầu, học anh hôn nhẹ lên nó, lưu lại một dấu hôn ở xương quai xanh của anh.

Hầu Mặc Khiêm nhỏ giọng khen ngợi, “Em làm tốt lắm!”

Phương Tư Hàng ra sức liếm lồng ngực rắn rỏi của anh, há miệng ngậm hạt đậu đỏ, đầu lưỡi mềm mại đảo một vòng, cô thấy anh từ từ thở gấp, trong mắt cô lóe lên chút bướng bỉnh.

Bàn tay bé nhỏ chậm rãi đi xuống hạ thân người đối diện, cách áo choàng tẩm, cô khẽ vuốt ve dục vọng của anh, dục vọng của anh trong tay cô càng ngày càng cương cứng hơn, cô nhất thời sững sốt, không ngờ anh lại dễ dàng bị kích thích như vậy.

“A...” Khi Phương Tư Hàng đang sửng sốt, ngón tay Hầu Mặc Khiêm bắt đầu luật động trong hoa tâm của cô, càng luật động xâm nhập lại càng sâu.

“Khiêm.” Phương Tư Hàng dựa vào vai Hầu Mặc Khiêm, gương mặt nhỏ nhắn hơi hoảng hốt, đầu ngón tay của anh trong hoa huyết của cô không biết nặng nhẹ, chỉ lo xâm nhập sâu vào trong khiến hoa dịch không ngừng được tiết ra, vườn hoa của cô nhanh chóng ướt nhẹp.

Hầu Mặc Khiêm nắm hông cô, đặt hoa huyết của cô bên dưới dục vọng của anh, ngón tay không ngừng xâm nhập vào sâu trong hoa tâm, lúc lên lúc xuống, ngao du triển miên, bàn tay còn lại cũng không ngừng vuốt ve lưng của cô.

“Ừm...A...” Cô thở gấp khiến dục vọng của anh càng trưởng to hơn, không ngừng kêu gào dưới áo choàng tấm muốn được giải thoát.

Phương Tư Hàng đỏ mặt, mặc cho Hầu Mặc Khiêm xoa nắn hông của mình, nhắm mắt lại, cảm thấy anh tách hai cánh môi nhỏ của hoa tâm ra, chậm rãi tiến vào trong hoa huyết, hơi thở của cô cũng nặng dần, hoa huyết bắt đầu co rút lại.

Hầu Mặc Khiêm tiến sâu vào trong đột nhiên dừng lại, cô nhìn anh, anh thông thả cởi hết quần áo còn sót lại trên người cô, cô trần truồng ngồi trong ngực anh, hai bàn tay anh ôm hai bên đùi của anh, lười lười kéo, xoa nắn nó giống như chơi đồ chơi, một lúc thì kéo ra, một lúc lại vùi vào, cô khó nhịn rên lên một tiếng “ừm”.

Phương Tư Hàng nhẹ nhàng lên xuống, phái nam cứng rắn không ngừng ra vào trong hoa tâm, cô thoải mái rên lên từng tiếng, giống như tìm được bí quyết có thể khiến mình vui vẻ, lúc mới đầu cô cẩn thận từng li từng tí nhấp nhấp lên xuống, dần dần, khát vọng trong cơ thể cô giống như cái động không đáy, cô không khỏi muốn nhiều hơn nữa, cô nâng hông mình lên thật cao, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống, hoa tâm ôm trọn vật nam cứng rắn của Hầu Mặc Khiêm.

Động tác như vậy khiến cô mệt rất nhanh, cô dừng lại, nhưng thân thể cô vẫn rất nóng, khát vọng lại tràn đầy mà không được thỏa mãn, cô đưa tay trêu chọc lồng ngực Hầu Mặc Khiêm, nỉ non với anh, “Khiêm, giúp em.”

Cô không thể không có anh được, dục vọng của cô sắp thiêu cháy cô rồi.

“Gọi anh là gì?” Hầu Mặc Khiêm nhẹ nhàng trêu chọc hoa tâm cô, cô ngửa đầu ra sau rên rỉ.

“Ông xã.”

“Ngoan...Bà xã” Anh hôn môi của cô, bàn tay nắm chặt hông của cô, hạ thân nặng nề, dục vọng cứng rắn nhanh chóng luật động trong cơ thể cô khiến từng đợt, từng đợt khoái cảm đánh úp về phía cô.

“Thật thoải mái.” Phương Tư Hàng thì thầm, dựa người vào trước ngực của anh, đôi tay quàng qua cổ anh, lấy nhũ hoa của mình chà sát hạt đậu đỏ của anh, cô biết anh thích cô làm như vậy.

Quả nhiên, dục vọng của anh trong cơ thể cô trở nên lớn hơn, thậm chí chạy nước rút càng ngày càng mãnh liệt, cô mơ hồ cảm thấy hoa dịch của cô vậy lấy dục vọng của anh rồi tràn ra ngoài.

“Khiêm, Khiêm...” Phương Tư Hàng mất hồn gọi Hầu Mặc Khiêm, cả người ngập trong khoái cảm, không có sức chống đỡ, chỉ có thể giống như nước chảy bèo trôi.

“Tư Tư.” Gương mặt tuấn nhã của Hầu Mặc Khiêm cũng đỏ ửng, anh cũng giống như cô, thoải mái rên rỉ ra tiếng, hoa huyết của cô ôm chặt lấy dục vọng của anh, anh vừa rút ra không nhịn được lại muốn đi vào, muốn cô nhiều hơn nữa.

Cứ như vậy, cho đến khi hoa huyết của cô bắt đầu liên tục co rút lại, anh nhấp mạnh hơn, hôn môi cô, đầu lưỡi quấn lấy nhau cũng mạnh mẽ như động tác ở hạ thân, không ngừng trêu chọc, nước miếng màu bạc từ khóe miệng cô chảy xuống.

Khoái cảm không ngừng đánh úp về hai người họ, Phương Tư Hàng nức nở vì quá nhiều vui thích, Hầu Mặc Khiêm hừ nhẹ, anh nhấp mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn, cuối cùng rút dục vọng của mình ra.

Cô mơ màng rên một tiếng, đã lên tới cao triều, cô dựa vào vai anh thở dốc, tay phải của cô bị anh đưa xuống nắm lấy dực vọng của anh, sau đó không ngừng ma sát, không lâu sau từ đỉnh dực vọng phun ra ngoài một chất lỏng lỏng nhớt nhấp.

Phương Tư Hàng vì hành động này của anh mà mỉm cười, vì anh đã đồng ý với cô tuyệt đối không để cho cô bụng lớn mặc áo cưới, nhưng anh thường nhất thời kích động mà quên mang bao cao su, cho nên bình thường vào thời điểm này anh sẽ rút ra ngoài.

Hầu Mặc Khiêm cúi đầu, dịu dàng hôn lên má cô, “Tư Tư”

Cô mệt mỏi không muốn cử động, để mặc cho anh giúp cô lau người, sau đó bế cô đặt lên giường, hai người ôm nhau cùng chìm vào giấc ngủ.

8. Chương 8: Chương 8

Vì bài dự thi của cô đã hoàn thành, tuy trước đó chuyện hôn lễ đã có mẹ Hầu lo liệu, ví dụ như chọn thiệp cưới, bánh cưới.... Nhưng vẫn có một số việc Phương Tư Hàng phải đích thân đi xử lý, cho nên ngày hôm nay, mẹ Hầu và Phương Tư Hàng cùng nhau đi dạo phố mua đồ.

Khi mua gần đủ đồ cần phải mua, mẹ Hầu đột nhiên nháy mắt với cô: “Con cũng cần phải mua một cái áo ngủ thật đẹp đó.”

Phương Tư Hàng xấu hổ, nói không nên lời: “Mẹ....không....không cần đâu.”

“Mẹ mua tặng con.” Mẹ Hầu lôi kéo cô đến quầy trưng bày áo ngủ, “Mặc dù hai đứa đã là vợ chồng, nhưng người trẻ tuổi thì nên nghĩ cách để giữ lửa, đây mới là cách có một không hai để duy trì hôn nhân.”

“Vâng.” Phương Tư Hàng cũng không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói vâng.

“Bật mí cho con biết, con trai mẹ từ nhỏ đã thích màu trắng, con chọn một cái màu trắng cũng được lắm.” Mẹ Hầu nghiêm túc chọn giúp cô.

“Con tưởng anh ấy thích màu xanh dương.” Bởi vì bộ lễ phục anh đưa cho cô mặc là màu xanh dương.

“Ừ, hình như là vậy, mẹ nhớ ga giường phòng ngủ của A Khiêm cũng là màu xanh dương.”

Mẹ Hầu suy nghĩ một chút, người con dâu này thật đúng là chu đáo, “Vậy con tự chọn đi, đừng ngại, mẹ nói cho con biết, con nhất định phải chọn được một cái, nếu không chúng ta sẽ không về.”

Khí phách của mẹ thật là..... Phương Tư Hàng đỏ mặt ngượng ngùng gật đầu một cái, ai ngờ mẹ Hầu lại nói thêm một câu, “Kín đáo quá cũng đừng mong được về nhà!”

Rất tốt, mặt Phương Tư Hàng đỏ bừng lan tới tận mang tai, “Vâng.”

“Ha ha, vậy tự con chọn đi, mẹ qua bên kia xem một chút.” Mẹ Hầu cười đi về phía khác.

Phương Tư Hàng lật nhìn những bộ áo ngủ treo trước mặt, cuối cùng khẽ thở dài một cái, không thể làm gì khác hơn là tiện tay chọn một cái áo ngủ màu xanh dương rồi chuẩn bị rời khỏi đây, ai biết lúc cô quay người lại lại đụng phải Phương Tư Kỳ.

“Phương Tư Hàng, đã lâu không gặp.” Phương Tư Kỳ lạnh nhạt nhìn cô.

“Cô Phương, có chuyện gì không?” Phương Tư Hàng bình tĩnh trả lời.

“Nghe nói cô đã kết hôn với Hầu Mặc Khiêm?” Phương Tư Kỳ cắn môi, thời gian qua cô cực kỳ xui xẻo, còn chưa câu được một người đàn ông độc thân hoàng kim mà sự nghiệp của cô đã càng ngày càng rơi xuống đáy.

“Đúng vậy” Cô căn bản không có ý định gửi thiệp mời cho người nhà họ Phương, để tránh bọn họ chạy tới phá hỏng hôn lễ, Hầu Mặc Khiêm cũng nghĩ như cô, không mời người nhà họ Phương đến tham dự hôn lễ của hai người họ.

“Sao thế, cô cho rằng kết hôn với Hầu Mặc Khiêm thì có thể một bước lên trời sao? Tôi nói cho cô biết, Hầu Mặc Khiêm, loại đàn ông như anh ta thì làm sao có thể xem trọng cô được chứ, sau này anh ta có người phụ nữ khác ở ngoài cũng là chuyện rất bình thường thôi, lúc đó cô mất người mất của cũng đừng có chạy tới nhà họ Phương nhờ cha làm chủ cho cô.”

(Chú thích: [mất người] : ý chỉ Phương Tư Hàng đã trao thân cho Hầu Mặc Khiêm, [của] : của cải, tiền bạc; [làm chủ] : đòi lại công bằng)

Những lời này của Phương Tư Kỳ như nước lạnh rót vào tai Phương Tư Hàng, cô đứng im không có bất kỳ phản ứng nào, cô biết, trong mắt rất nhiều người, cô không xứng với Hầu Mặc Khiêm, mà cô cũng không muốn biết tại sao Hầu Mặc Khiêm lại chọn cô, chuyện kết hôn là do cô đề nghị, người cũng là do cô chọn, Hầu Mặc Khiêm cũng đã đồng ý, cô cũng không biết vì sao anh lại đồng ý, cô cũng không muốn biết vì sao, huống chi sông sâu dễ dò lòng người khó đoán, coi như cô biết vì sao rồi thì sau đó cô phải làm gì nữa?

Nói cho cùng, cô cũng cảm thấy mơ hồ về cuộc hôn nhân này.

Mặc dù Hầu Mặc Khiêm rất thương cô, rất cưng chiều cô, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng, mà cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, càng nghĩ nhiều, cô càng không nghĩ ra, vậy tội gì phải làm khó mình?

Phương Tư Hàng không phản ứng, Phương Tư Kỳ tức giận nghiêng rằng: “Bây giờ cô đổi ý về nhà, không chừng cha sẽ tha thứ cho cô.”

“Tôi sẽ không về” Phương Tư Hàng nói chắc như đinh đóng cột.

Phương Tư Kỳ hừ lạnh, “Tôi xem cô có thể mạnh miệng đến khi nào.”

“Nếu như cô Phương không còn chuyện gì, vậy tôi đi trước đây.” Phương Tư Hàng cầm áo ngủ đi về phía quầy thanh toán, mẹ Hầu cũng đang đi về phía đó.

“Tư Hàng, con vừa nói chuyện với ai vậy?”

“A, là Phương Tư Kỳ.” Mẹ Hầu còn tưởng mình nhìn lầm người, không ngờ đúng là cô ta, “Cô ta tìm con làm gì?”

Phương Tư Hàng không biết có nên nói ra hay không, “Cô ấy chỉ nói chuyện phiếm với con thôi.”

Mẹ Hầu biết địa vị của Phương Tư Hàng trong nhà họ Phương, nghĩ chắc Phương Tư Kỳ cũng chẳng nói được câu gì tốt đẹp, “Tư Hàng, con đừng coi lời cô ta nói là thật, mẹ nói con nghe, rất nhiều người không ăn được nhò thì nói nhò còn xanh, con xem bây giờ cô ta cũng chưa có ai lấy, nhất định là cô ta ghen tỵ với con đó.”

Giọng của mẹ Hầu không lớn không nhỏ, nhưng xung quanh lại rất yên tĩnh, cho nên mọi người trong cửa hàng đều nghe thấy, Phương Tư Kỳ nghe được thì sắc mặt biến thành trắng bệch, lại không thể vì mình mà phản bác lại nên đành cắn răng đứng im tại chỗ.

Phương Tư Hàng mỉm cười, trong lòng vô cùng cảm động, “Con biết rồi, mẹ.”

“Chọn được rồi hả?” Mẹ Hầu hỏi cô.

“Vâng.” Mẹ Hầu vươn tay cầm lấy áo ngủ trong tay cô, ngay sau đó cười cười, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Con trai mẹ chắc hạnh phúc chết mất.”

Phương Tư Hàng chỉ tùy tiện vơ lấy cái áo ngủ này, nghe mẹ chồng nói vậy mới cúi đầu nhìn, cái áo ngủ này căn bản là.....trong suốt, “Mẹ, mẹ chờ con, con đi đổi lại.”

“Không cần đổi, mẹ thấy nó rất đẹp.” Mẹ Hầu lập tức đưa cho nhân viên bán hàng nói gói lại, cộng thêm cả những món mẹ Hầu chọn nữa.

Phương Tư Hàng xấu hổ không thể ngẩng đầu lên được, thật sự không thể tưởng tượng nổi bộ dạng cô lúc mặc cái áo ngủ này sẽ như thế nào nữa...aiz..

“Tư Hàng à, tóc của con dài rồi, có muốn đi cắt không?” Hai người thanh toán xong liền cùng nhau đi ra ngoài, mẹ Hầu phát hiện tóc Phương Tư Hàng đã dài hơn trước kia rồi.

“Con không cắt, con muốn để dài.” Phương Tư Hàng nhớ đến Hầu Mặc Khiêm từng nói với cô, anh nói gương mặt cô thích hợp với tóc dài, cô muốn thử nuôi tóc dài.

Phong cách ăn mặc của cô gần đây cũng đã thay đổi rồi, trong khoảng giới gian ngắn cô còn không dám mặc đầm ngắn và áo vest, nhưng cô bắt đầu mặc váy dài, cô cao nên khi mặc váy dài có cảm giác rất phiêu dật.

Lúc mới đầu cô không dám mặc, nhưng sau đó, Hầu Mặc Khiêm thừa dịp cô không có nhà mang hết quần áo cũ của cô đi bỏ, anh lấy những bộ anh thấy phù hợp với cô treo vào trong tủ quần áo.

Thân là một nhà thiết kế, Phương Tư Hàng biết vóc dáng của mình phù hợp với loại trang phục nào, chỉ là từng bị người ta công kích nên cô không dám mặc váy, cũng vì vậy mà quần áo của cô cũng chỉ có vài bộ thường mặc.

Cô nhớ rõ ngày hôm đó, anh muốn cô mặc váy dài, dĩ nhiên là cô chết cũng không muốn mặc, kết quả? Hiện tại cô chỉ mặc váy dài, bởi vì trang phục Hầu Mặc Khiêm chuẩn bị cho cô không có lấy một cái quần, nhất định là anh cố ý!

Thậm chí Hầu Mặc Khiêm còn ở bên cạnh nói mát, “Dù sao thì quần dài và váy dài cũng chẳng khác nhau là mấy.”

Không khác nhau mấy, nhưng váy là váy, còn quần là quần nha!

Cũng không thể không mặc gì đi làm, cuối cùng cô chỉ có thể mặc váy dài đi làm, bởi vì mặc váy dài nên cô cứ cảm thấy khó chịu, trong lòng đinh ninh chờ đến buổi trưa sẽ đi Cửa hàng bách hóa mua một cái quần dài để mặc, nhưng khi đến công ty, các đồng nghiệp lại khen cô mặc váy rất đẹp, cho nên cô mới bỏ ý định đó đi.

Nên nói như thế nào đây? Hầu Mặc Khiêm - người đàn ông này lúc thì rất dịu dàng, có lúc lại rất bá đạo.

“Tư Hàng, còn đang nghĩ gì đấy.” Mẹ Hầu nhìn Phương Tư Hàng.

“Dạ, không có gì ạ.” Cô mỉm cười nói.

Sau khi gặp Hầu Mặc Khiêm, cô chợt phát hiện ra những chuyện bên cạnh cô không ngừng thay đổi, rất nhiều chuyện không thể cũng biến thành có thể, cho nên cô nghĩ Hầu Mặc Khiêm nói rất đúng, có lẽ cô thích hợp với tóc dài.

Mẹ Hầu nhìn Phương Tư Hàng cười cũng cười theo, xem ra con trai của bà thật sự rất thích Phương Tư Hàng, nếu không làm sao lại làm nhiều chuyện cho con bé như vậy chứ? Còn đặc biệt đi chọn quần áo cho con bé nữa.

Lại nói, đứa con trai này căn bản chưa từng mua cho bà một bộ quần áo nào, chỉ đến sinh nhật bà mới tặng bà chút đồ trang sức, thiết tình, coi như tặng bà một cái khăn quàng cổ còn quý hơn, mấy thứ trang sức lạnh lẽo kia làm sao ấm áp như khăn quàng cổ đây?

Aiz, thôi, con trai bà vô tâm như vậy đấy, nhưng bà còn có một cô con gái, một người con dâu nữa.

“Mẹ, mẹ còn muốn đi đâu sao?” Phương Tư Hàng hỏi.

“A Khiêm muốn mẹ dẫn con đi mua mỹ phẩm cho con.”

“Vâng.”

“Hả?” Ngay sau đó cô lại thốt lên.

“Con ngạc nhiên như vậy làm gì? Con gái ai cũng sẽ trang điểm, hơn nữa sẽ giúp sắc mặt con đẹp hơn một chút.”

Phương Tư Hàng sờ sờ mặt, “Sắc mặt con không tốt sao?”

“Ừ.” Mẹ Hầu nghĩ tới lời của con trai mình, “ Con trai mẹ nói da mặt của bà xã nó rất tốt, có điều sắc mặt chưa đủ đỏ thắm, thoa một chút mỹ phẩm trang nhả sẽ tốt hơn, hình như là nói như vậy.”

Phương Tư Hàng không cho phép mình cười, vui vẻ đi theo mẹ Hầu đi mua mỹ phẩm, nếu cô là con gái, thỉnh thoảng trang điểm trang nhã một chút cũng không tệ.

Phương Tư Hàng sửa lại bản thiết kế rồi nộp bài dự thi của mình, sau đó chờ kết quả chấm điểm, sau khi nộp bài xong cô bắt đầu thiết kế trang phục chú rể cho Hầu Mặc Khiêm, thật ra thì trang phục chú rể cũng đơn giản, không phức tạp như váy cưới, bình thường đều là màu trắng, điều mà cô băn khoăn là không biết Hầu Mặc Khiêm sẽ thiết kế váy cưới cho cô như thế nào, nếu thiết kế của hai người không hài hòa với nhau thì sẽ thế nào đây? Phương Tư Hàng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định về nhà sẽ thảo luận với anh một chút.

Điện thoại trong phòng làm việc chợt vang lên, cô bắt máy, “Alo?”

“Cô Phương, tôi gọi từ phòng thư ký của tổng giám đốc, tổng giám đốc muốn cô lên gặp ngài.” Thư ký lễ phép nói.

“Được.” Có chuyện gì vậy? Vì hai người đã thống nhất khi ở trong công ty thì việc ai chức nấy, cho nên trong giờ làm việc Hầu Mặc Khiêm rất ít khi tìm cô.

Phương Tư Hàng vừa ra khỏi phòng đúng lúc nhìn thấy Thẩm Giai Nhân cũng đi ra, hai người đứng đối diện nhau, “Thẩm Giai Nhân.”

“Phương Tư Hàng”. Phương Tư Hàng có cảm giác thái độ của Thẩm Giai Nhân với cô giống như với kẻ thù.

“Cô cũng tới phòng làm việc của tổng giám đốc sao?” Thẩm Giai Nhân hỏi.

Phát hiện ra cô ấy nói chữ “cũng”, Phương Tư Hàng chỉ gật đầu một cái, “Ừ!”

“Vậy chúng ta cùng đi đi, không biết tổng giám đốc tìm hai chúng ta có chuyện gì nhỉ?” Thẩm Giai Nhân nhẹ nhàng hỏi.

Phương Tư Hàng không trả lời bước vào thang máy, cùng Thẩm Giai Nhân bước vào phòng tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, ngoài Hầu Mặc Khiêm ra còn có mấy nhà thiết kế giàu kinh nghiệm.

Phương Tư Hàng nhìn về phía Hầu Mặc Khiêm, phát hiện ra sắc mặt anh không tốt, lạnh lùng, hình như anh đang tức giận.

“Tổng giám đốc.” Thẩm Giai Nhân tươi cười chào hỏi, “Không biết tổng giám đốc tìm tôi có chuyện gì?”

Hầu Mặc Khiêm im lặng không nói gì, A Kỳ - một trong những nhà thiết kế giàu kinh nghiệm trong phòng liền lên tiếng, “Công ty rất coi trọng cuộc thi dành cho các nhà thiết kế mới lần này, cuộc thi dành cho các nhà thiết kế mới hàng năm đều là trọng tâm chính của công ty, nhưng mà chúng tôi phát hiện trong các tác phẩm dự thi lần này, có hai bản thiết kế trong bộ sưu tập của hai người lại giống nhau như đúc.

Lời của A Kỳ khiến Phương Tư Hàng ngây ngốc, cô còn chưa hình dung được chuyện gì đang xảy ra, Thẩm Giai Nhân đã lớn tiếng nói trước: “Làm sao có thể như vậy được, anh cho rằng tôi sao chép của cô ấy sao? Tôi làm sao có thể sao chép bài của cô ấy được.”

“Tôi còn chưa nói cô sao phép tác phẩm của cô ấy mà.” Hầu Mặc Khiêm vẫn im lặng này giờ bỗng nhiên lại lên tiếng.

“Tất cả mọi người đều biết Phương Tư Hàng là vợ của tổng giám đốc, tổng giám đốc dĩ nhiên sẽ bênh vực cô ấy, coi như hai bản thiết kế kia là do tôi thiết kế, tổng giám đốc cũng sẽ nói là do cô ấy thiết kế.” Thẩm Giai Nhân giậm chân, nhìn đáng vẻ thật sự rất vô tội.

Phương Tư Hàng nhìn chằm chằm vào Hầu Mặc Khiêm, cô nghĩ anh có ý khác.

“Trong bộ sưu tập của hai người chỉ có hai bản thiết kế là giống nhau, như vậy có thể nói ý tưởng của hai người cũng gần gần giống nhau, cho nên tôi nghĩ, chỉ bằng hai người dùng linh cảm mà hai người đã vẽ hai bản thiết kế đó rồi vẽ ngay tại đây đi.”

Những lời này khiến Phương Tư Hàng bật cười, Hầu Mặc Khiêm biết rõ hai bản thiết kế đó là của ai, lại rất thông minh khi không vạch trần chuyện này, cũng không vì quan hệ của hai người bọn họ mà thiên vị cô.

Anh tin nhiệm cô như vậy, bởi vì anh biết rõ cô lấy linh cảm gì để vẽ bài dự thi lần này, cũng biết hình mẫu của cô đang ngồi ngay trước mặt cô.

A Kỳ lấy dụng cụ vẽ, chia ra đưa cho hai người bọn họ, “Hai người có thể bắt đầu vẽ, tôi cũng nói trước, hai người có bốn tiếng để vẽ....Cô Thẩm?”

“Tôi.....” Thẩm Giai Nhân nhẹ nhàng lên tiếng, “Chuyện này quá bất ngờ, tôi không biết.....”

“Cô Thẩm cứ dựa trên linh cảm của mình để vẽ thôi.”

Thẩm Giai Nhân liếc thấy Phương Tư Hàng đã bắt đầu vẽ, cẩn cẩn môi dưới, không thể làm gì khác hơn là lập tức bắt tay vào vẽ, hai người mỗi người một bàn một góc vẽ bản thiết kế của mình.

Bốn tiếng sau, mấy nhà thiết kế giàu kinh nghiệm cầm lấy bản vẽ của hai người, chỉ nhìn một cái, A Kỳ thay mặt những người còn lại đưa ra kết luận, “Cô Thẩm, chúng tôi sẽ hủy bỏ tư cách dự thi của cô.”

“Tại sao?” Thẩm Giai Nhân lúng túng nhìn về phía mấy nhà thiết kế giàu kinh nghiệm.

“Bởi vì từ đầu đến giờ chúng tôi cũng không nói ra hai bản thiết kế giống nhau kia là hai bản nào, mà cô lại lấy hai bản thiết kế này làm gốc để vẽ tiếp, ngay từ đầu cô Phương đã có ý tưởng cho cả bộ sưu tập, cho nên cô ấy lấy linh cảm của cả bộ sưu tập để vẽ tiếp, cô lại không thể thoát khỏi ý tưởng của hai bản thiết kế này, quan trọng nhất là, trong bản thiết kế cô vừa mới vẽ có hai chi tiết rất cứng, không hài hòa với trang phục mà cô thiết kế.”

Nói xong A Kỳ lắc đầu một cái, “Chúng tôi vừa xem hai bộ sưu tập của hai người đã biết ai là người sao chép rồi, vì để công bằng cho nên chúng tôi mới cho cô thêm một cơ hội.”

Sắc mặt Thẩm Giai Nhân tái nhợt, nói cà lăm: “Tôi....tôi chỉ là....thật sự không nghĩ ra được, cho nên mới.....”

Cô không nghĩ ra được nữa, mà bộ sưu tập lại còn thiếu hai bản thiết kế, cô nhớ tới Phương Tư Hàng cũng thiết kế trang phục nam, cho nên mới nghĩ ra việc này.

“Cô Thẩm, các bản thiết kế của tôi đều ở trong ngăn kéo, tôi nhớ là tôi luôn khóa lại mà, xin hỏi làm thế nào cô lấy được bài của tôi?” Từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, Phương Tư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Tôi dùng chìa khóa vạn năng....” Có rất nhiều chỗ bán loại chìa khóa vạn năng này, hơn nữa, loại khóa mà Phương Tư Hàng dùng cũng không phải loại khóa đặc biệt gì, dĩ nhiên là rất dễ dàng mở được.

“Cô Thẩm, tôi nghĩ cô cũng đã thừa nhận hành vi của mình, tôi hi vọng ngày mai cô chủ động từ chức.” Hầu Mặc Khiêm lạnh lùng nói.

“Tổng giám đốc, ngài cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi chỉ là.....” Thẩm Giai Nhân muốn xin thêm một cơ hội nhưng mấy nhà thiết kế giàu kinh nghiệm đã mời cô đi ra ngoài, còn nói cô nhân tiện đóng cửa lại.

Nãy giờ không nhìn Phương Tư Hàng, lúc này tầm mắt của Hầu Mặc Khiêm mới dừng trên người cô.

“Tư Tư.” Anh đứng lên đi tới trước mặt cô, đưa tay kéo cô vào trong ngực, “Anh xin lỗi, để em phải chịu uất ức rồi.”

Phương Tư Hàng nhàn nhạt liếc anh một cái, “Tổng giám đốc, vẫn đang trong giờ làm việc.”

“Em giận sao?” Hầu Mặc Khiêm vô tội nhìn cô.

“Em không giận anh.”

“Anh là tổng giám đốc, dù sao cũng không thể quá lộ liễu được, chỉ len lén bảo vệ cho em thôi.” Hầu Mặc Khiêm dịu dàng dụ dỗ cô.

Phương Tư Hàng cười cười: “Ai muốn anh giúp em? Anh nên mắng em mới phải.”

“Hả? Mắng em?” Anh làm sao mắng cô được.

“Sau đó em mới có thể mắng lại anh.” Cô kéo kéo cà vạt của anh, nhìn anh khó chịu mà nhúu mày mới buông tay ra.

“Anh không hiểu.” Hầu Mặc Khiêm chỉnh lại cà vạt.

“Em đã chịu thua thiệt một lần, có thể để mình chịu thua thiệt lần thứ hai sao?” Đây cũng không phải là lần thứ nhất cô bị người ta lấy trộm bài thiết kế.

Thẩm Giai Nhân có thể sao chép bài thiết kế của cô, khó bảo đảm sẽ không có người khác muốn trộm tác phẩm của cô.

“Hả?” Hầu Mặc Khiêm phát hiện bà xã của mình hình như không phải người dễ chọc.

“Bản thiết kế mà cô ấy trộm được ở công ty cũng chỉ là bản dự bị mà thôi, còn bản chính thức dự thi em để ở nhà.”

Hầu Mặc Khiêm bưng tỉnh, mỉm cười: “Tư Tư.”

“Sao vậy?”

“Em thật là....Ha ha.” Hầu Mặc Khiêm cười rồi hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của Phương Tư Hàng, “Xem ra... đúng là vừa rồi anh nên mắng em mới phải.”

Mắng cô? Phương Tư Hàng cười trộm, nói thật thì cô cũng không thể tưởng tượng ra được cái cảnh đó, bởi vì lúc nào anh cũng dịu dàng săn sóc, chưa bao giờ nói lớn tiếng với cô, nói cái gì mà mắng cô chứ...Người đàn ông này thật là.....

Phương Tư Hàng đưa hai tay lên ôm hai bên má Hầu Mặc Khiêm, “Tổng giám đốc, bây giờ là giờ làm việc, ngài làm như vậy là quá nhiều tình dục, tôi có thể kiện ngài đó.”

Hầu Mặc Khiêm còn lâu mới để ý tới lời đe dọa của cô, cúi người hôn lên môi cô một cái, nhìn thấy cô khó chịu trừng mắt nhìn anh, vui vẻ nhếch miệng cười ngọt ngào.

Anh yêu không phải là một đóa hoa hồng mềm mại, cô không phải là một đóa hoa hồng bình thường, người nào chọc giận cô, cô sẽ khiến cho người đó thương tích đầy mình.

“Hầu Mặc Khiêm!” Phương Tư Hàng tức giận vẫn trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, đừng tức giận, sắp tới giờ tan sở rồi, chúng ta cùng nhau về nhà thôi.” Hầu Mặc Khiêm kéo kéo cánh tay nhỏ bé của cô.

Nhìn bề ngoài anh vẫn thản nhiên như không thiên vị bất kỳ người nào, nhưng thật ra anh vẫn luôn thiên vị cô, bởi vì anh biết rõ Phương Tư Hàng thiết kế dựa trên khí chất và phong cách của anh.

Người đàn ông này diễn một vở kịch như vậy cũng chỉ là để cho người khác phải tâm phục khẩu phục, trong lòng cô có một loại cảm giác không nói được thành lời, giống như là cảm động, cũng giống như là bất đắc dĩ, cảm động vì người đàn ông này lấy lại công bằng cho cô, còn bất đắc dĩ là vì anh thật thích phô trương, hại cô muốn phát uy cũng không được, cứ ngoan ngoãn bị người đàn ông này bảo vệ, cẩn thận nghĩ lại thì thấy cũng không có gì không tốt.

Hầu Mặc Khiêm ôm cô đi ra ngoài, anh để ý thấy ánh mắt Phương Tư Hàng hơi khác lạ, “Em sao vậy?”

Phương Tư Hàng quay đầu không lên tiếng, càng ngày cô càng không giống như trước kia nữa, cô bắt đầu có thói quen mặc váy, cũng có thói quen trang điểm trang nhã, nếu như cô chịu uất ức, Hầu Mặc Khiêm và mẹ Hầu đều sẽ ra mặt lấy lại công bằng cho cô, trong hoàn cảnh như vậy cô cũng không cần cựa mạnh, chỉ cần hưởng thụ cảm giác được bảo vệ này là tốt rồi.

Mẹ ruột của cô chưa bao giờ nói với cô, được người khác bảo vệ cũng là một loại hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc này luôn tràn ngập trong trái tim.

Đang chờ thang máy, mắt Hầu Mặc Khiêm bỗng sáng lên, anh cúi đầu xuống nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cô chủ động nắm tay của anh, khoe miệng anh cong lên, nụ cười càng ngày càng rõ trên gương mặt anh tuấn.

Buổi tối, Phương Tư Hàng nhận được tin nhắn của A Kỳ, nói tác phẩm của cô đã trúng tuyển, muốn cô bắt đầu chuẩn bị, vòng hai của cuộc thi sẽ được tiến hành sau hai tuần nữa.

Phương Tư Hàng ngồi trên ghế, vốn dĩ cô nên bắt đầu suy nghĩ xem chất liệu gì thì thích hợp với trang phục của cuộc thi, nhưng hiện tại cô chưa muốn nghĩ đến chuyện này, cô đang nghĩ đến một vấn đề khác.

Cô rời khỏi phòng ngủ, vừa đúng lúc gặp được Hầu Mặc Khiêm vừa đi chạy bộ trở về, cô bước lên trước một bước, “Anh đi tắm trước đi, em đợi anh, em muốn thảo luận với anh về trang phục chú rể của anh.”

Hầu Mặc Khiêm đang dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, kinh ngạc trước sự nôn nóng của cô, anh trêu chọc: “Sao lại nôn nóng như vậy? Không kịp đợi phải gả rồi hả?”

Phương Tư Hàng không thèm để ý đến anh nữa, lập tức xoay người đi về phòng, Hầu Mặc Khiêm tiến lên ôm eo của cô từ phía sau: “Gấp gì chứ? Anh đã là người của em rồi.”

Lời này khiến Phương Tư Hàng bất mãn, đầu cô nổi đầy vạch đen, có phải gần đây người đàn ông này xem quá nhiều phim truyền hình rồi không? Lời nói ra thật khiến người ta không chịu nổi.

“Em đang rất nghiêm túc, anh đừng làm loạn nữa.” Trang phục của bọn họ còn chưa chuẩn bị gì hết, thời gian còn lại cũng không còn nhiều, nếu không nhanh nhanh chuẩn bị thì bọn họ chưa chắc đã có lễ phục để mặc.

“Được rồi, được rồi mà, anh đi tắm trước.” Hầu Mặc Khiêm thích chạy bộ vào buổi tối, chạy đến khi người đầy mồ hôi, ban ngày anh không có thời gian rèn luyện thân thể, chỉ có buổi tối anh mới có thời gian chạy bộ, vận động một chút.

“Ừ, em ở phòng đọc sách đợi anh.”

“Được.” Mười phút sau, Hầu Mặc Khiêm mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng đi vào phòng sách, Phương Tư Hàng đang xem tạp chí thời trang số mới nhất.

“Tư Tư.” Anh đi tới, ôm cô lên, đặt cô ngồi trên đùi mình.

Phương Tư Hàng nhìn cánh cửa khép chặt một cái, trong lòng không nhịn được oán thầm, trong phòng sách có nhiều ghế như vậy, tại sao lại muốn cô ngồi trên đùi anh?

“Tóc em nhanh dài thật đó.” Tay Hầu Mặc Khiêm vuốt vuốt đuôi tóc của cô, tóc của cô cũng đã dài đến bả vai rồi.

“Ừ, tóc em vẫn rất nhanh dài, trước kia khi còn để tóc ngắn, một tháng phải đi cắt hai lần.” Mặc dù bất mãn việc người đàn ông này coi mình như con rối ôm vào lòng, nhưng cô đã dần quen với việc bị anh ôm rồi.

“Để dài thêm một chút, sau khi kết hôn có thể đổi lại kiểu tóc.” Hầu Mặc Khiêm nói.

“Được.” Phương Tư Hàng trở lại vấn đề chính. “Đúng rồi, lễ phục của chúng ta... Anh muốn thiết kế như thế nào?”

“Hi hi.” Anh cười cười, “Em đoán xem.”

“Đừng quậy nữa, nếu không đến lúc đó anh không có đồ để mặc đâu đó.” Phương Tư Hàng uy hiếp anh, cảm thấy người đàn ông này rất thích đùa.

“Bà xã, chúng ta có nên đánh cược một lần không?” Hầu Mặc Khiêm tươi cười nhìn cô.

“Đánh cược cái gì?” Cô đang nói chuyện lễ phục, vậy mà anh lại nói muốn đánh cược với cô, có phải đề tài đã đi quá xa rồi không?

“Đánh cược trang phục chúng ta thiết kế có kết hợp hài hòa với nhau hay không.” Hầu Mặc Khiêm hôn lên khóe mắt của cô, “Em dám cược không?”

Động tác của anh chọc cho trái tim cô lại bắt đầu đập loạn lên, cô nhẹ nhàng thở ra, “Cược lớn như vậy, đến lúc đó xem anh xử lý hậu quả như thế nào.”

Đề nghị của anh khiến cô rục rịch ngóc đầu dậy, đánh cược này nhìn bề ngoài thì rất trẻ con, nhưng thật ra là đang khảo nghiệm sự ăn ý của hai người họ.

“Không sao cả, dù sao em cũng đã là bà xã của anh rồi, anh không sợ.” Hầu Mặc Khiêm không biết xấu hổ nói: “Em có dám cược không?”

Khóe mắt Phương Tư Hàng cảm nhận được một hơi thở nóng bỏng, người đàn ông này hành động quá tùy ý rồi, cô đỏ mặt đầy miệng anh ra, anh làm như vậy khiến cô không suy nghĩ được chuyện gì cả.

“Sao nào?” Hầu Mặc Khiêm liếm liếm cánh môi, trong mắt đều là khiêu khích.

Sự kiêu ngạo ở chỗ sâu nhất trong trái tim Phương Tư Hàng bị người đàn ông này khơi lên, cô tuyệt đối không muốn tiếp nhận chiến thư của anh, nhưng người đàn ông này lại rất biết cách khơi dậy tật xấu của người khác.

(Chú thích: chiến thư: thư khiêu chiến.)

Đột nhiên cô đưa tay ôm lấy hai bên má của anh, đầu lưỡi quét qua cánh môi rồi từ từ tiến vào trong miệng anh, hôn anh triền miên không dứt.

Hầu Mặc Khiêm hơi sững người, ngay sau đó cười lấy lại tinh thần, ôm chặt Phương Tư Hàng vào lồng ngực rắn chắc của mình, nhiệt tình đáp lại cô.

Nụ hôn nóng bỏng vừa dừng lại, Phương Tư Hàng thở hổn hển, “Đóng dấu, nhất ngôn cửu đỉnh.” Chiều này là cô học được từ anh, anh thích nhất là đóng dấu.

(Chú thích: nhất ngôn cửu đỉnh: một lời đã định vững vàng như chín cái đỉnh.)

Hầu Mặc Khiêm ôm lấy cô cười to, “Tư Tư, anh thật sự là yêu em đến chết mất.”

Phương Tư Hàng xấu hổ nhất thời nói không nên lời, anh nói chuyện nhất định phải khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt mới được sao?

“Đúng rồi, A Kỳ nói cho em biết, em trúng tuyển rồi.” Cô nhớ đến chuyện này, muốn chia sẻ cùng với anh.

“Ừ.” Anh không ngạc nhiên, lần trước trong phòng ngủ, khi nhìn thấy tác phẩm của cô thì anh đã xác định tác phẩm của cô rất có tiềm năng, hơn nữa lần này cô là một trong số ít người thiết kế trang phục nam.

Trang phục nam cô thiết kế vô cùng đặc sắc, hoàn toàn khác với trang phục nam truyền thống, càng có thể thể hiện phong cách đàn ông nho nhã.

“Anh đã biết rồi sao?” Phương Tư Hàng nhớ tới anh là tổng giám đốc, chuyện gì cũng phải do anh thông qua.

“Không phải.” Hầu Mặc Khiêm lắc đầu một cái, “Khi nhóm của A Kỳ chấm điểm các tác phẩm dự thi, tên của nhà thiết kế sẽ được giấu kín, chỉ nhìn bản thiết kế không nhìn người, đến khi có kết quả cuối cùng thì A Kỳ sẽ báo cáo lại với anh, chỉ là lần này ngoài ý muốn lại phát sinh chuyện sao chép bài thiết kế tương đối nghiêm trọng nên mới trình lên anh xin cách giải quyết.”

“Như vậy sao?”

Phương Tư Hàng giả bộ khinh bỉ nói: “Vậy anh làm tổng giám đốc mà một chút tác dụng cũng không có, làm bà xã của anh cũng chẳng được ích lợi gì.”

“Lợi ích?” Hầu Mặc Khiêm nhướn cao chân mày, “Anh mỗi ngày làm ấm giường giúp em, như vậy còn chưa đủ sao?”

Phương Tư Hàng như con thỏ linh hoạt nhảy khỏi đùi anh, “Anh toàn nói những lời bị hạn chế. Em không muốn nghe tiếp nữa.”

“Anh có nói sai sao?” Anh chứng nào tật nấy, nói những lời này với bà xã của mình thì có chỗ nào sai chứ?

Phương Tư Hàng đi đến cạnh cửa, xoay người lại làm một cái mặt quỷ với anh rồi mới rời khỏi phòng đọc sách.

Hầu Mặc Khiêm bật cười, nhất định là cô không biết, mỗi khi anh nói những lời tán tỉnh với cô thì phản ứng của cô giống như một con sóc con sợ người lạ, gặp người liền bỏ chạy.

Cô đang từ từ lột xác, đang từ từ cởi bỏ vẻ ngoài đơn giản mộc mạc, cô ở bên cạnh anh càng ngày càng trở nên quyến rũ, xinh đẹp.

Dáng vẻ mộc mạc trước kia của cô đã khiến anh không thể dời mắt khỏi cô, mà dáng vẻ hiện tại của cô lại càng làm cho anh không có cách nào tự kiềm chế bản thân mình, chỉ muốn chăm chú nhìn cô.

Nhưng mà trong lòng anh có chút nôn nóng, đến khi nào cô mới có thể hiểu, một người đàn ông có dự vọng với một người phụ nữ, không chỉ có thân thể, mà còn có khát vọng chiếm được trái tim của người đó, lúc nào thì cô mới có thể hiểu anh đối với cô có loại khát vọng này đây?

Mắt Hầu Mặc Khiêm thoáng buồn, nhìn cánh cửa đang đóng chặt cũng giống như nhìn thấy trái tim khép chặt của cô, khi nào thì cô mới có thể mở cửa trái tim mình, chỉ vì một mình anh mà mở nó ra.

9. Chương 9: Chương 9

Cuộc thi thiết kế dành cho nhà thiết kế mới được tổ chức rất thuận lợi, trang phục mẫu của Phương Tư Hàng cũng đã may xong, kế tiếp chính là chọn người mẫu, Phương Tư Hàng cũng không quá để tâm đến vấn đề này, cô tin tưởng công ty sẽ giúp cô tìm được người mẫu hoàn mỹ phù hợp với mẫu thiết kế của cô.

Nhưng ở trong lòng cô, cô vẫn cho rằng Hầu Mặc Khiêm mới là thí sinh hoàn mỹ nhất cho vị trí đó, anh cao 1m80 cũng đã phù hợp với tiêu chuẩn người mẫu rồi, hơn nữa phong cách lịch sự của anh lại là bẩm sinh, có thể nói anh là ứng cử viên sáng giá nhất.

Chỉ có điều cô lại có lòng riêng, ý tưởng thiết kế lần này cô không nói cho bất kỳ ai biết, bao gồm cả những nhà thiết kế giàu kinh nghiệm chấm bài thi của cô, phần lòng riêng này đơn giản chỉ là vì Hầu Mặc Khiêm, đây là lần đầu tiên cô không muốn chia sẻ ý tưởng thiết kế của mình với người khác, bởi vì đây là chuyện liên quan đến anh.

“Cô Phương, chào cô!” Một nhân viên phụ trách cuộc thi lần này đi vào phòng làm việc của cô.

“Xin chào, có chuyện gì không?”

“Là như vậy, đã chọn xong người mẫu ầu thiết kế của cô trong cuộc thi lần này rồi, cô có muốn qua đó xem một chút không?”

Bất luận công ty chọn ai thì cũng không phải là người cô muốn chọn, vậy nên Phương Tư Hàng lắc đầu, “Không cần đâu, tôi tin vào mắt nhìn người của mọi người.”

“Ha ha, tốt.” Nhân viên phụ trách đi ra ngoài.

Phương Tư Hàng lại quay lại với ý tưởng cho bản thiết kế trang phục chú rể, mỗi lần nhớ đến việc Hầu Mặc Khiêm muốn đánh cược, cô lại muốn cười, nếu như đến ngày cưới, áo cưới anh thiết kế là màu đỏ, cô chọn màu xanh lá cây cho trang phục của anh, vậy không phải là sẽ khiến mọi người chết lặng đi sao?

Nhưng trực giác mách bảo cô là anh sẽ chọn màu xanh dương, chẳng biết tại sao cô lại nhớ đến ánh mắt anh nhìn cô lúc cô mặc bộ lễ phục màu xanh dương kia, ánh mắt nóng bỏng đó chiếu thẳng vào người khiến cô hóng cô hơi khô rát, cô nghĩ anh rất thích, rất thích bộ dáng của cô khi cô mặc trang phục màu xanh dương.

Có lẽ Hầu Mặc Khiêm không ý thức được lúc đó anh đã tiết lộ cho cô một ám hiệu, trong tủ quần áo của cô có treo đủ các loại quần áo màu xanh dương, lam nhạt, lam phấn, màu nước biển, mặc dù cũng không thiếu các loại màu sắc khác nhưng cô vẫn tin tưởng anh rất thích cô mặc trang phục màu xanh dương, lần đánh cược này cũng được lắm, xem xem hai người bọn họ có tâm linh tương thông hay không!

Phương Tư Hàng cầm bút, nhanh chóng vẽ lên giấy.

Hầu Mặc Khiêm có khí chất nho nhã, cho nên khi thiết kế cổ áo cô cố ý vẽ kiểu áo Tôn Trung Sơn, túi ngực không thay đổi gì nhiều, trang phục của chú rể cũng không cần quá cầu kỳ, cô chỉ muốn một viên hoa hồng đen tinh xảo làm nút áo vest, phía dưới nút áo cũng được cắt thành hình tam giác để lộ ra áo sơ mi bên trong, phía sau áo vest được thiết kế theo kiểu đường cong Tuxedo.

Đây là lần đầu tiên, ý tưởng vừa nảy ra là cô có thể vẽ một mạch hoàn thành tác phẩm của mình, lại còn rất hài lòng với nó, hình như chỉ nghĩ đến đây là thiết kế cho anh thì cô có thể thoải mái vẽ ra ý tưởng của mình.

Khóe miệng Phương Tư Hàng khê cong lên, cô cắt bản thiết kế vào ngăn kéo, dự định sẽ dành thêm thời gian để sửa lại một lần nữa, cô muốn trang phục của anh phải là hoàn mỹ nhất.

Điện thoại di động rung lên báo có tin nhắn mới, cô mở ra xem thì là Hầu Quả Quả nhắn, gần đây cô ấy đã kết thúc cuộc sống sâu gạo, bị Hầu Mặc Khiêm dẫn tới công ty đi làm, từ một con sâu gạo nay đã trở thành nhân viên chính thức rồi.

Hầu Quả Quả hẹn cô đi ăn cơm rồi đi dạo phố, Phương Tư Hàng suy nghĩ một lát liền đồng ý, sau đó gửi tin nhắn cho Hầu Mặc Khiêm.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp đến giờ tan sở rồi, cô dọn dẹp lại bàn làm việc của mình một chút rồi đi ra ngoài.

Nhạc chuông điện thoại di động chợt vang lên, là Hầu Mặc Khiêm, “Alo”

“Hôm nay em không ăn cơm với anh sao?” giọng Hầu Mặc vừa ấm áp vừa mỉa mai hoặc truyền qua điện thoại rót vào tai cô, khiến lỗ tai của cô tê tê.

“Ừ, em đi ăn với Quả Quả, đã rất lâu rồi em không đi ăn cơm và đi dạo phố với cô ấy rồi.” Sau khi làm vợ của anh, cuộc sống của cô chỉ có hai điểm tạo thành một đường thẳng, đó là nhà họ Hầu và công ty Hầu Thị.

Đầu dây bên kia không có một tiếng động, dường như Hầu Mặc Khiêm đang suy nghĩ điều gì đó, một lát sau, anh mới buồn bực nói: “Được rồi.”

Phương Tư Hàng mím môi cười, cố gắng để mình không bật cười thành tiếng, cô đi về phía thang máy, bấm nút xuống lầu, “Em sẽ mua món kho anh thích nhất cho anh.”

Hầu Mặc Khiêm khê cười: “Đây gọi là an ủi sao?”

“Không thích thì thôi.” Phương Tư Hàng giả bộ tức giận.

“Thích, bà xã mua cái gì anh cũng đều thích.” Hầu Mặc Khiêm lập tức đổi giọng.

Thang máy xuống tới lầu cô đang đứng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, “Được rồi, em sẽ về nhà sớm.....”

Phương Tư Hàng đang nghe điện thoại, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý cho tình huống này, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong thang máy, cả người cô đều ngây dại, tay đang cầm điện thoại cũng buông thõng xuống.

“Cô Phương, cô muốn đi thang máy sao?” A Kỳ đứng trong thang máy nghi ngờ hỏi.

Phương Tư Hàng nhận ra trong thang máy không chỉ có một mình người kia, còn có A Kỳ và một người lạ mặt khác, cô không nói gì cúp điện thoại, đi vào trong thang máy.

“A Kỳ.” Phương Tư Hàng nắm chặt điện thoại di động, mỉm cười chào hỏi.

“Cô Phương, đó, đúng rồi, để tôi giới thiệu một chút, đây là người mẫu cho thiết kế của cô, tên là Liêu Vượng.”

Thật sự là hần, sắc mặt Phương Tư Hàng rất khó coi, cô nhìn Liêu Vượng một cái, anh ta vẫn giống như trước kia, vẫn là một người đàn ông anh tuấn, có thể nói anh ta giống trước kia như đúc, vẫn là cái phong cách phóng đảng phong lưu đó.

Anh ta hoàn toàn khác biệt với Hầu Mặc Khiêm, từng cái gờ tay nhắc chân của Hầu Mặc Khiêm đều rất ưu nhã, thỉnh thoảng lại nghịch ngợm đáng yêu, anh ấy vừa chín chắn lại vừa hài hước bướng bỉnh, còn Liêu Vượng không phải thế, anh ta làm việc gì cũng theo ý mình, anh ta thích thế nào thì liền làm như thế đó.

“Vị này là Phương.....” A Kỳ tiếp tục giới thiệu.

Một tay để trong túi quần, Liêu Vượng bật cười thành tiếng cắt ngang lời A Kỳ, nhìn thẳng vào Phương Tư Hàng: “Đã lâu không gặp.”

Mấy năm không gặp, anh ta vẫn hành động tùy ý như vậy, không để ý đến suy nghĩ của người khác mà chỉ làm theo ý thích của mình, thật không biết tốt xấu.

Liêu Vượng thấy cô không cười, còn nói: “Thế nào? Gặp lại bạn trai cũ, không vui sao?”

Còn một điểm quan trọng nhất, Liêu Vượng vô cùng ngây thơ.

Phương Tư Hàng thật không muốn nói chuyện với người đàn ông này, nhưng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của mọi người thì cô không thể không mở miệng nói chuyện rồi: “Liêu tiên sinh, thật hân hạnh được gặp lại anh, hi vọng anh có thể làm tốt vai trò của người mẫu trong cuộc thi lần này.”

Phương Tư Hàng cũng thật muốn tùy hứng đối người mẫu, nhưng cô không thể, mặc dù Liêu Vượng rất ngây thơ, nhưng vẻ ngoài của anh ta cũng rất tuyệt, là một người mẫu tốt, cô càng muốn đối người, chỉ càng thêm giấu đầu hơi đuôi.

Nụ cười trên khóe miệng Liêu Vượng biến mất, gương mặt lạnh tanh cứng ngắc, cẩn thận nhìn lại cô gái bị anh bỏ rơi một lần, cô trở nên rất nữ tính, cô còn trang điểm, mặc váy, không thể phủ nhận hiện tại cô rất xinh đẹp và quyến rũ, cùng với Phương Tư Hàng trong ấn tượng của anh chính là một trời một vực.

“Ừ, em thay đổi rồi.”

Cô không còn giống với cô gái trong ký ức của anh nữa, mà còn khiến cho anh nổi lên hứng đi săn. Muốn làm liền làm đó chính là tính cách của Liêu Vượng, anh ta lại nhếch miệng cười, nhìn Phương Tư Hàng nói: “Tư Hàng, em tan sở rồi sao?”

Phương Tư Hàng cũng không thích anh ta gọi cô như vậy, cô lễ phép gật đầu một cái, “Vâng.”

Thang máy xuống đến lầu một, Phương Tư Hàng nói với những người khác trong thang máy, “Vây tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Mặc dù A Kỳ vẫn không nói gì nhưng trong lòng rất kinh ngạc, dù sao anh cũng chỉ là một nhân viên của Hầu Thị, cũng không thể can thiệp quá nhiều, huống chi Đài Loan nhỏ như vậy, Phương Tư Hàng gặp lại bạn trai cũ cũng là chuyện rất bình thường.

Người đại diện của Liêu Vượng liền lên tiếng: “Cô Phương, hẹn gặp lại.”

“Này, ai nói em có thể đi?” Phương Tư Hàng còn chưa kịp xoay người, tay của cô đã bị Liêu Vượng bắt được.

Phương Tư Hàng nhướn mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Liêu tiên sinh.”

“Trước kia em gọi anh là A Liêu.” Liêu Vượng cười cười.

A Kỳ cau mày, tính huống như thế này có vẻ không ổn.

Phương Tư Hàng giơ tay lên trước mặt anh ta, lộ ra chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, “Liêu tiên sinh, tôi đã kết hôn, anh nên tự trọng cho.”

Cô thử giãy giụa nhưng lại không thoát ra được.

Liêu Vượng cười nhạo một cái: “Kết hôn? Em sao?”

Anh cười ha ha, “Em kể chuyện cười thật buồn cười.”

Phương Tư Hàng hấp dẫn hơn trước kia rất nhiều, xinh đẹp, nữ tính, nhưng kết hôn....Thứ nhất, cô còn rất trẻ, thứ hai, sẽ không có người đàn ông nào thích cô gái trung tính như cô, lúc trước anh theo đuổi cô chủ yếu là vì anh chưa bao giờ quen bạn gái trung tính, cho nên mới muốn thử một chút.

Không ngờ anh mới chỉ hơi đối tốt với cô một chút, cô lập tức ngoan ngoãn trở thành bạn gái của anh, nhưng mà khẩu vị của anh tương đối nặng, cô còn xanh và thanh đạm như vậy, anh không có cách nào nuốt trôi.

A Kỳ thấy tình thế này anh không ra tay không được rồi, người đàn ông này khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái, nghe nói bây giờ anh ta là người mẫu được rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng và đạo diễn coi trọng, đặc biệt còn cho anh ta viết kịch bản, đóng phim; nhưng anh ta tự phụ đến cuồng vọng như vậy thì không làm cho người ta thích được rồi, có lẽ ở giới văn nghệ anh ta rất được hoan nghênh, nhưng hiện tại anh ta đang đắc tội với Tổng giám đốc phụ nhân.

“Liêu tiên sinh.” A Kỳ nặng nề nhìn hẳn, “Mời anh tự trọng, cô Phương là nhà thiết kế vô cùng quan trọng của công ty chúng tôi, nếu như anh còn tiếp tục như vậy, công ty chúng tôi tình nguyện thay đổi người mẫu.”

Phương Tư Hàng chau mày, không ngờ A Kỳ sẽ nói ra những lời này, cô hậu tri hậu giác nghĩ đến mấy từ “Tổng giám đốc phu nhân”, ừ, xem ra chồng của cô còn có thể dùng.

Liêu Vượng rất kinh ngạc nhìn Phương Tư Hàng một cái, thờ ơ buông tay ra, “Bạn cũ lâu ngày gặp mặt, ăn một bữa cơm cũng không được sao?”

Lần này Phương Tư Hàng lười phải trả lời anh ta, cô vẫy tay với A Kỳ một cái, “Tôi đi trước.”

Liêu Vượng nhìn cô đi càng ngày càng xa, hứng thú trong mắt không giảm, người đại diện kéo kéo anh ta, ý vị cảnh cáo rất nồng.

Liêu Vượng chỉ nhún nhún vai, chuyện không đáng lo.

Liêu Vượng nhìn A Kỳ, tay chỉ về phía Phương Tư Hàng rồi đi, “Cô ấy thật sự đã kết hôn?” A Kỳ gật đầu một cái, nhớ tới Phương Tư Hàng nói chuyện rất khiêm tốn, anh cũng không nói ra cô là tổng giám đốc phu nhân.

Liêu Vượng nhăn mày suy nghĩ, mắt vẫn nhìn chằm chằm về hướng Phương Tư Hàng rồi đi, nhỏ giọng lầm bầm, “Kết hôn?” Thấy một màn như vậy, A Kỳ cảm thấy nên báo cáo với tổng giám đốc, mặc dù như vậy là can thiệp quá nhiều, nhưng nếu biết chuyện mà không báo, sau này anh sẽ chết rất thê thảm.

Phương Tư Hàng ra khỏi công ty liền quẹo về bên phải, cô và Hầu Quả Quả hẹn nhau ở một quán ăn gần công ty, nhạc chuông điện thoại di động chợt vang lên, Phương Tư Hàng ấn phím nhận cuộc gọi, “Khiêm!”

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sao lại cúp điện thoại của anh?” Giọng không vui của Hầu Mặc Khiêm truyền qua điện thoại.

Phương Tư Hàng suy nghĩ một chút, quyết định không nói với anh chuyện cô gặp lại bạn trai cũ, chỉ là gặp lại thôi, cô cũng không có bất kỳ cảm giác gì với người đàn ông kia.

Trước kia tại sao cô lại thích anh ta đây? Đơn giản chỉ là cô cũng là một cô gái, cũng hi vọng có một người đẹp trai theo đuổi mình, khi đó chẳng qua cô cũng chỉ là một sinh viên đại học đơn thuần, cũng muốn thử một chút cảm giác của tình yêu, vậy mà sự thật luôn tàn khốc, người đàn ông kia chẳng qua lại là nhất thời nổi hứng.

“Không có chuyện gì, em không cần thận bấm nhầm phím tắt thôi.”

“Ừ.” Hầu Mặc Khiêm chỉ nói một tiếng như vậy.

“Bây giờ em đang ở trước cửa một quán ăn gần công ty đợi Quả Quả, buổi tối em sẽ về cùng với Quả Quả, anh đừng lo lắng.” Trước đây cô vẫn sống rất tùy tiện, đối với cô, không có khái niệm giờ giới nghiêm, bất quá đến một giờ nhất định cô cũng sẽ ngoan ngoãn trở về nhà, sau khi kết hôn, Hầu Mặc Khiêm cũng không quy định trước mấy giờ phải về nhà, nhưng nếu như thấy hơi trễ thì anh sẽ gọi điện cho cô hỏi cô đang ở đâu, rồi sau đó anh lại lái xe tới đón cô về nhà.

“Ừ, khi nào muốn về nhà thì gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.”

“Không cần, em đi tắc xi là được rồi.” Anh làm việc một ngày rồi, cô không muốn anh phải chạy tới chạy lui đón cô nữa.

“Tắc xi không an toàn, em không đọc báo sao?” Hầu Mặc Khiêm nghiêm giọng.

“Đúng, đúng, tuân lệnh.” Nói không lại anh, Phương Tư Hàng không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Hầu Mặc Khiêm hài lòng, “Vậy em cúp máy đi.”

“Bye bye.” Phương Tư Hàng cúp điện thoại, vừa để điện thoại xuống đã nhìn thấy một người đứng cách đó không xa, cô nhất thời đau đầu nhức óc.

“Thật là khéo.” Liêu Vượng cười rạng rỡ.

Phương Tư Hàng không muốn để ý đến anh ta, từ tốn nói: “Thật sao?”

“Đang nói chuyện với ai vậy?” Liêu Vượng không thể gạt nụ cười của Phương Tư Hàng lúc nghe điện thoại ra khỏi đầu được, vô cùng ngọt ngào, ngọt giống như mật ong vậy.

Dáng vẻ hiện tại của Phương Tư Hàng giống như một người đang yêu cuồng nhiệt, anh nhớ tới lúc cô và anh quen nhau, khi đó cô căn bản là chưa bao giờ cười như vậy với anh, trong lòng anh có chút ghen tị.

Phương Tư Hàng nhìn thấy trước cổng công ty cách đó không xa có một bóng người nhỏ bé, “Tôi nói chuyện điện thoại với chồng tôi, thật xin lỗi, bạn của tôi tới rồi.”

Cô nhanh chóng quay về phía Hầu Quả Quả đang chạy tới, “Quả Quả.”

“Tư Hàng, xin lỗi chị, em vừa mới bị gọi đi đưa tài liệu nên mới tới trễ.” Hầu Quả Quả áy náy xin lỗi.

“Không sao, đi thôi.”

Liêu Vượng nhìn hai người khoác tay nhau cùng rời đi, anh hừ nhẹ một tiếng, trước kia anh đã theo đuổi được cô, bây giờ chẳng lẽ lại không theo đuổi được?

Mà xét tới người chồng trong lời nói của Phương Tư Hàng....Anh không tin ông xã của cô lại tốt hơn anh, cô kết hôn thì đã sao, anh vẫn có thể làm cho cô quay về với anh.

Hầu Mặc Khiêm mặc xong áo khoác, chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy A Kỳ đi vào phòng làm việc của mình.

“A Kỳ, có chuyện gì không?”

“Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn nói với ngài, là như vậy....” A Kỳ kể lại chuyện giữa Phương Tư Hàng và Liêu Vượng, anh nhìn thấy sắc mặt Hầu Mặc Khiêm càng ngày càng tối sầm lại, ngập ngừng hỏi: “Ngài có muốn đối người mẫu hay không?”

“Phản ứng của cô ấy như thế nào?” Thì ra vừa rồi cô vội vàng cúp điện thoại là nhìn thấy người đó.

“Dáng vẻ của Cô Phương là không sao cả.” A Kỳ nhớ tới phản ứng của Phương Tư Hàng, “Chẳng qua là tôi cảm thấy người đàn ông kia có ý với cô Phương, cô Phương cũng nói cô ấy đã kết hôn, nhưng hình như anh ta không tin.”

A Kỳ nói hết lời mới phát hiện mặt của tổng giám đốc đã đen tới mức không thể đen hơn, anh cẩn thận di chuyển đến cạnh cửa, “Khụ, nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.”

“Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên, trừ khi anh ta khiến tổng giám đốc phụ nhân không vui, đến lúc đó cậu cũng không cần khách khí nữa.” Hầu Mặc Khiêm ra lệnh.

A Kỳ phát hiện anh nói là tổng giám đốc phụ nhân, xem ra tổng giám đốc rất coi trọng Phương Tư Hàng, A Kỳ gạt đầu một cái rồi nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hầu Mặc Khiêm cau mày, tay nắm chặt thành quả đấm, có người mơ ước tới bà xã của anh, chứng tỏ bà xã của anh rất có魅力, anh không phải là người khác, dĩ nhiên là anh biết bà xã của mình rất có魅力.

Mặt Hầu Mặc Khiêm sầm lại, anh đi tới cửa sổ sát đất nhìn khung cảnh bên ngoài, trong lòng uất ức, cô vĩnh viễn không biết, vào giây phút cô rơi xuống nước kia, trái tim của anh đã trao cho cô rồi.

Có điều anh không phát hiện ra, nhưng khi anh gặp lại cô một lần nữa anh mới phát hiện ra trái tim của anh đã bị cô lấy mất rồi, lúc đó anh đã mắng mình thật ngu ngốc, cô càng không thể nào biết được.

Cô còn tưởng rằng anh không có đầu óc nên mới đồng ý lời đề nghị kết hôn của cô, nhưng thực sự trái tim của anh đã trao cho cô rồi, anh cũng không muốn lấy nó lại, cho nên anh đồng ý với cô.

Anh biết trong lòng cô có khúc mắc, cho nên anh đợi đến khi cô mở lòng với anh, để cho cô biết một cô gái, mặc kệ là cô gái đó như thế nào, chỉ cần gặp đúng người, cô gái đó cũng sẽ tự nhiên bộc lộ con người thật của mình, không phải quan tâm đến ánh mắt của những người khác.

Nhưng anh thật không ngờ, người gây ra khúc mắc trong lòng cô giờ đã quay lại, cô từng nói cô không muốn đi tham gia buổi họp lớp đó là vì người đàn ông kia, bây giờ người đàn ông kia lại xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ làm như thế nào?

Anh bắt đầu thiếu kiên nhẫn, bắt đầu suy nghĩ lung tung.... Hồng rồi, anh ở đây lo lắng bất an, mà người gây ra chuyện này vẫn còn vui vẻ đi ăn cơm, đi dạo phố.

Hầu Mặc Khiêm thấy đau đầu, anh xoa xoa huyết thái dương, tự trách mình suy nghĩ quá nhiều, nếu thật sự nghĩ không ra, không bằng hỏi thẳng cô có tốt hơn không, nhưng anh lại không hỏi được, đáng chết! Anh xoay người đi ra ngoài, đóng mạnh cửa, một tiếng “rầm” khổng lồ vang lên, anh cho là như vậy sẽ khiến tất cả những phiền não trong đầu đều bị nhốt lại trong phòng làm việc.

Phương Tư Hàng và Hầu Quả Quả chạy tới chợ đêm ăn các loại đồ ăn vặt, sau khi đi dạo được một lúc lâu cô chạy đi mua món kho của một nhà có danh tiếng để mang về cho Hầu Mặc Khiêm.

“Oa, chị dâu, chị đúng là một người vợ hiền đó.” Hầu Quả Quả cười nói.

“Chẳng lẽ chị đối xử với em không tốt sao?” Những món ăn vặt này đều là cô mời hết đấy!

“Oa, bây giờ nhìn dáng vẻ mắng người của chị cũng ra dáng lắm đó!” Hầu Quả Quả cười trộm.

“Em.....” Phương Tư Hàng đỏ mặt.

“Anh hai của em thật sự rất lợi hại, có thể khiến chị để tóc dài, mặc váy, còn....” Hầu Quả Quả nói một mạch, thuộc như lòng bàn tay.

“Đâu có.” Phương Tư Hàng mạnh miệng.

“Đó, đó, bây giờ chị còn làm nũng với em kia.” Hầu Quả Quả làm bộ oán trách, “Trước kia chị đều thờ ơ, lạnh nhạt, đâu có đáng yêu như bây giờ.”

Phương Tư Hàng nhất thời không nói nên lời, ậm ừ một hồi lâu, “Chúng ta về nhà thôi, chị gọi điện thoại cho anh em.”

Hầu Quả Quả liếc ra bên ngoài chợ đêm, cách đó không xa có một chiếc xe nhìn rất quen, ngón trỏ chỉ vào chiếc xe đó, “Đó có phải xe của anh hai không?”

Nói xong Hầu Quả Quả liền chạy lại đó, nhìn biển số xe, “Là xe của anh.”

Cô còn cho là cùng một loại xe, thì ra đúng là xe của Hầu Mặc Khiêm.

Phương Tư Hàng nghe được, cũng đi theo sau, “Anh ấy đâu rồi, chắc là ở gần đây.”

“Anh hai!” Hầu Quả Quả thấy một bóng người quen thuộc, ra sức vẫy tay.

Phương Tư Hàng cũng mỉm cười nhìn người đang đi tới, “Khiêm, sao anh biết bọn em ở chỗ này?”

Hầu Mặc Khiêm cười cười, mở cửa xe cho hai người lên xe, “Không có việc gì làm nên đi đón em sớm một chút.”

Phương Tư Hàng ngồi thấy trên người anh có mùi thuốc lá, cô ngáy người, anh hút thuốc? Ở chung với anh lâu như vậy, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc.

Có một lần, cô hỏi anh có hút thuốc lá hay không, anh nói anh biết hút, cô nói nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc lá, anh nói anh hút rất ít.

“Anh hút thuốc lá sao?” Phương Tư Hàng còn chưa ngồi vào xe, tay bắt giắc nắm lấy vạt áo của Hầu Mặc Khiêm, “Anh mới hút thuốc lá sao?”

Hầu Mặc Khiêm nhìn cô một cái thật sâu, “Lên xe trước đã.”

Phương Tư Hàng nhìn anh, thấy có chút kỳ quái, không phản kháng nữa ngồi vào trong xe, “Ừ.”

Hầu Mặc Khiêm cũng không có gì khác thường, trên đường về anh vẫn cười cười nói nói với các cô, nhưng Phương Tư Hàng vẫn cảm thấy anh có tâm sự.

Sau khi về đến nhà, anh lập tức lên giường nằm, Phương Tư Hàng tắm xong đi ra nhìn thấy anh nằm co lại trên giường.

Cô đi đến ngồi ở bên cạnh anh, nhìn anh, “Anh có tâm sự phải không? Có tâm sự có thể nói với em.” Cô là vợ của anh, anh có chuyện gì cũng có thể nói với cô.

Hầu Mặc Khiêm đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ thở ra, “Không có chuyện gì đâu, em ngủ đi.”

“Anh có chuyện.” Phương Tư Hàng kiên quyết nói, cô không phải mới quen anh có một ngày, người đàn ông này hôm nay rất quái dị, cô không biết diễn tả như thế nào, nhưng cô có thể cảm nhận được.

Phương Tư Hàng lật người ngồi trên bụng Hầu Mặc Khiêm, bày ra bộ dáng của Sở Bá Vương Hạng Vũ (Bá vương thời nhà Hán), “Hầu Mặc Khiêm, hôm nay anh rất lạ, nói mau, đã xảy ra chuyện gì?”

Đèn trong phòng rất sáng, Hầu Mặc Khiêm có thể nhìn rõ sự lo lắng trong đáy mắt cô, anh xoa má của cô: “Không có, thật sự không có.”

Làm sao Phương Tư Hàng có thể dễ dàng tin được, “Không đúng, không phải thế, xin anh nói cho em biết, tại sao anh lại hút thuốc?”

Rõ ràng anh không hay hút thuốc, tại sao lại vô duyên vô cớ hút thuốc?

“Đàn ông hút thuốc cũng cần có lý do sao?” Hầu Mặc Khiêm hỏi ngược lại.

“A, anh đang nói với em, là anh nghiện hút thuốc rồi hả?”

Có lẽ đàn ông hút thuốc thì không có lý do, nhưng Hầu Mặc Khiêm đột nhiên hút thuốc, nhất định là có vấn đề.

“Tư Tư...”

“Sao?”

“Em thật sự muốn biết sao?” Phương Tư Hàng nghiêm túc gật đầu một cái, “Muốn.”

“Tại sao?” Anh lại tiếp tục hỏi.

Phương Tư Hàng sững sờ, cô không ngờ anh sẽ hỏi cô tại sao, rõ ràng là cô đang hỏi anh có tâm sự gì, sao lại toàn là anh hỏi cô không vậy?

“Tại sao?” Hai tay anh đặt lên hông của cô, anh xoay người đè cô ở dưới, lần này ánh đèn chiếu thẳng lên mặt cô, anh có thể thấy rõ từng thay đổi nhỏ trên gương mặt của người con gái này.

“Em...” Phương Tư Hàng cảm thấy đầu trống rỗng, nhất thời không nghĩ ra mình muốn nói cái gì.

“Em lo lắng anh có tâm sự, đây là vì cái gì?” Hầu Mặc Khiêm không nhịn được nữa, hai mắt sáng lên nhìn cô, mong đợi hỏi tiếp: “Có phải em.....hay không?”

“Hầu Mặc Khiêm, anh là chồng em, em lo lắng cho anh thì có gì không đúng?”

Tư Hàng không cảm thấy chuyện này thì có gì kỳ quái, anh là ông xã của cô, cô là bà xã của anh, bọn họ quan tâm lo lắng cho nhau, nếu là người bình thường, Phương Tư Hàng nghĩ đây là chuyện đương nhiên, nhưng cô lại quên mất một điều vô cùng quan trọng, không phải tất cả các cặp vợ chồng đều thật lòng quan tâm lo lắng cho nhau, chuyện cùng nhà khác ngõ có rất nhiều.

Ngực Hầu Mặc Khiêm có một cảm giác chua xót không nói nên lời, đạo lý này của cô khiến anh buồn phiền, anh là ông xã của cô, cô quan tâm anh là hợp đạo lý, nhưng mà, tình cảm giữa vợ chồng làm sao tính toán đây? Trong đầu nhỏ thông minh của cô, cô hiểu thế nào là tình cảm vợ chồng đây? Là tình thân? Hay còn là tình yêu?

Lần đầu tiên Hầu Mặc Khiêm cảm thấy mình mềm yếu như vậy, anh lắc đầu một cái, anh là thiên chi kiêu tử, có lẽ anh không giàu có nhất, không phải người đàn ông có quyền lực nhất, nhưng anh có tất cả, điều này khiến những người khác không ngừng hâm mộ.

(Chú thích: thiên chi kiêu tử: con cưng của Trời).

Cô là người đầu tiên khiến anh có cảm giác hoài nghi, cô khiến anh hoài nghi có phải cách làm này của anh là sai lầm, có phải anh nên đợi cô yêu anh rồi mới cầu hôn cô, mà không phải như bây giờ, các cặp vợ chồng

ngày xưa, dù chưa từng gặp mặt cũng vẫn có thể có cuộc sống Tương Kính Như Tân, thế nhưng không thích hợp với trường hợp của anh rồi, có lẽ vừa mới bắt đầu anh đã sai.

(Tương Kính Như Tân: Nghĩa là việc cư xử với nhau giữa vợ và chồng, trước sao thì sau vậy, lúc mới cưới thế nào, thì lúc đầu bạc răng long cũng như thế.)

Nếu như khi cô đề nghị kết hôn, anh không đồng ý mà mãnh liệt theo đuổi cô, có lẽ cô sẽ yêu anh trước, sau đó mới cùng anh nắm tay đi vào cuộc sống hôn nhân, nhưng anh đã quá vội vàng, vội vàng muốn giữ cô bên cạnh mình, vội vàng muốn cô trở thành người của anh.

Rõ ràng anh đã bước chậm từng bước, nhưng anh quên mất một điều rất trọng yếu, giữa đàn ông và phụ nữ, bất luận là thân thể hay trong lòng cũng luôn tồn tại sự khác biệt khổng lồ, anh bước một bước dài, có lẽ đối với cô đó chỉ là một bước nhỏ, hoặc như anh bước chậm từng bước, có lẽ đối với cô đó lại là quá nhanh.

“Khiêm?” Trái tim Phương Tư Hàng đập rộn lên, nhìn anh không giống như thường ngày, có nhiều hơn một phần thâm trầm mà cô không biết, lòng của cô cũng thay đổi theo từng biến hóa trên mặt anh.

Anh đang suy nghĩ điều gì? Tại sao lại có vẻ khổ sở như vậy?

Phương Tư Hàng không cho phép anh khổ sở, đưa tay ôm cổ của anh: “Em lo lắng cho anh là sai sao?”

Cô không sai, người sai là anh, là anh quá tham lam, lại quá ngây thơ, cứ cho rằng lấy được thân thể của cô, cũng sẽ từ từ lấy được trái tim của cô, kết quả chứng minh là anh đã quá tự phụ rồi, tựa như một cái ly đã đầy nước, anh ngây ngốc không xem xét kỹ tình huống, còn không ngừng đổ thêm nước vào ly, cuối cùng nước tràn ra, bắn tung tóe khiến cả người ướt nhẹp.

“Em không sai.” Giọng Hầu Mặc Khiêm khàn khàn.

“Em không biết anh đang nghĩ gì, nhưng em hi vọng anh có thể nói với em, chúng ta nên tin tưởng lẫn nhau, không phải sao?”

Biết cá tính người đàn ông này là cố chấp, nhưng cô vẫn hi vọng anh ít nhất có thể tiết lộ cho cô một ít, như vậy cô mới có thể suy đoán tâm tư của anh, chỉ sợ người đàn ông này quá mức kín kẽ, ngay cả một ít như vậy cũng không muốn nói cho cô.

Hầu Mặc Khiêm cúi người, vùi mặt vào cổ của cô, giọng anh buồn buồn: “Tư Tư...”

“Hả?” Cô ôm chặt lấy anh, chỉ sợ áp lực của cô không an ủi được anh.

“Em.....” Có yêu anh hay không?

“Sao?”

“Anh yêu em!” Thốt lên tâm tư của mình, nỗi lòng của mình, tình yêu bấy lâu của mình, anh đúng là vẫn còn mềm yếu, anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô để thổ lộ.

Trong phòng rất yên tĩnh, sau một hồi lâu, Hầu Mặc Khiêm với tay tắt đèn ngủ ở đầu giường, “Ngủ ngon.” Trong bóng tối, hai mắt Phương Tư Hàng mở thật to, cô không dám tin, Hầu Mặc Khiêm nằm quay lưng lại, còn cô, cả người căng cứng.

Mắt cô nhìn trần nhà chằm chằm, giống như chỉ cần nhắm mắt lại thì có thể cô sẽ bị cắn nuốt.

Anh yêu em, buổi tối này cô không ngủ được, bên tai vẫn vang vọng giọng nói trầm ấm của anh.

Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em!.....

10. Chương 10

Ngày chung kết cuộc thi thiết kế dành cho nhà thiết kế mới, Phương Tư Hàng không yên tâm, cô nhìn Liêu Vượng mặc trang phục do cô thiết kế, trong lòng không có bất kỳ gợn sóng nào.

Câu nói của Hầu Mặc Khiêm vẫn vang vọng trong đầu cô, anh nói anh yêu cô.

Cô yêu anh sao? Cô suy nghĩ thật lâu, nhưng lại không nghĩ ra, yêu là gì? Sự quan tâm của mẹ ruột dành cho cô là có hạn, tình thân ở trong mắt cô rất mờ nhạt, nhưng mà cha Hầu, mẹ Hầu đối với cô rất tốt, rất quan tâm đến cô, mỗi lần ăn cơm đều hỏi thức ăn có hợp khẩu vị của cô hay không, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn cho cô.

Tình thân cũng là một loại yêu, Hầu Mặc Khiêm nói yêu cô là muốn nói đến tình thân sao? Không phải, hình như anh đang nói đến tình yêu nam nữ, cả đời này, cô không hiểu nhất chính là tình yêu rồi.

“Tư Hàng.” Một giọng nói làm rời đi lực chú ý của cô, cô bình tĩnh nhìn lại, thì ra là Mỹ Lệ, “Mỹ Lệ, có chuyện gì sao?”

Hà Mỹ Lệ cắn cắn môi dưới, bài thi của cô không được chọn trong cuộc thi lần này, nhưng cô đã tìm được một công ty thiết kế rất tốt ở Đài Trung, cô chuẩn bị xin từ chức để về đó.

Hà Mỹ Lệ biết Thẩm Giai Nhân đã từ chức, cô hiểu rõ đầu đuôi chuyện này, trong lòng có chút áy náy, cho nên đặc biệt tới đây để nói một tiếng xin lỗi với Phương Tư Hàng.

Phương Tư Hàng nghe xong những gì cô nói thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cô ấy cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Sau này cậu ở Đài Trung phải cố gắng lên đó.”

Được Phương Tư Hàng tha thứ khiến Hà Mỹ Lệ rất vui mừng, cô cười thật tươi, “Cảm ơn cậu, Tư Hàng.”

Hai người nói chuyện một lúc, vì Tư Hàng phải chuẩn bị cho đêm hội của cuộc thi dành cho nhà thiết kế mới nên Hà Mỹ Lệ cũng không làm phiền nữa, nói thêm vài câu liền rời đi.

“Tư Hàng.” Lại có một người nữa gọi tên của cô.

Phương Tư Hàng nhìn về phía Liêu Vượng, “Có chuyện gì?”

Liêu Vượng nhìn cô một cái, lười biếng nói: “Anh không biết thất cà vạt, em qua giúp anh.”

Phương Tư Hàng lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi cũng không biết thất.”

“A, chồng em không dạy em sao?” Liêu Vượng cố ý trêu chọc cô, ai bảo cô nói dối đã kết hôn làm gì.

Phương Tư Hàng nhìn phụ tá bên cạnh, “Tôi phải đi rồi, làm phiền chị thất cà vạt dùm anh ta.”

“Được.” Phụ tá gật đầu một cái.

Liêu Vượng lại cười càng vui vẻ hơn, nhìn dáng vẻ rời đi của cô, cô vẫn dành một vị trí nhỏ nhoi trong lòng cô cho anh. [Su: Anh này tự sướng dữ vậy ta =))~]

Nhưng Liêu Vượng lại không biết, Phương Tư Hàng không phải như anh đang nghĩ, cô chỉ không muốn quan tâm đến hành động ngây thơ của anh mà thôi.

Liêu Vượng cho rằng anh cứ chủ động là được, Phương Tư Hàng sẽ để ý đến anh, nhưng kỳ thực không phải vậy, Phương Tư Hàng cảm thấy lúc trước bị anh ta vứt bỏ là một điều may mắn, mặc dù có một khoảng thời gian cô đã rất sợ người khác đối xử tốt với cô, nhưng bây giờ cô đã có thể hiểu rõ cái gì là đơn phương rồi, tựa như Liêu Vượng bây giờ vậy.

Trong nháy mắt, trong đầu cô lại tràn ngập bóng dáng của Hầu Mặc Khiêm, cô lại nghĩ tới câu nói “anh yêu em” kia, bỗng nhiên cô rất muốn gặp anh, hỏi rõ ràng xem câu nói đó là có ý gì!

Phương Tư Hàng vừa rời khỏi hậu trường đã nhìn thấy Hầu Mặc Khiêm đứng cách đó không xa, anh đang nhìn cô.

Phương Tư Hàng không biết anh đang nhìn cái gì, nhưng cô nhìn thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, giống như bị người khác đánh ột quyền vậy, cô đang muốn bước thật nhanh đến bên cạnh anh, không ngờ động tác của anh lại nhanh hơn.

Hầu Mặc Khiêm bước tới bên cạnh cô, kéo cánh tay của cô, nói một câu: “Hôn lễ của chúng ta sẽ tổ chức vào tháng sau.”

Tháng sau? Ước chừng còn khoảng một tháng, tại sao? Là hôn lễ của bọn họ khiến cho anh phiền não sao? Cô lo lắng nhìn anh, “Tại sao?”

Tại sao? Cô thật sự rất to gan, lại dám hỏi anh như thế.

Tối hôm qua anh thổ lộ tình yêu của mình, cô lại không nói bất kỳ câu gì, Hầu Mặc Khiêm cả đêm không ngủ, cả người ngây ngẫn, hôm nay là chung kết cuộc thi dành cho nhà thiết kế mới, cô nhất định là đang bận tâm đến chuyện ngày hôm nay rồi.

Anh không thể chú tâm vào công việc được, cho dù là mắt anh nhìn tài liệu thì tâm của anh cũng bay đến bên người cô, anh bỏ lại công việc, đi xuống hội trường chung kết cuộc thi lần này xem một chút.

Người con gái anh yêu cột mái tóc hơi dài lại, vì tóc vẫn còn ngắn nên khi cột lại tóc hơi lộn xộn, cô rất bận, giống như con quay xoay tròn khắp nơi, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi bằng hạt đậu.

Cô tùy ý đưa tay lau một cái, lại tiếp tục kiểm tra trang phục, chỉ chăm chú nhìn cô, trong lòng anh cũng có một loại cảm giác gọi là thỏa mãn, anh không khỏi bước tiếp về phía trước.

Ngay lúc đó, Hầu Mặc Khiêm nhìn thấy một người đàn ông, một người đàn ông anh Tuấn, ngay lập tức anh nhận định người đàn ông này là bạn trai cũ trong miệng A Kỳ, Hầu Mặc Khiêm phát hiện mình điên rồi, lúc trước anh lại có thể khoan dung cho việc người phụ nữ của mình làm việc cùng với bạn trai cũ.

Sau đó anh nhìn thấy người đàn ông kia chỉ chỉ vào cổ, dường như đang thảo luận với Phương Tư Hàng về vấn đề cà vạt, trong nháy mắt mặt Hầu Mặc Khiêm đen lại, mùi sát khí rất nồng.

Hầu Mặc Khiêm không nghe được người đàn ông kia nói gì, nhưng lấy khả năng đọc khẩu hình của mình, anh biết người đàn ông kia muốn Phương Tư Hàng thắt cà vạt giúp anh ta, mặt Hầu Mặc Khiêm căng thẳng, anh không ngừng tự nói với mình chuyện này không quan trọng, nhưng anh vẫn rất quan tâm đến câu trả lời của Phương Tư Hàng, có điều, cô lại quay lưng về phía anh, anh căn bản là không nghe thấy, cũng không nhìn được.

Tiếp đó anh thấy cô nói chuyện với phụ tá, sau đó liền xoay người đi xuống bậc thang của khán đài, tiếp theo mặt cô đối diện với anh, trong mắt cô tràn đầy vẻ kinh ngạc, dường như rất bất ngờ trước sự xuất hiện của anh.

Lửa ghen dấy lên trong lòng anh, tựa như một lò lửa lớn không ngừng thiêu đốt tim gan anh, anh thậm chí còn nghe được những tiếng “lép lép” của củi lửa.

“Chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng sau.” Anh nghe thấy mình nói ra câu này, trong lòng âm thầm khinh thường hành động ngây thơ này của mình.

Cô chỉ hỏi một câu, “Tại sao?”

Quả nhiên anh đã rất ngây thơ, “Không vì cái gì, anh nghĩ chúng ta nên tổ chức hôn lễ sớm một chút.”

Bọn họ đã có giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, hôn lễ chẳng qua cũng chỉ là hình thức, nhưng mà cái hình thức này lại có thể để cho tất cả mọi người đều biết, Phương Tư Hàng là bà xã của Hầu Mặc Khiêm anh.

Phương Tư Hàng phát hiện từ nãy đến giờ anh cứ nhúu mày, cô nhẹ nhàng gạt đầu một cái, lại nhìn chân mày nhúu chặt của anh, “Đừng nhúu, anh nghĩ như thế nào thì làm như vậy.”

Tổ chức sớm hơn một chút cũng được, cô không sao cả.

Lửa ghen của Hầu Mặc Khiêm giống như Sâm Lâm Đại Hỏa gặp được Cam Lâm, lập tức được dập tắt, cô khéo léo khiến cho lửa ghen của anh tan biến như chưa từng nổi lên, anh ôm eo của cô, “Tư Tư.”

“Sao vậy?”

“Anh...” Anh muốn hỏi cô, nghe lời thổ lộ tình yêu của anh, cô nghĩ như thế nào.

Nhưng anh còn chưa nói hết, Liêu Vượng đã đi tới, “Tư Hàng.”

Không muốn nghe những lời đùa giỡn của Liêu Vượng, Phương Tư Hàng kéo tay Hầu Mặc Khiêm rồi đi về phía cửa lớn, không ngờ Liêu Vượng ngăn bọn họ lại.

Anh ta đứng trước mặt hai người.

Liêu Vượng quan sát Hầu Mặc Khiêm một hồi, “Tôi biết anh là ông chủ của Phương Tư Hàng.”

Đại danh Hầu Mặc Khiêm anh đã nghe qua, chỉ có điều quan hệ giữa Phương Tư Hàng và Hầu Mặc Khiêm là như thế nào? Anh thật rất tò mò, “Xin chào, tôi là....”

Phương Tư Hàng cau mày, nói thầm trong lòng, chẳng qua chỉ là bạn trai cũ, có cái gì tốt mà chảnh chứ!

“Là bạn trai hiện tại của Phương Tư Hàng.” Liêu Vượng ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, nhìn vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Phương Tư Hàng và Hầu Mặc Khiêm, anh tự ý cầm tay của Phương Tư Hàng, bày ra ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Phía sau, nhiều người đi tới đi lui, tự nhiên cũng nhận ra bên này sắp nổi sóng lớn.

Mặt Phương Tư Hàng đỏ bừng vì tức giận, Liêu Vượng luôn thừa dịp làm việc mà vô tình hay cố ý bày ra mị lực nam tính nhằm hấp dẫn cô, nhưng cô cũng không phải là học sinh trung học, đã sớm qua cái thời mộng mơ ấy, cô không ngờ Liêu Vượng lại không biết xấu hổ như vậy, cảm giác thật khó chịu, chính là vô cùng phẫn hận.

Đột nhiên Hầu Mặc Khiêm kéo cô ra phía sau anh, anh dùng lực rất lớn, cô không biết lực này là từ đâu ra.

Phương Tư Hàng đứng sau lưng Hầu Mặc Khiêm, không nhìn thấy sắc mặt đen như Diêm Vương của anh, nhưng tay của cô bị anh nắm thật là đau, đau đến mức cô muốn anh buông ra.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Hầu Mặc Khiêm buông tay cô ra, vung quả đấm thẳng về phía Liêu Vượng.

Liêu Vượng không thể không thừa nhận Hầu Mặc Khiêm là một người đàn ông xuất sắc, khí lực của anh ta rất lớn, còn mình, bởi vì công việc, đa số chỉ là diễn cho giống như đánh, hoàn toàn không có lực.

Liêu Vượng kinh ngạc nhìn Hầu Mặc Khiêm một cái, anh không ngờ Hầu Mặc Khiêm sẽ dùng lực lớn như vậy kéo Phương Tư Hàng ra sau anh ta, lực lớn đến mức nếu anh không kịp buông tay ra, anh cũng sẽ bị kéo qua đó.

Miệng Liêu Vượng tê tê, anh còn chưa kịp nói gì, đã thấy một hơi thở mạnh mẽ tiến về phía mình, anh theo bản năng nhắm mắt lại, ngay sau đó anh thấy nơi mắt phải của mình thật là đau, anh ôm mặt kêu lên: “A!”

Mỗi ngày Hầu Mặc Khiêm đều vận động, sức lực của Hầu Mặc Khiêm là không thể khinh thường được, nhìn bộ dạng Liêu Vượng bị đánh té xuống đất đến vô cùng nhếch nhác, cũng đủ để thấy quả đấm của Hầu Mặc Khiêm mạnh đến mức nào.

Phương Tư Hàng phản ứng chậm nửa nhịp, cô vội vàng giữ lại cánh tay còn muốn đánh tiếp của Hầu Mặc Khiêm, “Khiêm!”

Lúc này Hầu Mặc Khiêm mới hạ tay xuống, dùng ánh mắt nhìn con kiến nhìn Liêu Vượng nằm dưới đất, sau đó nắm tay Phương Tư Hàng, lạnh lùng nói: “Cô ấy là bà xã của tôi.”

Đây không phải là bí mật gì, người trong công ty đều biết Phương Tư Hàng là bà xã của Hầu Mặc Khiêm, có điều người ngoài như Liêu Vượng lại không biết.

“Cái gì, anh là chồng cô ấy?” Liêu Vượng không để ý đến mặt mình đang đau rát, cố gắng bò dậy, một tay che mắt, nhe răng hỏi lại.

Liêu Vượng không ngờ số của Phương Tư Hàng lại tốt như thế, bị mình vứt bỏ lại vẫn có thể câu được rùa vàng.

Hầu Mặc Khiêm hừ lạnh một cái, kéo tay Phương Tư Hàng rồi đi về phía phòng làm việc của mình.

Bước vào thang máy, khi cửa thang máy mở ra một lần nữa, tất cả những người không liên quan đều đi ra ngoài, trong thang máy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Phương Tư Hàng cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn anh, nhắc tay của anh lên xem một chút, vì dùng lực quá mạnh mà mu bàn tay của anh hơi đỏ lên, “Đau không?”

Phương Tư Hàng căn bản không để ý đến Liêu Vượng, cô vốn dĩ rất ghét anh ta, tính cách của cô chính là như vậy, thích ra thích, ghét ra ghét.

Hầu Mặc Khiêm cup mắt liếc cô một cái, nhìn cửa thang máy, từ ánh sáng trên cánh cửa có thể loáng thoáng thấy bóng của hai người bọn họ đứng cạnh nhau.

“Sao em không hỏi anh vì sao lại đánh anh ta?” Hầu Mặc Khiêm buồn bực hỏi.

Phương Tư Hàng suy nghĩ một chút, cảm thấy tâm trạng gần đây của anh buồn vui thất thường, thế là cô nói lại theo lời của anh: “Tại sao?”

“Anh ta dám mơ ước bà xã của anh.” Hầu Mặc Khiêm cho cô một đáp án ngắn gọn.

Phương Tư Hàng hiểu rõ liền gật gật đầu, sau đó dường như nghĩ đến chuyện gì đó liền lắc đầu một cái: “Như vậy không được.”

“Cái gì?” Hầu Mặc Khiêm cao giọng hỏi lại.

Phương Tư Hàng đang định mở miệng giải thích thì thang máy dừng lại ở lầu có phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hầu Mặc Khiêm buông tay cô ra, một mình đi về phía phòng làm việc của anh, Phương Tư Hàng không thể làm gì khác hơn là đuổi theo anh.

Cô đi theo ở sau lưng anh, sau khi vào phòng liền đóng cửa lại.

“Khiêm!” Cô nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, Hầu Mặc Khiêm không đáp lại, cô nghĩ tới vừa rồi còn chưa nói hết, “Anh không thể chỉ vì lý do đó mà đánh người ta được.”

Hầu Mặc Khiêm ghen hòng, nhìn cô trân trối, chẳng lẽ cô không nhận ra anh đang tức giận sao? Lại còn dám nhắc đến chuyện này trước mặt anh, anh quay lưng về phía cô, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, cắn chặt răng, tức đến mức sắp cắn vỡ răng của mình rồi.

Phương Tư Hàng mơ hồ cảm thấy anh càng ngày càng tức giận hơn, nhưng cô vẫn muốn nói cho hết câu, “Nếu như em cũng vì nguyên nhân này mà đánh người, thì em sẽ phải đánh rất nhiều người, cho nên anh không thể đánh người ta được.”

Phương Tư Hàng nói hết câu, Hầu Mặc Khiêm vẫn không hiểu cô đang giảng giải cái gì, “Anh đánh người, em đánh người, rốt cuộc em đang nói cái gì?”

Hầu Mặc Khiêm xoay người, nhìn dáng vẻ vô tội của cô.

“Không phải vì anh ta có ý với em nên anh mới đánh anh ta sao?”

“Không sai!”

“Vậy nếu như có cô gái nào đó hâm mộ anh, em cũng như anh muốn đánh cô gái đó, vậy không phải em sẽ phải đánh không ngừng tay hay sao?” Tựa như đánh chuột đất, đánh tới khi tay cô không còn dùng lực được nữa mới thôi.

Nhìn cô một hồi, mắt Hầu Mặc Khiêm càng ngày càng mở to, hai con ngươi cũng sắp lồi ra ngoài rồi, “Ý của em là.....”

“Hả?” Phương Tư Hàng chờ anh nói hết ý của anh.

“Em sẽ ghen sao?” Có cô gái khác thích anh, cô cũng giống như anh, cô sẽ ghen sao?

Phương Tư Hàng chần chừ, “Em.....”

Tay cô đặt lên ngực mình, vẻ mặt u buồn: “Ồ đây....không thoải mái.”

Ồ đây là chỉ.....Hầu Mặc Khiêm nhìn vị trí tay cô đặt lên, đó là vị trí quan trọng nhất của cơ thể, trái tim, cô muốn nói trái tim của cô.

Hầu Mặc Khiêm vui mừng, cảm giác giống như sau cơn mưa trời lại sáng, anh bước một bước dài nắm lấy tay của cô: “Ý của em là em yêu anh?”

Ừ, cô yêu anh sao? Phương Tư Hàng nghiêm túc tự hỏi chính mình, người đàn ông này rất ưu tú, anh tuấn, gia cảnh lại tốt, anh cũng rất cưng chiều cô, đi bên cạnh anh cô cảm thấy rất thoải mái, rất tự nhiên, khi

ở bên cạnh anh, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, loại hạnh phúc đó giống như uống nước giải khát, từng bọt khí, từng bọt khí trôi lơ lửng trong lồng ngực.

Thỉnh thoảng bọt khí sẽ tan biến mất, nhưng chỉ cần cô lắc một cái bọt khí sẽ lại xuất hiện, cô có thể cảm thấy mình thật sự hạnh phúc, nhưng cô lại không biết đó có phải là yêu hay không!

Cô cẩn thận suy ngẫm, đúng, cảm giác của cô đối với anh hoàn toàn khác với Quả Quả, với cha Hầu, mẹ Hầu, còn có cảm giác lệ thuộc vào anh, Phương Tư Hàng cô luôn luôn độc lập lại ý lại vào anh, độc nhất vô nhị, chỉ tin tưởng một mình anh mà ý lại vào anh.

Hầu Mặc Khiêm rung động, nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt cô, hô hấp của anh bất giác tăng nhanh, giống như một cậu bé lần đầu tiên biết yêu, tim của anh cũng mau chóng tăng nhịp.

“Ừ, em yêu anh.”

Nếu như cảm giác đặc biệt này dành cho anh chính là yêu, vậy cô yêu anh, xin tha thứ cho việc cô chưa bao giờ được học thế nào là yêu, cho nên cô không biết cảm giác như vậy chính là yêu, yêu một người, tim cô sẽ đập nhanh, sẽ ghen, sẽ quan tâm đến anh, sẽ lo lắng cho anh đến đứng ngồi không yên, thì ra....yêu chính là như thế.

Mặc dù giọng Phương Tư Hàng rất nhạt, nhưng Hầu Mặc Khiêm lại ôm chặt lấy cô, giống như đứa bé vui vẻ nhảy cẫng lên hoan hô, “Tư Tư”.

“Anh làm sao vậy?” Phương Tư Hàng bị dọa giật mình, anh đang tức giận vậy mà có thể vui vẻ ngay được, cô bị anh làm cho không biết nên làm thế nào nữa.

Những nụ hôn nóng bỏng rơi trên môi cô, anh ngấu nghiến cắn mút môi cô, giống như muốn ngậm cô vào trong miệng, muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Khiêm....” Cô nỉ non, mặt đỏ lên vì cảm thấy bụng mình bị một vật cứng chĩa vào, cô nói yêu anh, dường như anh rất vui vẻ.

Anh nói yêu cô thì trong lòng cô có một cảm giác ngọt ngào, nhưng nhiều hơn là kinh ngạc, là hoài nghi, làm sao anh có thể yêu cô đây?

Diện mạo của cô rất bình thường, mấy tháng nay được anh chăm sóc nên mới đầy đặn hơn một chút, da dẻ cũng hồng hào hơn rất nhiều, nhưng cô vẫn không tự tin, cô không hoàn toàn nắm chắc, anh yêu cô tựa như Thiên Phương dạ đàm.

(Chú thích: Thiên Phương dạ đàm: Truyện cổ tích ngàn lẻ một đêm của Ả Rập: Ý nói rất khó để làm cho người người ta tin tưởng.)

Niềm vui là ngắn ngủi, phiền não và nghi ngờ bỗng chốc đã chiếm hết tinh thần của cô, cô suy nghĩ thật lâu, vì sao anh yêu cô? Có phải cô lại hiểu lầm giống như trước kia không? Sau đó cô lại thấy không đúng, Liêu Vượng là một tên khôn kiếp, Hầu Mặc Khiêm không phải như vậy, Hầu Mặc Khiêm rất cưng chiều cô, anh sẽ che chở cho cô.

Cuối cùng cô không khỏi nghi, anh thật sự yêu cô, như vậy cô yêu anh sao? Cho dù cô không nghĩ ra, không có cách nào phân tích rõ ràng, nhưng cô không thể không thừa nhận, cô yêu anh, nếu như cô không yêu anh, làm sao thỉnh thoảng lại nhớ anh, thậm chí còn nghiêm túc suy nghĩ từng câu hỏi của anh? Nếu như không yêu anh, tại sao lại nghe lời anh?

Phương Tư Hàng giống như một nụ hoa chớm nở, ngây ngô chờ đợi, còn Hầu Mặc Khiêm là ánh nắng sớm mai, anh làm thức tỉnh nét nữ tính đã ngủ say trong cô, cô sẽ vì anh mà thẹn thùng, vì anh mà đỏ mặt, anh đặc biệt như vậy, loại cảm giác này không thể nghi ngờ nữa, nó chính là tình yêu.

Phương Tư Hàng cảm thấy lưng mình dựa vào vách tường lạnh lẽo, nụ hôn của Hầu Mặc Khiêm không ngừng đi xuống, dừng lại trên choker xương quai xanh của cô, lưu lại một vệt ướt át khiến người ta tim đập nhanh, mặt ửng hồng.

“Buổi tối....” Lý trí của Phương Tư Hàng thức tỉnh, cô nhớ tối nay là đêm hội của cuộc thi thiết kế dành cho nhà thiết kế mới, nhớ đến chuyện Hầu Mặc Khiêm đánh Liêu Vượng, lại nghĩ đến chuyện cô thiếu một

người mẫu, vào giờ anh cô nên nhanh chóng đi xuống lầu, nhờ người tìm một người mẫu khác cho cô, tiếp đó thử trang phục, chỗ nào không vừa thì sửa lại, nhưng....

“A...” Phương Tư Hàng ngửa cổ rên rỉ.

Tay Hầu Mặc Khiêm chẳng biết đã vén váy dài của cô lên từ khi nào, chui vào trong váy, quần lót viền tơ bị anh ác ý kéo xuống, nhụy hoa nhạy cảm cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo của anh đang gần kề.

Chân của cô bị anh đặt lên ngang eo của anh, cô đẩy bả vai anh một cái, “Khiêm, không được.!”

Người đàn ông này vừa đảo mắt đã như dã thú, bị tình dục điều khiển.

Hầu Mặc Khiêm dứt khoát ngồi xuống, đưa đầu lưỡi của mình ra tiến vào nơi mềm mại của cô, trêu chọc nhụy hoa nhạy cảm đó là sở trường của anh.

Phương Tư Hàng nhanh chóng mềm nhũn, như con mèo nhỏ ngoan ngoãn dựa vào người anh, nghe thấy tiếng anh kéo khóa kéo xuống, ngay sau đó một vật cứng rắn nóng như lửa chạm vào nơi tư mật của cô.

Nếu như cô biết trước, khi cô nói yêu anh thì anh sẽ vui vẻ như vậy, phóng đảng như vậy, cô nhất định sẽ để cuộc thi này kết thúc rồi mới nói, chỉ có điều, ngàn vàng cũng không mua được biết trước.

Anh nồng nhiệt hơn rất nhiều, nhắm đúng mục tiêu, ngay lập tức tiến vào trong cơ thể cô, cô cảm thấy hạ thân tê dại một hồi, sau đó bên trong thân thể bắt đầu run rẩy, cô khát vọng anh, nơi tư mật ôm trọn vật nam tính của anh, không ngừng co rút, lặng lẽ nói lên khát vọng của mình.

Hầu Mặc Khiêm cười, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Nói em yêu anh, nói em muốn anh.”

“Em yêu anh, em muốn anh.” Cô cố nén xấu hổ xuống, nói lại rõ ràng từng chữ từng chữ.

Tuyệt đối không phải là mơ! Hầu Mặc Khiêm mừng rỡ như điên nắm chặt eo Phương Tư Hàng, anh không ngừng luật động, từng lần từng lần lại tiến sâu hơn vào trong cơ thể cô.

Anh thỉnh thoảng lại điều chỉnh góc độ, lắng tai nghe tiếng rên rỉ yêu kiều của cô, cô là bảo vật, ở mỗi góc độ khác nhau đều có những phản ứng khác nhau, anh thật sự yêu cô muốn chết.

“Khiêm...” Cô cầu xin anh tha thứ, cô không muốn chân mình mềm nhũn, không muốn vì như thế mà vắng mặt trong đêm hội cuộc thi này.

Hầu Mặc Khiêm rút khỏi lửa nóng của anh ra khỏi cơ thể cô, hôn lên má cô một cái rồi lập tức ôm cô đi về phía ghế salon, sau đó tách chân cô ra, đặt chân của cô vắt qua cánh tay mình, khiến hoa huyệt của cô càng mở rộng hơn chờ anh tiến vào.

Sắc mặt cô thay đổi lớn, không phải anh sẽ buông tha cho cô, mà còn muốn hung hăng giày vò cô.

Cả người Phương Tư Hàng khẽ run lên, cô đang nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể khiến anh tỉnh táo lại thì nghe thấy giọng khàn khàn của anh: “Em phải ôm anh đó, nếu không té xuống anh không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Cô nhất thời không hiểu, đến khi anh bắt đầu rút ra rồi tiến vào trong cơ thể cô, cô mới hiểu, anh tiến vào một cái, cả người cô đều nảy lên, hạ thân bị sói hung ác chiếm đóng, cả người cô không khỏi nhích ra sau.

Cô khẽ thở ra, vội vàng ôm lấy anh, cô rất sợ rơi xuống đất, cô chủ động tiến sát về phía anh, bị thương mà phát hiện ra người đàn ông này làm vậy là cố ý.

“Khiêm”

Cô cảm thấy cả người đều rất nóng, hai người họ như dã thú đuổi theo khoái cảm, ngay cả quần áo cũng không kịp cởi ra, mỗi một lần anh uốn lên, nơi căng tròn mềm mịn của cô lại cọ sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, quần áo trên người bọn họ rất hoàn mỹ, mà hạ thân lại dùng phương thức hạ lưu kết hợp với nhau, loại vừa nghiêm chỉnh vừa dâm đảng này đánh thẳng khiến da thịt cô phỉm hồng, mà môi của cô cũng đã bị anh cắn mút đến vừa sưng vừa đỏ.

Mắt Phương Tư Hàng từ từ ửng hồng, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: “Không, eo em đau.”

Cô uất ức nỉ non, ngược lại Hầu Mặc Khiêm không biết mệt mỗi chạy nước rút, mỗi một cái đều chạm đến điểm nhạy cảm trong hoa mật, cô lại cảm thấy rất thoải mái, thật là loạn.

“Tư Tư, bà xã....”

Mặc cho khoái cảm như dòng điện chạy khắp người, Hầu Mặc Khiêm nhắm mắt lại, nhớ đến lần đầu tiên anh tiến vào cơ thể cô, hưởng thụ cảm giác được nơi tư mật ấm áp của cô ôm trọn, “Anh yêu em.” Trong lòng cô vẫn có một lỗ hổng, một lỗ hổng nhỏ, không phải cô không biết mà là cô không để ý đến nó.

“A!”

Vật nam tính nóng bỏng kia lại tiến sâu vào trong cô, ý thức cô mê loạn cùng anh trèo lên đỉnh núi, lỗ hổng nhỏ kia bị lửa nóng lấp đầy.

“Tư Tư, anh yêu em, ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em anh đã yêu em, khi em rơi xuống nước...”

Cô nhắm mắt lại, ghé sát vào ngực anh, mỉm cười.

Người mẫu chuyên nghiệp sải bước trên sân khấu, nhất cử nhất động của bọn họ đều trở thành tiêu điểm của vạn người phía dưới, khu vực dành cho khán giả rực rỡ ánh đèn, trang phục của người mẫu rất bắt mắt.

Buổi trình diễn dần dần đến hồi cuối, chỉ còn lại một bộ sưu tập của một nhà thiết kế nữa, ánh đèn từ từ tối xuống, một bóng người cao lớn đi ra, họa tiết trên trang phục rất đơn giản nhưng nhìn bao quát cả bộ trang phục lại rất hài hòa, vừa trang nhã lại vừa cao quý.

Tầm mắt của mọi người di chuyển theo từng bước đi của người đó, nhưng lại không nhìn rõ mặt vì người đàn ông đó đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, mọi người không khỏi “ồ” lên một tiếng, sau đó lại im lặng, nhìn theo người đàn ông đó không chớp mắt.

Bước chân của người đàn ông đó rất kiên định, nhưng lại thiếu đi nét tự nhiên của một người mẫu, cả người cứng nhắc, vậy mà trang phục ở trên người anh, cho dù không nhìn thấy mặt nhưng vẫn thấy cực kỳ hợp, lại càng tăng thêm sức cuốn hút cho trang phục.

Cùng với năm, sáu người mẫu khác cũng đeo mặt nạ màu trắng, người đàn ông kia sau khi trình diễn hai bộ trang phục liền rời khỏi sân khấu.

Hầu Mặc Khiêm vừa đi đến hậu trường lập tức ném mặt nạ qua một bên, chạy thẳng đến chỗ Phương Tư Hàng, không kiêng dè ôm eo của cô.

Liêu Vượng bị đánh một đấm vào mặt, không cam lòng, cố ý không chịu lên sân khấu, Phương Tư Hàng thiếu mất một người mẫu, người đầu sỏ gây ra chuyện này – Hầu Mặc Khiêm không thể không lên sân khấu trình diễn thay anh ta.

Cuối cùng mọi người vẫn biết, Hầu Mặc Khiêm là linh cảm thiết kế bộ sưu tập này của Phương Tư Hàng, bởi vì khi Hầu Mặc Khiêm mặc những trang phục này thì vô cùng hoàn mỹ, còn càng tôn lên phong cách ưu nhã của anh.

Vì để ngăn chặn hậu quả của việc Hầu Mặc Khiêm lên sân khấu, tất cả những người mẫu nam khác cũng phải đeo mặt nạ, thế nhưng mặt nạ lại mang đến hiệu quả không tưởng tượng được, vừa thần bí vừa sang trọng.

Trong buổi trình diễn hôm nay, các tác phẩm của Phương Tư Hàng được mọi người quan tâm đến nhiều nhất.

Vậy mà trong lễ chúc mừng sau đó lại không thấy Hầu Mặc Khiêm và Phương Tư Hàng đâu, không biết hai người họ đã chạy đến nơi nào rồi.

Công ty Hầu Thị lại tạo lên một tiếng vang lớn trong ngành thiết kế, có điều, sau đó không lâu, mọi người lại vì hôn lễ của Hầu Mặc Khiêm mà tán phục không thôi.

Ngày đó, khi chú rể Hầu Mặc Khiêm cầm tay cô dâu Phương Tư Hàng tiến vào hội trường thì trên gương mặt mọi người, đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh ngạc.

Trang phục do bọn họ thiết kế rất sáng tạo, làm cho người ta phải trầm trồ, trang phục chú rể của Hầu Mặc Khiêm là màu xanh lam, gần như là trắng lam, còn áo cưới của Phương Tư Hàng là màu xanh dương điểm một chút màu xanh lá, một cạn một sâu, không chê vào đâu được, thiết kế của bọn họ cho thấy họ rất ăn ý với nhau.

Mọi người đều biết, áo cưới thường là màu trắng tượng trưng cho sự thuần khiết, trong sáng và trinh tiết của cô dâu, cho nên sau hôn lễ của bọn họ, màu áo cưới đã trở thành tiêu điểm thảo luận của không ít người, trong một lần được phỏng vấn Hầu Mặc Khiêm đã chia sẻ, màu xanh dương đại biểu cho lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, đại biểu cho tình yêu cả đời của bọn họ.

Bọn họ gặp nhau ở bên hồ bơi, tình yêu của họ bắt đầu, màu tình yêu của họ là màu xanh dương....Nước hồ bơi trong veo óng ánh dưới ánh mặt trời, thời tiết tháng chín không nóng như tháng tám, ngâm mình trong nước cảm thấy rất thoải mái.

“Tư Tư...”

“Sao vậy?” Phương Tư Hàng ngồi dưới dù che nắng, chăm chú xem Tạp Chí Thời Trang Âu Mỹ.

“Muốn xuống chơi một chút không?” Hầu Mặc Khiêm nhẹ nhàng hỏi.

“Không muốn?” Hầu Mặc Khiêm mỉm cười, quả nhiên cô vẫn còn sợ nước, “Xuống đây đi, anh dạy em.”

“Không xuống.” Phương Tư Hàng dứt khoát trả lời.

“Anh sẽ ở bên cạnh em, không phải sợ, xuống đây đi.” Anh cố gắng thuyết phục cô, bơi vào bờ, cầm khăn tắm lên lau người.

Phương Tư Hàng không thèm nhìn anh lấy một cái, khi tay anh khoác qua vai cô mới nhẹ nhàng ném ra một câu: “Anh muốn dạy thì đợi dạy cho con đi, em không muốn học.”

“Cái này không thể được...”

Hầu Mặc Khiêm đang nghĩ xem làm thế nào dụ dỗ cô xuống nước....Đợi chút, cô vừa nói cái gì vậy?

“Phụ nữ có thai mà học bơi, rất có thể là một người hai mạng.” Phương Tư Hàng bổ sung, vì biết rõ trong lòng anh đang có quỷ kế gì.

Hầu Mặc Khiêm ngây ngốc hồi lâu mới nói: “Em có?”

“Ừ.”

“Lúc nào thì?”

“Anh thật là phiền.” Phương Tư Hàng hừ một tiếng.

“Trời ạ, anh được làm cha.....A!”

Phương Tư Hàng không hề áy náy đập anh một cái rơi xuống nước, nhìn anh như kẻ điên kêu loạn trong nước, cô vuốt bụng, mỉm cười.

Cô thì thầm: “Bảo bối, con tới thật đúng lúc.”

Muốn cô học bơi, trừ khi cô chưa từng bị rơi xuống nước.

“Tư Tư, anh rất yêu em.” Hầu Mặc Khiêm bò lên bờ, đưa tay ôm lấy cô thật chặt, mong đợi nhìn cô.

“Em cũng rất yêu anh...”

“Hả?” Bà xã này rất khó dạy nha.

“Anh...”

Hầu Mặc Khiêm hài lòng ôm cô chặt hơn một chút, sau đó buông cô ra đưa tay đặt lên bụng của cô, gương mặt tràn đầy thỏa mãn.

“Bà xã, anh yêu em!” Anh trìu mến lặp lại.

Em cũng yêu anh, ông xã, Phương Tư Hàng âm thầm tự nhủ, nghiêng đầu tựa vào vai anh.
TOÀN VẤN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-do-ba-xa-cua-minh>